TERRY LAWRENCE

Casa de vacanță

Traducerea și adaptarea în limba română de

IOAN DRĂGHICI.

ALCRIS

Capitolul 1

– Iată-ne ajunși la Sleadale Head. Viitoarea ta casă.

– Viitoarea *noastră* casă, îl corectă Lauren Duglas, cu privirea întoarsă spre drumul care cobora în vale. Morris, este... nemaipomenit!

Morris Crawley își trecu surâzând un braț în jurul umerilor ei.

– Sunt încântată că-ți place, draga mea. Sper numai să nu găsești locul acesta prea izolat. Șoseaua se află totuși la trei kilometri de casă și două treimi din drum sunt abia practicabile cu mașina. Vom fi departe de orice urmă de civilizație.

O licărire amuzată trecu repede prin ochii verzi ai lui Lauren.

– Dragul meu, uiți că stai de vorbă cu o fată de fermier! Am fost crescută pe pământurile sălbatice din Herefordshire și la ferma bunicilor mei din Țara Galilor, care era tot atât de izolată ca această casă.

Ea își îndreptă din nou atenția asupra văii inundate de soarele care o scălda în tăcere. O briză ușoară se juca în părul ei de un negru la fel de profund ca abanosul.

– Sunt sigură că Sleadale Head o să-mi placă la nebunie, adăugă ea lăsându-și capul pe umărul logodnicului ei. Și ție la fel. Peste câteva săptămâni, o să te întrebi cum ai putut să trăiești într-un oraș atât de zbuciumat ca Londra!

– În realitate, am știut întotdeauna că într-o bună zi voi locui la țară. Și când afli că una dintre cele mai frumoase proprietăți din Lake District* este vândută la licitație, ei bine... nu lași să-ți scape o asemenea ocazie! Mai cu seamă atunci când cauți un loc să te stabilești și să întemeiezi o familie.

Tânăra femeie își trecu brațele în jurul gâtului lui, cu un aer fals bosumflat.

– Morris... Ai putea să-mi explici de ce m-ai ales pe mine? Mă întreb cum un om de afaceri de talia ta, care a călătorit atât de mult, care a întâlnit cu siguranță cele mai frumoase femei din lume, poate fi interesat de cineva atât de puțin sofisticat ca mine. Încă nu reușesc să înțeleg prea bine...

– Ceea ce nu înțeleg eu, ar fi cum aș fi putut lăsa să-mi scape ființa cea mai fermecătoare și cea mai delicioasă de -

---

* Lake District – regiune turistică, presărată cu lacuri, din nord-vestul Angliei (n.t.)

pe pământ! Toate femeile acelea la care faci aluzie, nu-ți ajung nici la gleznă. Pentru mine, tu ești o adiere de aer curat...

– Nu vei duce lipsă de asta, aici! replică ea râzând. Toată valea aceasta numai pentru noi... La ce distanță se găsește casa cea mai apropiată?

– Nu știu exact.

El întinse o hartă amănunțită a regiunii pe capota mașinii.

– Da, iată, Brackenfold. În linie dreaptă, este la aproximativ un kilometru de aici, dar la cel puțin șase kilometri pe drum. Privește, tăind de-a dreptul peste câmp, trebuie să fie cam la o oră bună de mers. Și, după cum se vede pe hartă, s-ar spune că acolo există mai multe clădiri: un fel de cătun. Mă întreb dacă toate casele sunt ocupate.

– Probabil că e vorba despre reședințe secundare. Aceasta este soarta rezervată astăzi tuturor acestor locuri îndepărtate.

Bărbatul strânse harta și-i aruncă tinerei femei, plin de entuziasm:

– Bun, acum să vedem ce ne așteaptă la capătul acestui drum! Mi s-a spus că ultimii proprietari au făcut unele lucrări, dar numai Dumnezeu singur știe ce poate însemna asta...

Tânăra femeie urcă în Range Rover. Pe fața ei mică se putea citi acum îngrijorarea.

– Morris... nu crezi că suntem puțin prea siguri de noi? Casa aceasta nu ne aparține *cu adevărat.* Și alți oameni ar putea fi interesați de ea... Ar fi îngrozitor să ne entuziasmăm pentru nimic.

– Liniștește-te, replică el făcându-i cu ochiul. M-ar mira să existe mulți amatori s-o cumpere. Poate una sau două persoane din regiune. Și ei nu sunt cu siguranță în măsură să avanseze aceeași sumă ca mine...

Lauren dădu încet din cap în semn de înțelegere, mușcându-și buzele.

– Ai fără îndoială dreptate, dar nu voi fi liniștită atâta timp cât nu se va semna actul de vânzare. În plus... știu că este o prostie, dar...

Cum ea se oprise, el insistă:

– Dar ce?

– Nu mă pot împiedica să... nu-i compătimesc pe... ceilalți. Îmi închipui prin ce ar fi trecut tatăl meu dacă un londonez bogat ar fi reușit să-și însușească pământul la care râvnea. Vezi bine, este complet stupid...

Morris se întoarse spre logodnica lui, cu un surâs tandru pe buze.

– Nicidecum, îngerul meu. Te recunosc în asta, gândindu-te întotdeauna mai întâi la ceilalți. Este una dintre trăsăturile caracteristice care-mi plac la tine. Din nefericire, va trebui să devii mai puțin sensibilă. Legea celui mai tare este din păcate o realitate cu care ne confruntăm adeseori în viață.

El se concentră din nou asupra conducerii vehiculului, care-i solicita toată atenția. Drumul râpos și bolovănos se strecura printre copaci cu frunziș bogat. Cramponată de portieră, Lauren înțelegea de ce-și lăsase logodnicul ei Jaguarul în garaj. Numai o mașină de teren putea străbate un drum atât de accidentat.

Frumusețea acestei văi însă, perspectiva fermei izolate de la capătul drumului compensau din plin dificultățile traseului. Seninătatea măreață a colinelor înconjurătoare risipea rarele îndoieli care o asaltaseră pe tânăra femeie la ideea de a se lansa atât de precipitat în această nouă viață.

Înaintarea lor era însoțită de murmurul apelor cristaline ale unui pârâu. Acesta se intensifică atunci când bolta de verdeață deveni mai răsfirată, lăsând loc unei mari deschizături albastre. Acel albastru strălucitor al cerului de octombrie. Câteva behăituri răsunau ici și colo, în timp ce capete albe de oi se ridicau cu naivitate, intrigate de zgomotul motorului.

Vântul, încărcat de miresme delicate, le atingea fețele. Lauren își imagina deja casa, viața pe care ea – pe care *ei* – o vor duce. Viața puțin sălbatică, uneori dificilă, dar aproape de această natură care-i era atât de dragă.

Zgomotul claxonului o readuse brusc la realitate. Morris izbucni în râs văzând-o tresărind.

– Iar... tă-mă, eram puțin pierdută în gândurile mele. Morris, sunt subjugată de frumusețea acestor locuri.

– Poate că o să-ți schimbi părerea când va cădea ploaia, când vei fi singură la volan, luptându-te cu rafalele de vânt. Când zăpada va acoperi tot peisajul și când vom fi *și mai* izolați! Sau când roțile vor patina, când nu vei mai putea înainta decât dând înapoi, cu mașina plină de provizii și...

– ... copiii țipând! sfârși ea cu o strâmbătură comică. Da, poate că ai dreptate. Aceste „mici amănunte" pot veni uneori de hac celor mai tari voințe. Dar nu face nimic, Morris. Casa va fi întotdeauna acolo, la capătul drumului... și asta îmi va da puterea să înaintez.

El nu-i răspunse. Atacau ultimul viraj și silueta solidă a clădirii din pietre mari cenușii apărea în sfârșit în fața lor. Încadrată perfect în culorile mediului înconjurător, părea că țâșnește direct din vale. Avea o înfățișare netulburată. Era o construcție care rezistase vitejește tuturor intemperiilor. Șlefuită de ploi și de vânturi, semăna cu colinele care o înconjurau.

Era o casă lipsită de podoabe inutile, fără un stil anume, dar pe care te puteai bizui.

Morris opri Range Rover-ul în curte.

– Iată! Nu este tocmai un model de arhitectură elegantă, dar...

– Eu o găsesc foarte frumoasă! exclamă tânăra femeie, cu ochii îndreptați spre treptele impunătoare ale peronului. Desigur, nu seamănă cu acele construcții perfecte, cu

pereți albi, bine aliniați, cu ferestre mari și arcade, dar inspiră siguranță și tihnă. De fapt, este superbă, Morris.

El schiță un surâs.

– Dacă spui tu, draga mea... În orice caz, are o înfățișare trainică. Să mergem s-o vedem mai de aproape. Interiorul ne rezervă cu siguranță câteva surprize.

Încăperile aveau desigur nevoie să fie renovate, dar erau spațioase, luminoase, cu tavane înalte. Când terminară vizita, reveniră în salonul cel mare. Lauren își ridică brațele spre cer, încântată.

– Oh! Morris, sunt îndrăgostită la nebunie de această casă!... Că plouă, că bate vântul sau că ninge, sunt sigură că n-o să fie frig cu acest șemineu mare! Sunt nerăbdătoare să mă mut aici!

– Va trebui, din nefericire, să mai aștepți puțin... timpul necesar pentru o vânzare la licitație și pentru încheierea unei căsătorii!

Îi atinse ușor buzele cu un sărut și adăugă:

– În orice caz, sunt foarte mulțumit că-ți place. Și acum, aș vrea să arunc o privire clădirilor anexe și sistemului electric – casa este echipată, evident, cu un grup electrogen. Mă însoțești?

– Nu. Prefer să mă mai plimb prin casă. Abia îndrăznesc să cred că în curând o să ne aparțină... cu condiția să meargă bine vânzarea la licitație... Aș fi îngrozitor de decepționată dacă altcineva ar reuși s-o cumpere.

Rămasă singură, întârzie îndelung să cerceteze fiecare încăpere în cel mai mic detaliu. Alegea deja mobilele, în gând, își imagina decorarea lor. Se oprea la fiecare fereastră, admira culorile cu sclipiri roșiatice ale toamnei, rotunjimea colinelor profilându-se pe azurul cerului.

Lauren se afla la etaj, în baie, când auzi niște pași răsunând dedesubt. Se repezi pe culoar și, din susul scării, strigă:

– Morris? Nu remarcasem cât de mare este cada... Sunt sigură că e foarte potrivită pentru două persoane! Vino să vezi...

Se întrerupse brusc.

Bărbatul care o privea insistent, de la baza scării, nu rosti nici un cuvânt. Ochii lui, de un albastru aproape la fel ca marea, erau fixați asupra ei, impasibili.

Lauren tuși, stânjenită.

– Îmi... pare rău. Nu știam că mai era cineva aici. Nu v-am auzit mașina. Pot... să vă ajut cu ceva?

El răspunse cu o voce calmă, ca și cum găsea foarte firesc să găsească o tânără femeie singură într-o casă goală, cuprinsă de admirație în privința unei săli de baie. Amintindu-și brusc propriile cuvinte referitoare la dimensiunea căzii, Lauren își simți obrajii îmbujorându-se.

– Nu imediat, dar dacă voi avea nevoie de ceva, nu voi ezita să fac apel la dumneavoastră...

Își bătea joc de ea. Cu o mică grimasă pe buze, se întrebă unde era Morris. Va mai întârzia mult să revină? Cine era bărbatul acesta? Ce voia?

Și... dacă venise și el să viziteze casa? Avea oare intenția să se prezinte drept cumpărător? Abia îi trecu gândul acesta prin minte, când fu sigură că acesta era adevărul.

Lauren coborî treptele, cu buzele strânse. Când i se adresă din nou bărbatului, în vocea ei se simțea o notă de ostilitate.

– Căutați pe cineva? Nimeni nu locuiește încă aici. Casa aceasta este de vânzare și o vom cumpăra noi, logodnicul meu și cu mine.

– Adevărat? remarcă bărbatul pe un ton sarcastic. Aveam cu toate acestea impresia că va fi vândută la licitație...

– Într-adevăr, dar...

Lauren șovăi, luată pe neașteptate, apoi adăugă, ridicându-și bărbia într-un gest sfidător:

– Dar noi o vom cumpăra, orice s-ar întâmpla! Prin urmare, dacă aveați și dumneavoastră aceeași intenție, vă sfătuiesc să dați uitării treaba aceasta. Vă pierdeți timpul. Logodnicul meu este o persoană foarte încăpățânată.

Bărbatul își puse cu un gest nonșalant mâna pe balustrada scării.

– Și eu la fel. Voi aștepta, așadar, să-l întâlnesc la vânzarea la licitație. Numai dacă nu se află aici, acum?...

Ea încuviință, ciudat de ușurată că Morris se află într-adevăr prin preajmă. Din necunoscutul acesta se degaja o impresie de forță și de siguranță care o făcea să se simtă stingherită.

– Este... afară. Trebuie să revină dintr-un moment în altul.

– Bine. În cazul acesta, am putea trece, poate, la prezentări. Prefer să cunosc numele adversarilor mei... mă numesc Adam Wilde... nu ca să vă servesc, mă tem! Dar, cu toate acestea, încântat.

Străinul își încruntă sprâncenele și reluă:

– De ce nu coborâți? Ar fi mai comod ca să putem continua această conversație... și m-ar scuti de înțepenirea mușchilor gâtului!

Lauren se execută fără nici o tragere de inimă. În orice caz, poziția pe care o deținuse până acum îi permitea să se bucure de o superioritate relativă... Ajunsă în fața lui, trebui să-și ridice capul – cât măsura oare namila asta de bărbat? – ca să se prezinte.

– Lauren Duglas, rosti ea întinzându-i mașinal mâna.

Gest pe care-l regretă imediat. Contactul cu această palmă caldă, fermă și în același timp plăcută, produse asupra ei un efect bizar.

– Și logodnicul meu se numește Morris Crawley, se grăbi ea să adauge.

– Crawley?

Bărbatul își ridicase ușor sprâncenele la auzul acestui nume. Lauren trase din asta concluzia că auzise cu siguranță vorbindu-se despre Morris, ceea ce nu avea nimic suprinzător, având în vedere faptul că acesta era foarte cunoscut în lumea oamenilor de afaceri.

– Și cum intenționați să exploatați această proprietate când vă va aparține? Veți dori să continuați să creșteți oi?

– Firește. Ce întrebare! Ce altceva s-ar putea face aici?

– Nu știu, răspunse el ridicând din umeri. Oamenii au câteodată idei dintre cele mai ciudate. Unii întreprinzători încep să se intereseze de această regiune în vederea..."dezvoltării" ei.

– Nu văd cum! Valea aceasta este situată în Parcul național al Lake District, ceea ce implică numeroase restricții. Nimeni n-ar primi autorizație să construiască...

– Cine a vorbit despre construcții?

Ea îl privi surprinsă.

– Atunci, despre ce fel de „dezvoltare" ar putea fi vorba? Dar discuția aceasta este stupidă, deoarece nu există intenția de a schimba ceva în funcționarea de la Sleadale Head. Oricum, este în afară de orice discuție să se facă ceva care să dăuneze văii...

Lauren îi întoarse spatele, intră în salonul cel mare și privi pe fereastră. Priveliștea care se înfățișa ochilor ei era de o frumusețe nemaipomenită. Cu excepția acestei case, nimic din ce se vedea în împrejurimi nu dezvăluia trecerea omului. Nu existau nici stâlpi, nici cabluri electrice. Nimic în afara zidurilor groase de piatră construite în urmă cu un secol, care delimitau zona Lake District. Un peisaj auster și cam amenințător pentru o tânără femeie, dar în clipa aceasta Lauren știa că n-ar fi vrut să trăiască în altă parte.

Se întoarse cu o mișcare energică spre Adam Wilde, care rămăsese în pragul ușii.

– Vă rog... începu ea cu o voce încordată, există cu siguranță multe alte locuințe pe care le-ați putea cumpăra. Case care să vă placă fără îndoială tot atât de mult ca aceasta. Pentru mine... lucrurile stau cu totul altfel. N-aș ști să vă explic de ce. Am impresia că aparțin acestui loc. Nu mi-o luați, vă rog...

El o privi lung. Soarele se juca în părul ei des și negru, proiectând pete de lumină asupra siluetei ei zvelte. Pieptul cu forme pline se ridica acum într-un ritm accelerat.

– Vă rog... insistă ea.

Bărbatul înaintă încet spre ea și tânăra femeie își reținu respirația, nereușind să-și desprindă privirea de ochii aceștia care-i aminteau în mod straniu de culoarea safirelor celor mai întunecate.

Un zgomot de pași răsună atunci pe hol.

– Lauren? Unde te-ai mai ascuns, draga mea?

Logodnicul ei pătrundea deja în salon.

– Am fost să arunc o privire grupului electrogen, și cred că...

Morris se întrerupse brusc, zărind în sfârșit silueta străinului, în umbră.

– Bună ziua, spuse el, surprins.

– Morris, ți-l prezint pe domnul Adam Wilde. A venit și dânsul să viziteze casa.

Ea străbătu distanța care o despărțea de Morris și-și trecu brațul pe sub al lui.

– Domnule Wilde, dânsul este logodnicul meu, Morris Crawley. După cum v-am spus deja, intenționăm *realmente* să cumpărăm ferma Sleadale Head, în consecință mă tem că vă pierdeți timpul...

Se înfruntară din priviri câteva clipe, în tăcere.

Adam Wilde era poate ferm hotărât să devină proprietarul acestei case, dar și ea și-o dorea la fel de mult. Și în această vale pustie nu era loc decât pentru unul dintre ei.

*

* *

Așezată în confortabilul bar al hotelului Crookbarn, Lauren făcu ochii mari și repetă cuvintele rostite de logodnicul ei:

– Vrei să mă duc singură la vânzarea la licitație, să fac *singură* oferta de cumpărare... Dar de ce?

Morris ridică din umeri și întinse mâna spre paharul lui de whisky.

– Mi se pare totuși simplu, draga mea, răspunse el zâmbind. Cu siguranță, afacerea aceasta interesează mai mulți oameni la care nu ne gândeam. Am întâlnit deja unul și, cum ți-am explicat adineauri, acest Wilde și cu mine ne-am confruntat deja... Nu m-ar

mira să facă să urce în mod nesocotit prețul fermei Sleadale Head, numai din simpla plăcere de a-mi face necazuri. Nu-l consider cu adevărat o amenințare, dar prezența mea riscă să-l incite, la fel cum poate incita alți vechi adversari care s-ar putea afla în sală.

Lauren scoase un suspin. Până acum, această vânzare la licitație i se păruse o simplă formalitate; totuși, reacția lui Morris dădea o cu totul altă dimensiune acestei afaceri.

Își stăpâni un fior.

– De ce oare... acești oameni s-ar comporta astfel? Ce-ai făcut ca să ai atâția dușmani?

Morris râse nepăsător.

– Cine a vorbit de dușmani, îngerul meu? Este vorba pur și simplu de rivali și nici un om de afaceri nu prosperă fără să stârnească unele invidii. Presupun că unii dintre ei ar putea fi într-adevăr considerați drept dușmani, pentru că ar dori să bareze drumul cuiva care, după părerea lor, obține prea mult succes. Și mă tem că prietenul nostru Wilde intră în această categorie.

Figura atrăgătoare, cu trăsături ferme trecu o clipă prin mintea tinerei femei.

– Adam Wilde? Serios?

– Da, „serios". Mai cu seamă nu te lăsa înșelată de surâsul acela fermecător, Lauren. Nu uita că ceea ce este propriu escrocilor, este tocmai abilitatea de a inspira încredere. Ochii aceia mari și albaștri ascund în realitate o ființă nesinceră, răuvoitoare.

– Se pare că-l cunoști bine...

– Ți-am spus deja că am avut câteva neînțelegeri.

Morris nu spuse mai mult despre această problemă. Lauren sesizase totuși, chiar în momentul când îi prezentase pe cei doi bărbați, că litigiul dintre ei era mult mai serios decât mărturisea logodnicul ei. Îndată ce se recunoscuseră, atmosfera păruse să se încarce de electricitate, ca înaintea unei furtuni. Se temuse chiar de o ceartă, dar Adam Wilde se răsucise pe călcâie după un salut scurt din cap.

– Și... de ce te temi, exact? insistă ea cu timiditate. Că o să urce prețul licitației?

– Nu va scăpa ocazia, cu siguranță. Dar nu asta mă preocupă cu adevărat. De fapt, mi-ar lua prea mult timp să-ți explic, scumpa mea. Să știi numai că am investit bani în numeroase întreprinderi și nu țin prea mult să se afle că am intenția să mă retrag din afaceri ca să trăiesc liniștit la o fermă. Asta ar stârni cu siguranță o oarecare agitație, și vreau să evit așa ceva. Atât pentru mine cât și pentru partenerii mei.

Lauren încuviință. În realitate, ea nu prea înțelegesese cele auzite de la Morris. Universul marii finanțe îi era complet străin. După ce-l cunoscuse pe acela cu care urma să se căsătorească, încercase totuși să se intereseze mai mult despre asemenea probleme.

– Nu poți să-mi explici?...

– Este mult prea complicat pentru tine, dragostea mea, răspunse el râzând. Îți voi vorbi mai amănunțit despre asta, într-o zi, dacă va continua să te intrige.

Strânse mâna tinerei femei între ale lui, după care continuă:

– Până atunci, nu vei avea altceva de făcut decât să asiști la această vânzare la licitație și să-ți prezinți oferta. Dacă eu nu sunt acolo, Wilde va considera că nu acord mare importanță acestei afaceri. Și apoi vei vedea că atmosfera aceea este foarte excitantă. Mai ales atunci când comisarul-evaluator va executa cele trei lovituri strigând „Adjudecat!" Vei fi sigură, în sfârșit, că această casă este a ta.

– *A noastră!* îl corectă ea zâmbind.

Spre marea ei surpriză, el clătină din cap.

– Nu, draga mea. Am spus bine, *a ta.* Sleadale Head va fi pe numele tău, nu al meu.

– Pe numele meu? Dar... de ce? Nu înțeleg prea bine, Morris.

– Asta mi-ar lua și mai mult timp să-ți explic, Lauren.

Își termină whiskyul și se întinse.

– Mm.... oboseala asta, zilele petrecute în aer liber! Ce-ar fi să mergem la culcare? Vom vorbi din nou despre toate astea mâine, de acord?

O luă de mâini și o ajută să se ridice.

– Consideră că... este cadoul meu de nuntă, îi șopti el la ureche. Și mai ales să nu-mi spui că este prea mult, draga mea. Ți-aș oferi întreg pământul, dacă aș putea. Cum din nefericire nu sunt destul de bogat, îți ofer această mică bucată care este, după părerea mea, aceea pe care o preferi. Mă înșel?

– Oh, nu, Morris, nu te înșeli: îmi place la nebunie locul acesta! Îți mulțumesc extrem de mult.

– Îmi vei mulțumi joi, când vânzarea la licitație va fi terminată. Și acum, în pat! Ne vedem mâine dimineață la micul dejun. Somn ușor!

Ea încuviință cu un surâs încântat și urcă scara care ducea la camera ei. Morris era bărbatul cel mai delicat și mai generos de pe pământ!

*
* *

Sala în care trebuia să se desfășoare vânzarea la licitație era ticsită. Lauren șovăi în ușă, întrebându-se dacă va reuși să găsească un loc. Bărbatul cu caschetă albastră care stătea la intrare îi arătă un scaun încă liber.

– Oh, mulțumesc mult!

Croindu-și cu mare greutate drum, ajunse în cele din urmă la scaunul liber și se așeză scoțând un suspin. Se făcuse foarte cald în sala aglomerată. Își descheie imediat nasturii taiorului.

– V-ați pierdut logodnicul?

Lauren tresări recunoscând această voce și-și dădu seama cu groază că era așezată tocmai alături de bărbatul de care ar fi vrut să se ferească.

Adam Wilde afișa un zâmbet ironic.

– Păreți puțin enervată...

Ea îi aruncă o privire agasată.

– Mi-a fost greu să găsesc această sală. Este ascunsă în mod deliberat?

– Nu cred că oamenii din regiune se lovesc de genul acesta de dificultăți... remarcă el pe un ton nepăsător.

– Adevărat? Și *dumneavoastră* faceți poate parte din această categorie?...

– Momentul nu mi se pare cel mai bine ales pentru a dezbate acest subiect. În sfârșit, ați ajuns, totuși. Dacă mai întârziați câteva minute, ați fi ratat totul...

– Ceea ce v-ar fi încântat, n-am nici o îndoială în privința asta! Dar asta are puțină importanță; cum spuneți, am ajuns „totuși" și sunt la fel de ferm hotărâtă să cumpăr Sleadale Head.

– Dumneavoastră... sau logodnicul dumneavoastră?

– Amândoi, bineînțeles.

Nu exista nici un motiv să-l pună la curent pe străinul acesta că era vorba de cadoul ei de nuntă.

– Este oare atât de surprinzător? adăugă ea față de expresia lui nedumerită.

– Nu știu... Drept să spun, îmi este destul de greu să mi-l imginez pe Crawley făcând pe fermierul. Dar, poate că dumneavoastră îl cunoașteți mai bine ca mine.

– Așa cred, într-adevăr, replică ea cu privirea fixată asupra broșurii pusă pe genunchii ei.

– De mult timp? insistă el.

– Suficient.

– Ani? Luni?

Bărbatul făcu o pauză. Vocea lui trăda un amestec de ironie și de surprindere când reluă:

– Câteva săptămâni?

– Și ce-i cu asta? După câte știu, nu vă privește! Și acum, aș vrea să încetați acest interogatoriu!

– Scuzați-mă. Nu făceam decât să întrețin conversația...

Întorcându-și atenția asupra propriei lui broșuri, el adăugă:

– Găsesc doar că e puțin uimitor, asta-i tot.

Ea se întoarse spre el, cu un zâmbet sarcastic pe buze.

– Ce anume? Faptul că un bărbat ca Morris Crawley se interesează de o fată ca mine? Că se îndrăgostește de ea și se hotărăște s-o ia în căsătorie, totul în răstimp de câteva săptămâni?

Pe buzele bărbatului apăru un zâmbet straniu.

– Nu, răspunse el tărăgănat. Asta nu mă surprinde deloc. Dimpotrivă, chiar. Ceea ce mă miră este că o fată ca dumneavoastră acceptă căsătoria cu Morris Crawley într-un timp atât de scurt.

El își aplecă ușor capul și adăugă:

– Nu vom aborda capitolul dragoste la prima vedere, dacă nu vă supără...

Lauren îl privi lung, uluită. Căuta un răspuns potrivit, când comisarul de vânzări urcă pe estradă.

În sală răsună o lovitură de ciocan. Începea licitația.

Capitolul 2

– Ai reușit! Nemaipomenit!

Morris o strânse în brațe pe tânăra femeie și depuse un sărut sonor pe obrazul ei.

– Ești un mic geniu! De acum înainte, am să te trimit să mă reprezinți la toate vânzările la licitație.

– Vor mai fi multe? îl ironiză ea cu drăgălășenie. Mi se pare că înțeleg că te vei retrage din afaceri ca să te instalezi la o fermă încântătoare unde să te ocupi de creșterea oilor...

Morris își încruntă imperceptibil sprâncenele și o scutură ușor de umeri, râzând.

– Era doar un fel de a vorbi: nimeni nu-și abandonează de azi pe mâine obiceiurile! În orice caz, mă simt ușurat! Am rămas să te aștept aici, așezat în fotoliul acesta și rozându-mi unghiile. Mă temeam foarte mult să nu te ciocnești cu cineva la fel de încăpățânat ca tine. Cineva ca vizitatorul de ieri, de exemplu.

– Era acolo, într-adevăr.

Pentru un motiv nelămurit, Lauren trecu sub tăcere vecinătatea ei cu Adam Wilde.

– Și aveai dreptate, continuă ea, ținea realmente să pună mâna pe Sleadale Head.

Clătină încet din cap, amintindu-și cum ieșise învingătoare în fața adversarului ei. Încă nu-i venea să creadă că o proprietate atât de izolată ajunsese la un asemenea preț.

– Nu prea ridicat pentru noi, o liniști Morris. Principalul este că, în cele din urmă, el a abandonat. Acum, nu ne mai rămâne decât să hotărâm asupra a ceea ce va urma.

– Cum asta, „ceea ce va urma"? Dar, pentru că acum suntem proprietari, ne vom căsători și ne vom instala! Acestea erau planurile noastre, nu?

Pe buzele logodnicului ei apăru un surâs.

– Bineînțeles, draga mea. Dar, din nefericire, asta nu se va întâmpla atât de repede cum crezi tu. Am vizitat împreună casa, nu-i așa? Și recunoști și tu, ca și mine, că sunt absolut necesare câteva lucrări de restaurare... Va trebui de asemenea să ne ocupăm de terenurile înconjurătoare, de realizarea de instalații mai moderne pentru turme. Toate lucrurile acestea importante iau însă timp... Dar nu te neliniști, voi rezolva singur aceste plictisitoare probleme materiale. Îți las în schimb grija de a pregăti căsătoria: rochia ta, ceremonia, recepția...

Lauren îl privi, descumpănită. Ar fi dorit să lucreze alături de el, să clădească împreună cu el noua lor viață. Pregătirile de nuntă o amuzau, desigur, dar era interesată mai cu seamă de viitorul lor la fermă.

– Draga mea, începu el înainte ca ea să fi avut timpul să-și exprime gândurile, sper că n-o să te superi dacă te părăsesc puțin. Trebuie să mă întâlnesc cu câteva persoane, acum că afacerea asta este rezolvată.

– Te însoțesc.

Își întindea deja mâna spre taior când Morris clătină din cap.

– Nu, îngerul meu. Dacă vii, o să mori de plictiseală. Și apoi, tu ți-ai jucat deja strălucit rolul care-ți revenea. Rămâi mai bine să te odihnești și să te gândești la toaletele domnișoarelor de onoare! Oricum, nu voi întârzia prea mult, îți promit.

Depuse un sărut pe vârful nasului ei și dispăru.

Tânăra femeie se îndreptă spre fereastră, încercând să lupte împotriva senzației neplăcute care se strecura insidios în inima ei. Ceva nu-i plăcea în desfășurarea evenimentelor și nu reușea să descopere ce anume.

Poate că reacționa în felul acesta pentru că Morris nu părea dispus s-o considere drept o adevărată parteneră în edificarea viitorului lor, precum și pentru că-i rezerva să se ocupe de sarcinile frivole ale pregătirilor de căsătorie.

Lauren reuși însă curând să redevină stăpână pe sine. Nu o trimisese oare să-i apere interesele la vânzarea la lici-

tație? Nu era asta o dovadă admirabilă de încredere, de considerație pentru aptitudinile ei de „femeie de afaceri“?

Mașina lui Morris părăsi curând incinta hotelului. Unde se ducea oare? La Kendal, orașul cel mai apropiat? Sau puțin mai departe, la Lancaster sau la Carlisle? La ce bun să-și pună întrebări în zadar? I-ar fi spus mai multe despre asta dacă ar fi avut timp. Nu-i mai rămânea așadar altceva de făcut decât să-i aștepte întoarcerea. Lauren se hotărî să facă o baie ca să se destindă după această participare istovitoare la licitație.

Cufundată în spuma parfumată cu miros plăcut de zambilă, tânăra femeie își rememoră evenimentele petrecute în sala unde avusese loc licitația. Imediat ce se așezase lângă Adam Wilde, avusese o senzație stranie, ușor iritantă, pe care n-o încercase niciodată până acum. O senzație tulburătoare, puțin plăcută. Dacă ar fi existat un alt scaun liber în sala aceea mare, n-ar fi șovăit nici o clipă să-și schimbe locul.

De altfel, de ce vânzarea aceasta atrăsese oare atâta lume? Sleadale era o vale lungă și îngustă unde, exceptând casa și clădirile anexe care o înconjurau, nu exista nici o altă construcție pe o rază de trei kilometri de jur-împrejur. Desigur, oamenii se interesau din ce în ce mai mult de regiunea Lake District. Mai ales pentru a dobândi aici reședințe secundare. Or, ferma Sleadale Head era pusă în vânzare cu câteva sute de acri de teren. Pe de altă parte, cine își dorea oare o casă atât de izolată?

Cu toate acestea, sala era plină ochi, iar majoritatea celor prezenți păreau originari din regiune. Fermieri, poate. Numai dacă nu veniseră acolo atrași de curiozitate: prețul la care se va vinde Sleadale Head le va permite să-și evalueze propriile domenii.

Își aminti tăcerea care urmase loviturii de ciocan a comisarului-evaluator, anunțând deschiderea vânzării.

*
* *

Exact în clipa aceea, vecinătatea lui Adam Wilde diminua importanța celor ce se petreceau în jurul ei. Cuvintele pe care le schimbaseră o tulburaseră. Cum reușea bărbatul acesta s-o scoată din sărite cu asemenea ușurință, pe ea care, de obicei, își pierdea rareori stăpânirea de sine? Nu și-ar fi imaginat niciodată că se va adresa într-o zi în felul acesta unui străin.

Lauren tresări atunci când brațul lui o atinse ușor. El își dădu seama și schiță un surâs. Atunci, ea își îndreptă cu seriozitate atenția asupra broșurii, în timp ce comisarul-licitator se lansa în deschiderea proprietății puse în vânzare:

– Ferma Sleadale Head... Șapte sute de acri de teren dintre care patru sute situate pe coline... zonă

ideală pentru creșterea oilor, atât de renumită în regiune... făcând parte din parcul național al Lake District, deși departe de rutele turistice... liniștită și retrasă...

Descrierea se potrivea perfect cu locul.

– O ocazie excepțională de a cumpăra una dintre văile cele mai frumoase și în același timp cele mai sălbatice din Lakeland, încheie comisarul de vânzări.

Bărbatul tăcu și privi încet în jurul lui, evaluând tensiunea care domnea în sala aceea mare înainte de începerea licitației.

– Ce părere aveți, doamnelor și domnilor? Cer mult o sută de mii pentru această frumoasă proprietate?

Lauren își plimbă și ea privirea asupra asistenței. Nimeni nu părea dispus să ia cuvântul și ea simți o dorință puternică să arunce o cifră ca să provoace reacția adunării. Morris îi dăduse însă niște sfaturi, între altele să se arate răbdătoare.

Se auzi o voce din ultimul rând.

– Șaptezeci de mii.

Comisarul clătină din cap, supărat.

– Presupun că este vorba de o glumă. Dar, în sfârșit, trebuie să începem... Avem, așadar, șaptezeci de mii. Domnilor, cine spune mai mult?

Adam Wilde o fixa cu insistență, așteptând în mod vizibil momentul în care ea va intra în scenă. Ea era conștientă de asta, dar păstră totuși tăcerea.

– Am șaptezeci și cinci de mii, reluă comisarul. Haideți, domnilor, nu ne aflăm aici ca să ne distrăm, ci ca să facem afaceri! Optzeci de mii, aici. Bine. Optzeci și cinci de mii. Nouăzeci de mii.

Faptul că prețul nu urca decât cu câte cinci mii în loc de zece păru să-l exaspereze.

– O sută de mii, domnilor! Cine îmi va da în sfârșit o sută de mii? Bine, domnule, mulțumesc. Ce spuneți, mai urcăm puțin? Aștept...

– Văzând atâta lume, credeam că vor fi mai mulți licitatori, murmură Adam Wilde. Dumneavoastră nu vă hotărâți?

– Și dumneavoastră?

Bărbatul care era așezat în fața lor se întoarse brusc și-i privi cu un aer dojenitor, deranjat de aceste șușoteli.

– O sută zece mii! aruncă ea atunci.

– O sută zece mii pentru tânăra doamnă din fund. Domnilor, un nou cumpărător a coborât în arenă. Și aș adăuga, cineva mult mai plăcut de privit decât dumneavoastră...

În sală izbucniră râsete, ceea ce o enervă pe tânăra femeie. Până când oare specia feminină va trebui să suporte genul acesta de glume? Pe de altă parte, era supărată că se exprimase atât de repede, că cedase provocării lui Adam Wilde. Își fulgeră vecinul cu privirea. Aesta zâmbea, amuzat vizibil de situație.

Ah! Prin urmare, găsea asta nostim... Ei bine, poate că-și va schimba părerea când ea va câștiga ultima rundă și va părăsi această sală în calitate de proprietar al fermei Sleadale Head!

Vocea comisarului care conducea licitația se făcu din nou auzită.

– O sută douăzeci de mii.

Își dădu seama cu stupoare că una dintre oferte îi scăpase. Dacă se lăsa distrasă în felul acesta, risca să piardă ferma... Își concentră din nou toată atenția asupra bărbatului care stătea în picioare pe estradă, străduindu-se să dea uitării prezența vecinului ei.

– O sută douăzeci și cinci de mii, rosti el cu ochii ațintiți asupra ei.

Lauren rămase tăcută. Făcuse deja o greșeală, dar nu intenționa să continue pe această cale. Competiția era abia la început. Trebuia să-i lase pe ceilalți să-și piardă respirația înainte de a reveni ea în arenă. Așa cum îi spusese Morris.

Prețul urca într-un ritm constant. Când ajunse la o sută cincizeci de mii, simți cum entuziasmul celorlalți cumpărători slăbește. O sută cincizeci și cinci de mii. Tăcere. Cu inima bătându-i puternic, înțelese că sunase ora ei.

– O sută șaizeci de mii.

Din mulțime se ridică un murmur, în timp ce capetele se întorceau spre ea. Comisarul schiță un zâmbet mulțumit.

– O sută șaizeci de mii, spune tânăra noastră doamnă. Are cineva ceva de adăugat?

Cei doi bărbați care ocupaseră până acum scena șovăiră, apoi clătinară din cap într-un gest de refuz. Ajunseseră fără îndoială la limitele posibilităților lor. Unul dintre ei probabil chiar le depășise, deoarece păru ușurat de această intervenție.

Lauren aștepta, cu mâinile încleștate pe geantă. Era oare deja proprietara fermei Sleadale Head? Nu mai avea oare de întâmpinat nici o dificultate?

În sală răsună o lovitură de ciocan. Comisarul se pregătea s-o dea pe a doua, când o voce răsună scurt alături de tânăra femeie.

– O sută șaptezeci.

Tensiunea crescu în sală cu câteva grade. Lauren își mușcă buzele. Nu era însă timp de pierdut.

– O sută șaptezeci și cinci, aruncă ea pe un ton ferm.

– O sută optzeci, contraatacă Adam Wilde.

– O sută optzeci și cinci.

– O sută nouăzeci.

Toate privirile erau îndreptate acum asupra ultimilor doi combatanți. Lauren simțea cum se înfurie, cum îi fierbe sângele în vine.

– O sută nouăzeci și cinci, reluă ea mai tare, ca și cum putea să-și intimideze în felul acesta adversarul.

O cuprinse brusc o senzație de panică. Nu știa până la ce preț putea să meargă. Morris omisese să-i precizeze. Cel puțin să-i fi dat o limită... Desigur, nu era lispit de posibilități și...

– Două sute de mii, rosti Adam Wilde, pe acel ton calm pe care-l folosesc oamenii atunci când consideră că o afacere este încheiată.

Aceasta declanșă furia tinerei femei. Dacă el n-ar fi afișat un aer atât de indiferent, atât de încrezător, lucrurile s-ar fi petrecut probabil altfel. Viața ei n-ar fi ajuns la această cotitură. Dar...

Prinse cu un gest rapid cureaua genții care era încă agățată de umărul ei. O geantă mare, foarte grea – Morris o întrebase adeseori râzând ce căra în ea ca să cântărească atât. O lăsă să cadă brutal peste picioarele lui Adam Wilde, care sări și se aplecă imediat sub scaunul lui.

Aceste câteva secunde de neatenție i-au fost suficiente lui Lauren să facă să urce prețul cu un simplu semn din cap.

– Este ultimul dumneavoastră cuvânt, domnilor, doamnă?

Comisarul-evaluator mătură sala cu privirea. Răsunară apoi cele trei lovituri de ciocan.

– Ferma Sleadale Head a fost așadar vândută pentru două sute zece mii de lire. Vă mulțumesc. Licitația se va relua peste douăzeci de minute.

Nemișcată pe scaunul ei, Lauren abia îndrăznea să respire. Îi era greu să creadă că totul se desfășurase atât de simplu. Cu atât mai puțin îndrăznea să-și ridice ochii spre vecinul ei. Acesta era probabil înnebunit de furie.

Se ridică și se îndreptă spre estradă. Morris îi spusese că trebuia să semneze imediat actele și să plătească o parte din sumă.

– O clipă, vă rog!

Vocea avea un accent metalic. Tresări în tip ce o mână o prindea de braț. Lauren se opri și se răsuci încet pe loc.

Trăsăturile lui Adam Wilde nu exprimau decât furie.

– Sunteți răspunzătoare de ceea ce s-a întâmplat, nu-i așa?... întrebă el rostind apăsat fiecare cuvânt.

– Totul depinde de ceea ce... Au! Dați-mi drumul! Mă doare!

Mai multe persoane își încetiniră mersul, interesați vizibil de acest început de ceartă.

– Știți foarte bine despre ce vorbesc! adăugă el coborând tonul. Ați cumpărat Sleadale Head smulgându-mi-o de sub nas! Ați recurs la șireteniile cele mai perfide pe care le-am văzut vreodată! Sunteți...

Adam Wilde șovăia să recurgă la un act de violență față de ea, aici, în mijlocul mulțimii. Lauren își ridică bărbia și-l fixă cu răceală.

– Îmi pare rău, domnule Wilde. După câte îmi amintesc, comisarul-evaluator și-a îndeplinit corect misiunea. Dacă n-ați fost atent în clipa aceea, eu nu sunt de vină!

O licărire periculoasă sclipi în ochii albaștri apoi, înțelegând că era inutil să continue această discuție, bărbatul consimți în sfârșit să-i dea drumul.

– Regret, domnule Wilde, reluă ea. „Ceea ce este făcut din dragoste, este făcut dincolo de bine și de rău“... Aceasta se potrivește și acestui gen de manifestare...

De ce oare vorbise despre dragoste? Nemulțumită de ea însăși, ridică din umeri și adăugă în grabă:

– Scuzați-mă, trebuie să vă părăsesc. Am câteva treburi de rezolvat.

Îi adresă un semn scurt din cap și se răsuci pe călcâie.

*

* *

Lauren scoase un suspin deschizând din nou robinetul de apă caldă: baia începea să se răcească. Mai bine să uite povestea asta. Slavă Domnului, nu era nevoită să-l revadă pe Adam Wilde atât de curând.

Cum să-și alunge însă din memorie cuvintele pe care le rostise el în timp ce ea se îndrepta spre biroul comisarului-evaluator?

– Hm, „dincolo de bine și de rău“? vom vedea! Să nu credeți că veți scăpa atât de ușor de mine, domnișoară Duglas.

O simplă amenințare aruncată la furie... Își exprimase în felul acesta frustrarea, asta-i tot. Senzația

neplăcută pe care o încercase atunci dispăruse în fața primirii entuziaste pe care i-o rezervase Morris la hotel.

Lauren își frecă încetișor corpul cu un burete, apoi se limpezi înainte de a se înfășura într-un prosop mare de baie de culoare galben-pai. Tocmai termina cu ștersul când sună telefonul. Probabil că era Morris, care se anunța întotdeauna înainte să bată la ușa ei, ca să n-o surprindă într-o ținută „nepotrivită". Ținea foarte mult la principii, ceea ce o irita uneori pe tânăra femeie. Puțin cam autoritar ca bărbat, de asemenea, și prea atașat de bunele maniere demodate... dar adorabil. Și apoi, aceste defecte se vor estompa încetul cu încetul, trăind la țară.

Lauren ridică receptorul, cu surâsul pe buze. Nu recunoscu, totuși, vocea lui Morris. O auzi în schimb pe cea a funcționarului de la recepție, plină de plictiseală.

– Miss Duglas? A venit un domn care vrea să vă vadă. Mă tem că i-am dat numărul camerei dumneavoastră...

– Oh! Foarte bine...

Morris o avertizase că unul dintre prietenii lui le va face cu siguranță o vizită în cursul zilei.

– Spuneți-i să urce peste câteva minute. Doar timpul cât să mă îmbrac.

Funcționarul tuși, încurcat.

– El... a pornit deja spre apartamentul dumneavoastră, domnișoară. Părea foarte grăbit...

– Nu vă faceți griji, îl liniști tânăra femeie zâmbind. Nu-i nici o problemă, știu cine este domnul acesta.

Lăsă receptorul și alese o rochie din șifonier. Prietenul lui Morris ar fi cu siguranță foarte uimit s-o găsească înfășurată într-un prosop, dar nu va avea decât s-o aștepte în cameră în timp ce ea se va îmbrăca în baie. Dacă era la fel de scorțos ca Morris, va prefera să aștepte cu răbdare pe hol. De fapt, n-avea nicio importanță.

Se auzi o bătaie la ușă. Lauren își strânse prosopul în jurul corpului și traversă culoarul cu zâmbetul pe buze. Își închipuia prea bine reacția bărbatului când se va vedea confruntat cu o femeie aproape goală. Neavând încotro, trebuia să admită că-i făcea plăcere câteodată să-și șocheze logodnicul; și de asemenea pe prietenii lui.

– Intrați! exclamă ea deschizând larg ușa, pe jumătate ascunsă în spatele ei. Ați sosit puțin prea devreme, dar Morris a cumpărat o sticlă de șampanie pentru a sărbători recentul eveniment, și sunt sigură că...Oh!

Sfârșitul frazei îi muri pe buze. Cu ochii măriți de uimire, simți cum fața îi ia foc.

– Iată o primire... cel puțin călduroasă! o luă peste picior Adam Wilde.

Fără să aștepte să fie invitat, el pătrunse în încăpere, în timp ce ea rămânea încremenită locului.

– Eu... nu vă așteptam, bâigui ea în cele din urmă. Credeam că era vorba despre un prieten al lui Morris.

– Înțeleg. Și „prietenii prietenilor“... Primiți adesea în această ținută?

– Tocmai am făcut o baie, domnule Wilde! răspunse ea tăios. Și, dacă ați fi avut decența să așteptați la recepție în loc să... să...

– Să mă dau drept un „prieten al lui Morris"! încheie el, sarcastic. Da, recunosc că eram nerăbdător să vă văd, fără măcar să știu că vă voi găsi „îmbrăcată" astfel! sunt câteva mici lucruri pe care voiam să vi le spun fără întârziere.

– Serios?

Cu mâinile crispate pe prosopul ei, Lauren se străduia să rămână demnă. Cel puțin dacă ar fi putut să dispară în baie ca să se îmbrace... Prefera totuși să pună capăt cât mai repede acestei întrevederi.

– Am avut totuși impresia că discuția era închisă! adăugă ea.

– Cine a vorbit despre discuție? Știu bine că nu sunteți capabilă să vorbiți rațional despre această afacere și nu țin să mă lansez într-o întrecere oratorică. Dar nu văd de ce v-aș permite să ieșiți învingătoare printr-o piruetă incalificabilă, fără ca eu să-mi pot exprima temeinic gândurile!

– Ah?

El făcu un pas spre ea și Lauren fu impresionată de grația acestei siluete zvelte. Morris avea o ușoară tendință spre îngrășare, dar mișcarea pe care o implica viața la țară va remedia situația.

Gândurile tinerei femei se ciocneau în mintea ei în timp ce bărbatul se apropia mereu de ea. Se dădu înapoi, înfricoșată, până când ajunse cu spatele la perete. Care erau oare intențiile lui?...

Adam Wilde nu se opri decât la câțiva centimetri de ea. Lauren găsi atunci puterea de a-și ridica ochii spre el.

– Da, reluă el într-un murmur, cred că aveți nevoie de o lecție. Și tocmai mă simt în pielea unui profesor...

– Vă.... rog...

Redeveni însă imediat stăpână pe sine. Doar n-o să se lase intimidată de bărbatul acesta!

– Ieșiți afară! N-aveți nici un drept să dați buzna în camera mea. Presupun că sunteți furios pentru că am cumpărat proprietatea pe care o doreați cu înfocare și dumneavoastră, dar, cum v-am mai spus-o deja, nu este vina mea dacă n-ați urmărit cu atenție urcarea prețului. Nimic nu vă împiedica să dați o cifră mai mare decât a mea! Poate că posibilitățile dumneavoastră nu vă permiteau s-o faceți...

Lauren văzu o furie rece strălucind în privirea lui, ca un fulger pe un cer plin de nori de furtună. Și acum, oare ce va face? Cu mâinile strânse pe prosop, ea își ridică bărbia, sperând să nu-și trădeze teama.

El rămase tăcut câteva clipe.

– Credeți fără îndoială că sunteți foarte vicleană, nu-i așa? replică el în sfârșit. Nu puteați face nimic dacă mie mi-a lipsit concentrarea în momentul crucial... în vreme ce am fost cât pe ce să-mi pierd uzul unui picior din cauza manevrelor dumneavoastră?! Arme? Știți absolut sigur că după ce primisem *asta* pe picioare, nu eram în stare să fiu atent la desfășurarea operațiunilor!

De altfel sunt surprins cum a putut comisarul remarca noua dumneavoastră ofertă: ați fost de o discreție perfectă!

Făcu o pauză. Tânăra femeie avea impresia că se găsește în fața unui vulcan în erupție.

– Ați merita să vi se interzică accesul în toate sălile de licitație din țară, dumneavoastră și logodnicului dumneavoastră de proastă calitate! Nu aveți nici un respect pentru neamul omenesc. Oamenii ca dumneavoastră îmi fac greață. Și când mă gândesc că acum sunteți proprietarii fermei Sleadale Head... Nici nu îndrăznesc să-mi imaginez ce soartă rezervați acestei văi superbe.

Adam Wilde era atât de aproape de Lauren încât îi simțea pe față respirația caldă.

– Vă înșelați... șopti ea, bulversată. Avem... intenția să creștem oi; să trăim în tihnă acolo; și... regret că am recurs la o asemenea stratagemă la vânzarea la licitație, dar voiam *cu adevărat* locul acela. N-aș fi putut suporta să-l cumpere altcineva.

– Vă rog, scutiți-mă de lacrimile dumneavoastră. Doar n-o să pretindeți acum – înfășurată în prosopul acesta! – că Sleadale Head este micul cuib de dragoste la care ați visat întotdeauna... N-am picat acum din cer! Biata Sleadale Head, după ce vă veți fi atins scopul, Crawley și dumneavoastră... O pereche de șarlatani lipsiți de inimă, iată ce sunteți!

Fără să se gândească, tânăra femeie își pălmui interlocutorul. Zgomotul sec care răsună în cameră fu urmat

de o tăcere apăsătoare. Tăcere în timpul căreia Adam Wilde își trecu degetele peste locul unde mâna lui Lauren lăsase urme roșii.

Ea se neliniști, asemenea unui animal prins în capcană. Împietrită, îl văzu apropiindu-se și mai mult de ea, până când îi atinse corpul. Deschidea în sfârșit gura ca să protesteze când el se aplecă și puse stăpânire cu un fel de furie pe buzele ei. O ținea strâns lângă el, o săruta, o mângâia și ea își dădea seama cu groază că nu găsea puterea să se desprindă.

Buzele lui deveniră mai blânde. Mâinile lui îi atingeau ușor ceafa, umerii, alergau de-a lungul spatelui ei. Și ea răspundea acestei îmbrățișări, când el se îndepărtă brusc de ea.

Se îndreptă repede spre fereastră.

– Logodnicul... dumneavoastră tocmai a sosit. Nu va întârzia desigur să vă caute. Ceva îmi spune că ar fi preferabil să evit o întâlnire de genul acesta...

Adam Wilde se întoarse spre Lauren care, respirând greu, nu rostise nici un cuvânt.

– Este și mai rău decât credeam, adăugă el făcând o grimasă. Sunteți una dintre femeile cele mai periculoase pe care le-am întâlnit vreodată... Dar... ne vom revedea.

Acestea fiind zise, traversă culoarul și părăsi încăperea. Ea auzi zgomotul pașilor lui pierzându-se pe scară.

Lauren își trecu nervoasă mâna prin păr. Nu avea puterea să-l întâlnească pe Morris imediat, să se prefacă. Avea nevoie să fie singură, să-și pună ordine în gânduri.

Se refugie în baie și deschise din nou robinetele de la cadă.

Capitolul 3

– Și o sticlă din cea mai bună șampanie pe care o aveți, încheie Morris întinzând cu un surâs larg lista de bucate chelnerului. Avem de sărbătorit un eveniment, domnișoara Duglas și cu mine.

Îndată ce rămaseră singuri, el luă o înghițitură de whisky și se lăsă pe spătarul scaunului cu un suspin de satisfacție.

– Bine. Și cum se simte în seara asta fetița mea iscusită?

Tânăra femeie îi adresă un zâmbet slab.

Reflectase mult după ce o părăsise Adam Wilde, în urmă cu câteva ore, iar gândurile care-i frământau mintea nu erau dintre cele mai plăcute. Își reamintea foarte amănunțit scena care se desfășurase în sala unde avusese loc licitația. Dacă Adam Wilde i-ar fi jucat o asemenea festă, ar fi fost cu siguranță la fel de furioasă ca el, iar Morris și mai mult...

Lauren nu-i suflase încă nici un cuvânt logodnicului ei despre această întâmplare. Nu pentru că s-ar fi temut de represalii; dimpotrivă, se temea ca el să n-o felicite, ceea ce i-ar fi sporit jena. În sinea ei, o voce îi spunea că Adam Wilde n-ar fi recurs niciodată la asemenea stratageme ca să-și atingă scopul. Mai cu seamă nu voia să facă nici o comparație între el și bărbatul cu care urma să se căsătorească.

– Sala aceasta de restaurant este absolut confortabilă, remarcă Morris. Ca și hotelul, de altfel. Draga mea, îți place locul acesta, nu-i așa?

– C... um? Oh, da! Mult. Ceea ce-mi place mai cu seamă este sala aceasta spațioasă. Mesele sunt suficient de depărtate unele de altele pentru ca nimeni să nu deranjeze intimitatea vecinului său...

– Te recunosc bine în privința asta, dulcea mea Lauren! Gata întotdeauna să-ți aperi grădina secretă...

Ea tresări ușor. Care ar fi fost oare reacția lui Morris dacă ar fi mirosit ceva despre vizita lui Adam Wilde chiar în după-amiaza aceea... și despre turnura pe care o luase întrevederea lor?

– Haide, nu face mutrișoara asta, scumpa mea! adăugă el râzând. Știu bine că mie nu-mi ascunzi nimic.

Ea își privi îndelung mâinile, incapabilă să-i susțină privirea.

Restul serii se desfășură într-o atmosferă agreabilă. Cel puțin în aparență. Tânăra femeie avea câteodată impresia că joacă un rol: glumind, bând, extaziindu-se față de cali-

tatea felurilor de mâncare. Cumpărarea aceasta de care se bucurase atât în dimineața aceea chiar, acum îi lăsa în gură un gust amar.

– Morris, sunt îngrozitor de obosită, declară ea pe neașteptate, întrerupându-i brusc o tiradă asupra unor noi metode de marketing. Cred că este timpul să mă duc la culcare. Nu te superi?

El își încruntă sprâncenele, îngrijorat.

– Bineînțeles că nu, îngerașule. Ai avut o zi destul de istovitoare, este normal să ai nevoie să te odihnești. Nu trebuie să te trezești devreme mâine, nu suntem deloc grăbiți.

Lauren încuviință cu un semn din cap, prea abătută ca să-l întrebe care era programul lor în ziua următoare. Va trebui probabil să semneze alte documente, să discute despre noua lor casă. Perspective care o lăsau ciudat de indiferentă.

Era vina lui Adam Wilde! Trânti în urma ei ușa camerei, exasperată.

De ce trebuise oare ca bărbatul acesta să se ivească pe neașteptate în viața ei? Ca ea să recurgă la o manevră atât de josnică din cauza lui? De ce amintirea mângâierilor lui era atât de vie? I se părea că degetele lui fierbinți mai alergau încă pe pielea ei.

Și de ce Morris, în ceea ce-l privea, se comporta ca un logodnic de la începutul secolului? De ce n-o urmase, de ce n-o săruta cu aceeași pasiune pe care o dovedise Adam Wilde acum câteva ore?

*
* *

– Cred că nu te voi însoți la Kendal, dacă n-ai nevoie de mine... Doresc să mă plimb la țară, să respir puțin aer curat.

Morris clătină încet din cap, întinzând unt pe pâinea prăjită.

– Mai sunt bineînțeles câteva formalități de îndeplinit; acte de semnat, de exemplu. Și tu trebuie să te ocupi de asta, deoarece tu ești proprietara fermei Sleadale Head. Dar asta mai poate aștepta. Vrei una dintre mașini? Ia Jaguarul.

Lauren se hotărâse deja asupra programului zilei, dar prefera să nu-i vorbească lui Morris despre asta.

– Nu. Mi-ar plăcea mai mult Range Rover-ul, dacă nu te folosești de el. Mă voi duce cu siguranță înspre partea colinelor.

– Singură? Ești sigură că e prudent?

– Oh! Este foarte aproape de aici, Morris, răspunse ea, stăpânindu-și un gest de enervare. Și îți voi lăsa un bilet la recepție ca să-ți spun unde sunt. Mă simt încă... puțin obosită.

El o privi cu un ochi critic.

– Da, de fapt nu pari foarte odihnită. Poate că ar trebui să-ți dai cu puțin fard. Ascultă, Lauren, când afacerea asta va fi terminată, te voi duce să petreci câteva zile la Londra ca să te distrezi. Ai putea merge la un mare salon de cosmetică și la un coafor renumit ca să-ți schimbi tun-

soarea. Vom asista de asemenea la câteva prezentări de modă și-ți voi cumpăra două sau trei costume. Bună idee, nu?

Morris îi zâmbea, încântat, și ea își coborî imediat privirea în ceașca de ceai. Credea cu adevărat că acest gen de „distracție“ i-ar face o imensă plăcere? Ea care considera deja Hereford și Kendal drept orașe mari... Și de ce voia el ca ea să se machieze și să-și schimbe coafura?

– Eu... nu știu, bâigui ea, stânjenită.

El o bătu afectuos pe mână.

– Înțeleg, draga mea. Toate evenimentele acestea s-au cam îmbulzit: întâlnirea noastră – abia acum două luni – acest nou stil de viață... Și acum, cumpărarea acestei ferme! Este absolut normal să fii puțin bulversată. Dar n-ai de ce să-ți faci griji. Morris va veghea ca totul să fie în ordine. Te vei simți mai bine diseară, după această plimbare. Și mai cu seamă nu uita să-mi lași un mesaj. Vreau să știu unde să trimit echipa de ajutor!

Plecă râzând în hohote, în vreme ce Lauren schița un surâs slab.

O oră și jumătate mai târziu, se așeza la volanul Range Rover-ului, cu moartea în suflet. Ce i se întâmpla oare? Morris nu se schimbase din ajun, nici față de săptămâna precedentă, nici din ziua când se cunoscuseră. De ce atitudinea lui o enerva, uneori?

La ce bun să caute un motiv plauzibil? Era doar enervată, epuizată, atât fizic cât și psihic. În definitiv, nu era nimic anormal în aceea că Morris se arăta excesiv de grijuliu, deoarece era mai în vârstă decât ea.

Frumusețea împrejurimilor fermei Sleadale Head îi va pune balsam pe inimă.

*
* *

Drumul i se păru și mai întortocheat ca ultima dată. Silueta greoaie a casei se detașă în sfârșit pe cenușiul-verde al colinelor.

După ce-și parcă Range Rover-ul în curte, Lauren coborî din vehicul. Vântul răcoros îi biciuia plăcut fața. Nemișcată, privi lung pereții groși de piatră și ferestrele închise. Clădirea aceasta, care i se păruse atât de primitoare prima dată când o văzuse, i se părea acum ciudat de ostilă...

Stăpânindu-și un fior, tânăra femeie își vârî mâna în buzunarul vestei, unde pusese cheia.

Adresându-se locuinței tăcute, ea murmură:

– De acum înainte îmi aparții. Te-am cumpărat ieri. Poate că regreți... Nu mă mai vrei?

Lauren remarcă uimită că ușa nu era închisă cu cheia, ceea ce nu avea de altfel mare importanță deoarece în interior nu se găsea nici un obiect de valoare.

În camerele mari era rece și umed. Când plecase, Morris oprise fără îndoială grupul electrogen, astfel că acum nu exista electricitate.

Luptând împotriva senzației stranii de neliniște, se opri la piciorul scării mari de lemn. De ce avea casa un aer atât de mohorât astăzi, aproape răuvoitor?

Poate că această impresie dezagreabilă nu se datora decât absenței lui Morris. Dacă așa stăteau lucrurile, cum va reuși ea să trăiască aici? El nu va fi întotdeauna alături de ea. Dacă se va simți atât de chinuită la fiecare dintre plecările lui, situația va deveni repede insuportabilă.

Înarmându-se cu curaj, urcă treptele și se îndreptă spre imensa baie. Va pune oglinzi mari acolo, va împodobi casa cu plante verzi... dacă spațiul i-o va permite. Dându-și seama de ridicolul acestui ultim gând, ridică ochii spre cer.

– Ia te uită, ia te uită... Se pare că suntem destinați să ne întâlnim în săli de baie!

Lauren tresări și scoase un țipăt de spaimă auzind această voce. Se întoarse cu promptitudine, tremurând din cap până-n picioare.

Adam Wilde era sprijinit nepăsător cu spatele de tocul ușii. Cum ea țipă din nou, el înaintă spre ea și Lauren se simți cuprinsă de un val de panică. Era *singură* în compania acestui bărbat, într-o casă situată la kilometri distanță de orice altă locuință.

– Nu mă atingeți! țipă ea cu ochii gata să-i iasă din orbite. Nu vă apropiați!

El își punea însă deja mâinile pe umerii ei și o scutura.

– Așa, strigați, dacă asta vă face plăcere! Oare ce credeți? Că am să vă strâng de gât? De altfel, dorința aceasta nu-mi lipsește... dar țin prea mult la libertatea mea ca să risc!

Lauren își coborî pleoapele și inspiră adânc.

– M-am speriat îngrozitor, murmură ea cu o voce schimbată. Eram convinsă că în afară de mine nu este nimeni aici. Erați deja aici când am sosit? Dumneavoastră ați deschis ușa de jos?

– Sunt aici de aproape o jumătate de oră . Și aveam într-adevăr o cheie, aceea pe care mi-a dat-o agentul imobiliar. Cum nu i-am restituit-o încă, am dorit să vin pentru o ultimă vizită, iar dacă asta poate să vă liniștească, nici eu nu mă așteptam să vă găsesc aici!

– Ah, da? Și de ce? Acum sunt proprietară a Sleadale Head... dar poate că ați uitat acest mic amănunt. În legătură cu această problemă, dacă vă creează neplăceri să restituiți cheia agenției, puteți să mi-o încredințați mie...

– N-ați întârziat să intrați în pielea personajului! o luă el peste picior. Bun, pentru că se pare că v-ați revenit din spaimă, cred că vom putea relua discuția noastră de ieri. Aveam intenția să vă caut ca să am o convorbire cu dumneavoastră, cum se cuvine oricărui locatar, dar pentru că sunteți aici...

– Așteptați, îl opri ea întrerupându-l cu un gest al mâinii. Ați spus... „locatar"?

– Haideți, domnișoară Duglas... doar n-o să pretindeți totuși că nu știați.

– Ba da, tocmai! În realitate, nu știam nici măcar că... Oh! Dumneavoastră ocupați mica vilă de țară aflată pe locul căruia i se spune Little Sleadale?

Adam Wilde înclină capul, cu un aer grav.

– Da. Prin urmare, de acum înainte, dumneavoastră vă voi plăti chiria. Dar Crawley nu v-a vorbit despre asta?

– Nu. Poate că nici el nu știe, ca și mine. Agentul imobiliar ne-a vorbit despre această vilă de țară, dar eram foarte departe de a bănui că locuiați acolo.

– Ei, da! suspină el cu o expresie comică. Presupun că acum n-o să mă mai vreți pe terenurile dumneavoastră. O să mă aruncați în gerul iernii, în zăpadă...

Coborâse scara și o implora, cu brațele deschise.

– Vă implor, drăguță doamnă! Aveți milă de acest biet vasal...

– Ajunge! îi aruncă e râzând fără voia ei. N-am deloc intenția să vă dau afară. Sunt numai foarte surprinsă aflând această noutate. Până acum n-ați făcut niciodată aluzie la această vilă.

– Aveam alte lucruri mai importante să ne spunem...

Înaintă spre ea, îi luă mâinile și adăugă:

– Să căutăm un loc mai confortabil pentru a sta de vorbă. S-ar putea să dureze mai mult.

Lauren șovăi, apoi îl urmă în salonul cel mare. Proprietarii precedenți lăsaseră mocheta în această încăpere și culoarea ei roșu-aprins părea să încălzească puțin atmosfera.

Adam Wilde se îndreptă spre șemineu.

– Am remarcat că sunt câțiva bușteni în această cutie. Îmi permiteți să aprind un foc? Oricum, puțină căldură va alunga umiditatea din casă.

Ea încuviință și-l privi trebăluind, gânditoare. Era oare înțelept să accepte această întrevedere între patru ochi? Mai cu seamă după scena care se desfășurase între ei în ajun, la hotel...

Fusese cucerită de umorul lui și, pe de altă parte, era curioasă să audă ce avea să-i spună. Va rămâne totuși circumspectă...

– Încă nu mi-ați explicat motivul prezenței dumneavoastră aici, remarcă ea, în timp ce el se așeza în fața flăcărilor care începeau să pâlpâie. Vă este așadar atât de greu să acceptați că ați pierdut, sau... există un alt motiv?

Adam Wilde izbucni în râs.

– O comoară ascunsă, de exemplu? Nu, domnișoară Duglas, nu există aici nimic atât de romantic. Sleadale Head este doar o fermă bună, sigură, solidă, ca multe altele din Lake District. În orice caz, așa era înainte de sosirea dumneavoastră...

– Nu înțeleg deloc unde vreți să ajungeți, ripostă ea cu promptitudine. V-am spus deja de mai multe ori că Morris și cu mine vom continua să administrăm ferma cum a fost până acum.

– Eu însă nu înțeleg de ce vă încăpățânați să-mi îndrugați povestea asta! Acum este inutil să continuați să mințiți, deoarece proprietatea vă aparține. Și așezați-vă, vă rog, m-am săturat să-mi sucesc gâtul ca să vă vorbesc!

Ea se execută, având totuși grijă să rămână la o distanță respectabilă de interlocutorul ei.

Întinse în mod inconștient mâinile spre flăcările roșiatice. Dacă cel puțin Morris ar fi fost acolo... I-ar fi plăcut

atât de mult să împartă cu el acest prim foc al șemineului. În loc de asta, se găsea în compania unui străin care nu-i inspira decât o încredere foarte limitată.

– Bun, aruncă ea cu o voce încordată, ce-ar fi să ne întoarcem la fapte? Aș vrea să știu de ce sunteți aici.

Avea oare dreptul să se arate atât de severă față de el, de vreme ce cumpărase Sleadale Head printr-o stratagemă de care nu era foarte mândră? Era evident în afară de orice discuție să-i împărtășească lui Adam Wilde gândurile și regretele ei.

– V-am spus-o deja: doream numai să arunc o ultimă privire acestei case. Ceea ce este important, în schimb, este motivul pentru care *dumneavoastră* sunteți aici. Și e limpede că nu sunteți foarte dispusă să abordați acest subiect...

Lauren scoase un suspin.

– Nu este nici un mister. Mă voi căsători cu Morris Crawley, vom trăi aici, și voiam să revăd această casă. Iată! Alte întrebări?

Neluând în seamă nota de sarcasm care se simțea în vocea tinerei femei, el clătină încet din cap, gânditor.

– Da. La drept vorbind, sunt multe alte întrebări. Pe prima v-am mai pus-o deja ieri: de ce vă căsătoriți cu el?

– Asta nu mă privește decât pe mine!

– Ah! Așadar nu din dragoste?

Lauren sări în picioare, furioasă.

– N-aveți dreptul să-mi puneți o asemenea întrebare! Credeam că este vorba despre o discuție serioasă...

Adam Wilde întinse brațul și-i strânse încheietura mâinii, silind-o să se așeze din nou.

– Aceasta este intenția mea. Sau cel puțin era, până când mi-ați propus cu atâta amabilitate să răspundeți la întrebările mele...

– Știți bine că...

– Da, într-adevăr, o întrerupse el cu un zâmbet straniu, îmi imaginez că nu aveați intenția să-mi vorbiți despre viața dumneavoastră privată. Dar găsesc totuși că este păcat... După cum vă văd eu, nu sunteți genul care să se implice în combinațiile josnice ale lui Crawley. Deoarece sunteți logodnica lui, deduc din asta că vă ascundeți abil jocul.

– Dar, în fine, ce-i cu povestea asta pe care mi-o înșirați? Nu înțeleg la ce „combinații“ faceți aluzie!

Adam Wilde oftă, scos din răbdări.

– V-am spus deja că acum puteți lăsa să cadă masca! Ați cumpărat Sleadale Head, sunteți liberă să distrugeți toată valea dacă asta vă face plăcere. Și toate astea în numele acestor bani murdari!

Se ridică în picioare, pradă unui acces de furie.

– Nu văd de ce am continua această discuție! Credeam că veți fi capabilă să ascultați de rațiune. Am crezut chiar că erați complet nevinovată, că nu erați deloc la curent cu planurile lui Crawley. Îmi dau seama însă că de fapt sunteți hotărâtă să simulați ignoranța până când eu voi abandona partida. Ei bine...

Se îndreptă cu pași hotărâți spre ușă, apoi făcu stânga-mprejur.

– ...Nu vă faceți griji! Eu n-am timp de pierdut. Dar nu dau înapoi pentru atâta lucru! Și nu voi pleca. Am închiriat vila aceea pentru un an de zile și am intenția să rămân acolo! Voi fi mereu prezent, sub nasul dumneavoastră – și al logodnicului dumneavoastră – urmărindu-vă cea mai mică mișcare.

Rămasă așezată, Lauren îl privea, nemișcată. Cuvintele pe care i le adresase Adam Wilde i se păreau cu totul de neînțeles. Bărbatul acesta își pierduse oare mințile? Numai dacă... numai dacă Morris îi ascunsese ceva? Întâlnirile acelea misterioase. Vizitele acelea la Kendal...

Se ridică și alergă pe urmele lui Adam Wilde. El se așezase deja la volanul Land Rover-ului pe care-l garase în spatele casei, ceea ce explica faptul că ea nu văzuse nici un vehicul atunci când sosise.

– Vă rog... zise ea cu respirația tăiată, întoarceți-vă și explicați-mi totul. Sincer, nu înțeleg nimic din ceea ce spuneți. După cunoștințele mele, Morris are într-adevăr intenția să exploateze ferma crescând oi. Dacă circulă alte zvonuri pe seama lui... cred că ar trebui să fiu și eu la curent.

– Vă încăpățânați să-i pledați nevinovăția! Nu este vorba de un zvon și dumneavoastră o știți mai bine decât oricine.

Cu ochii pironiți drept înaintea lui, el ambala deja motorul.

– Vă rog, domnule Wilde, insistă ea. Să ne întoarcem în casă. Îmi scapă multe lucruri din povestea asta și cred că dumneavoastră dețineți cheia enigmei...

El o privi lung, apoi opri motorul ridicând din umeri și porni pe urmele ei.

– Foarte bine, declară el trecând pragul salonului, ne vom lansa într-o nouă încercare, dar sper că de data asta veți da dovadă de onestitate. Jocurile acestea de-a v-ați ascunselea nu mă distează prea mult.

Focul scădea în șemineu. El puse alți bușteni pe foc și se așeză în fața șemineului. Tânăra femeie se așeză la distanță de un metru.

– Bine. Cu ce începem?

– Ascultați-mă, adineauri nu v-am mințit. Morris și cu mine avem într-adevăr intenția să creștem oi la această fermă. De altfel, nu va fi nimic surprinzător în asta.

– Ceea ce va fi „surprinzător", ar fi s-o faceți realmente! replică el cu o expresie neîncrezătoare. Când v-am întrebat de când îl cunoașteți pe Crawley, nu era nicidecum o impertinență. În fine, nu întru totul... O să vă întreb totuși din nou cum l-ați cunoscut și de ce ați acceptat să vă căsătoriți cu el. Crawley este mult mai în vârstă decât dumneavoastră.

– Cu optsprezece ani, recunoscu ea fără tragere de inimă. Nu este totuși prea mult. Și, oricum, nu văd ce are asta de-a face cu...

– Poate că nu, într-adevăr. Dar... spuneți-mi unde v-ați cunoscut. Sunteți originară din nord, nu-i așa?

– Nu. Sunt originară din Hereford. Tatăl meu este fermier acolo, foarte aproape de Black Mountains. Așadar, nu sunt orășeancă, după cum aveți impresia. Am crescut în mijlocul oilor, domnule Wilde. Am lucrat chiar la o stână.

– Spuneți-mi Adam, îi ceru el cu un aer distrat. Fie, se pare că nu sunteți lipsită de experiență în această materie. Ceea ce face și mai probabil faptul că... Și cum v-ați cunoscut? Crawley n-are nimic dintr-un fermier. Domeniul lui este cel al finanțelor...

Lauren își reaminti că Morris și Adam Wilde se „înfruntaseră“ deja, după spusele logodnicului ei. Nu știa totuși în ce împrejurări. Discuția aceasta nu era deloc pe placul tinerei femei, dar răspunse cu prudență, hotărâtă să continue dialogul până când interlocutorul ei îi va dezvălui sensul recentelor lui acuzații.

– Într-adevăr, Morris se ocupă de finanțe. El lucrează de cincisprezece ani pe piața Londrei. Amănuntele îmi scapă, dar cred că este vorba realmente de marea finanță, legată de piața bursieră. Se bucură de altfel de o mare notorietate în această lume, adăugă ea cu mândrie. Acum, ar vrea să ducă o viață mai sănătoasă. El a cumpărat o mică fermă aproape de cea a tatălui meu și așa ne-am cunoscut. A angajat pe cineva să administreze locul acela. Și apoi, nu cu mult timp în urmă, a hotărât că voia să se consacre creșterii animalelor. Era în căutarea unei proprietăți mai mari, și cum Sleadale Head era de vânzare...

– Așa, pur și simplu?

– Da. Fermele din împrejurimile Herefordului erau prea mici. Din întâmplare – și printr-un noroc – am aflat de această vânzare la licitație și am știut imediat care era răspunsul.

– Și care era întrebarea?

– Poftim?

– Pentru că Sleadale Head era pentru dumneavoastră răspunsul, întreb: la care întrebare? Sau, mai degrabă, la care întrebări? Ale dumneavoastră, se pare că sunt simple: să căutați un loc ideal unde să vă instalați și să întemeiați o familie. Dar pentru Crawley?

– Împărtășim același punct de vedere, evident, răspunse ea pe un ton liniștit.

– *Evident...*

El se ridică, înaintă spre fereastră și privi colinele maiestuoase pe care le avea în fața ochilor.

– Poate că ar trebui să-l întrebați mai amănunțit pe logodnicul dumneavoastră. Să-i cereți să vă spună care sunt exact planurile lui: pe aceste șapte sute de acri, care este suprafața pe care intenționează s-o consacre creșterii oilor... și ce soartă rezervă restului?

Adam Wilde se întoarse spre ea și adăugă:

– Întrebați-l de asemenea de ce v-a trimis pe dumneavoastră la licitație. De ce casa este pe numele dumneavoastră?

Își plecă fruntea și reluă, cu o voce mai scăzută:

– Mai întrebați-l dacă nu este adevărat că, în doi ani de zile, valea aceasta nu va mai avea aceeași înfățișare; că, în zece ani, împrejurimile vor fi în întregime schimbate, în mod irecuperabil. Întrebați-l toate astea...

Capitolul 4

Lauren îl privea lung, lividă. Verdele adânc al ochilor ei se schimbase în cenușiu.

– Ceea... ce spuneți este ridicol, reuși ea să rostească în cele din urmă, cu o voce schimbată. Ascultându-vă, s-ar putea crede că Morris are intenția să instaleze o centrală nucleară în valea aceasta!

– Nu. Nici chiar Crawley n-ar putea ajunge la asemenea extreme. Cu toate că... dacă ar avea la dispoziție un capital atât de mare...

Adam Wilde clătină din cap și se întoarse din nou spre fereastră.

– Vino, Lauren.

Ea îi dădu ascultare și se apropie încet de el. Urmăriră unul lângă altul norii mari care alergau pe cerul strălucitor de octombrie.

– Nimeni n-a pricinuit vreun rău acestor coline secole la rând. Numai oile au păscut iarba pe coastele lor. Oi și

poate câteva vaci; iepurii și vulpile au obiceiul să se plimbe pe ele în toată libertatea. Astăzi n-au rămas multe locuri atât de sălbatice și liniștite în Anglia. Locuri unde omul se poate plimba fără să fie agresat de vânzătorii de înghețată și de hot-dog! Ești conștientă oare de valoarea inestimabilă a acestei văi? Nu simți că ocrotirea acestei rezervații te privește și pe dumneata?

– Bineînțeles! Ți-am spus că am crescut la ferma tatălui meu, nu-i așa? Îmi place viața la țară.

– Nu sunt convins că fermierii sunt oameni sentimentali. Nu cred că sunt atașați de pământul lor – dacă acesta nu este în măsură să fie productiv – de natură, de păsări. Ce fel de om este tatăl dumitale, Lauren?

– Un om al pământului, cu toată înțelepciunea pe care o presupune acest termen. Un fermier cum sunt mulți.

– Și Crawley?

– Dumneata știi că nu este familiarizat deloc cu acest stil de viață, dar are dorința să învețe, deoarece asta îi place.

Își ridică privirea spre Adam.

– Dumneata crezi că intențiile lui nu sunt atât de nevinovate, adăugă ea. Că proiectează construirea unei șosele, a unei uzine, să dezvolte aici nu știu ce industrie! Nu se poate să nu bănuiești că autoritățile locale nu-i vor da niciodată o astfel de permisiune. Fără să mai vorbim despre parcul național... Dacă zvonul despre care vorbeai adineauri este întemeiat pe o treabă de genul acesta, este inutil să i se acorde cea mai mică importanță!

– Sunt întru totul de acord cu dumneata: Crawley nu va obține niciodată permisiunea de a devasta valea în felul acesta. Dar el s-ar putea lansa într-o întreprindere la fel de distrugătoare, o întreprindere pe care mulți oameni s-ar ptuea chiar s-o aprobe.

Cum tânăra femeie se pregătea să-l asalteze cu întrebări, Adam o opri cu un gest al mâinii. El făcu o pauză și, fără s-o slăbească din ochi, o întrebă:

– Mă asiguri cu toată onestitatea că nu erai la curent cu planurile lui? Că nu știi nimic despre intenția lui de a planta arbori?

– *Arbori?*

– Da, ai înțeles bine: arbori. Desigur, asta poate să pară puțin ridicol, dar numai pentru că nu sesizezi toate implicațiile unei asemenea acțiuni.

Lauren făcu un gest enervat.

– Ascultă, sunt fiică de fermier, sunt diplomată a Școlii de agricultură și...

– În cazul acesta, știi ce reprezintă arborii pentru pământ, i-o reteză el pe un ton tăios. Nu vorbesc, firește, despre stejarii noștri, despre fagii și frasinii noștri, arbori de esență tare și cu frunziș bogat, care își hrănesc propriul lor sistem ecologic: insecte și animale care trăiesc în împrejurimile lor. Nu, scumpul dumitale Morris are intenția să planteze arbori de esență moale, conifere pe care le va importa. Imaginează-ți blocuri enorme de un verde-închis năpădind colinele, întunecându-le, ascunzându-le pantele. Sub umbra lor copleșitoare, totul va dispărea pentru totdeauna.

– Îți mulțumesc, știu ce înseamnă coniferele!

– Și dacă ar fi vorba doar de aparență! continuă el ca și cum n-o auzise. Dar arborii aceștia fac solurile sterile. Nimic nu crește sub o pădure de pini sau de brazi, iar dacă nu există plante, nu vom avea nici insecte, nici păsări; echilibrul va fi disturs.

– Știu toate astea, repetă ea stăpânindu-și un gest de iritare. Sunt de acord cu dumneata: o pădure de conifere ar fi un dezastru pentru regiune. Morris nu mi-a vorbit însă niciodată despre un astfel de proiect...

– Așadar, ai o încredere oarbă în el! Dacă logodnicul dumitale își atinge scopul, valea aceasta va fi pierdută. Ca multe alte locuri unde mâna omului a provocat daune ireparabile.

Tânăra femeie își trecu mâna peste bărbie.

– Și de ce crezi că Morris ar fi interesat de confiere?

– Ghicește! Pentru că asta aduce bani.

– Lemnul poate fi într-adevăr atât de rentabil? Nu va trebui să aștepte ani de zile înainte ca această afacere să fie rentabilă?

– Ba da, tocmai asta este problema și aici vei interveni *dumneata,* în calitate de proprietară a fermei Sleadale Head. Crawley este un cunoscut în mediile financiare, în vreme ce dumneata nu ești decât fiica unui fermier din Herefordshire. Dumneata cumperi în consecință valea și primești favorabil sugestia lui Crawley privitoare la plantarea de arbori pe o parte din suprafață. Este logodnicul dumitale și ai încredere în el. El îți explică faptul că aceste conifere vor spori frumusețea locului, că ele con-

stituie o nouă sursă de venituri pentru fermă și că va rămâne încă mult loc pentru oi. Mă urmărești? Și atunci, vei depuse un dosar la *Comisia Forestieră* pentru a obține o subvenție.

– O... subvenție?

– Da. Bani. Deoarece orice afacere se întemeiază pe bani, bineînțeles. Plantarea unui acru de teren te va costa aproximativ patru sute de lire. *Comisia Forestieră* îți va da un sfert din sumă și vei beneficia de o interesantă degrevare fiscală asupra celorlalte trei sute. Pe deasupra, la capătul a zece ani, vei putea să revinzi totul fără să intri sub incidența legii impozitului pe capital, chiar dacă pădurea dumitale și-a dublat între timp valoarea.

El avu un mic surâs în colțul buzelor.

– La urma urmei, nu este o investiție atât de proastă... Și, peste toate astea, restul terenului, ca și această casă frumoasă și vila de țară de la Little Sleadale vor continua să funcționeze normal. Crawley nu va avea poate răbdarea de a aștepta zece ani. El va vinde probabil totul altor oameni de afaceri, dorind și ei să beneficieze de acest regim fiscal. Mă întreb chiar dacă va merge până acolo încât să se stabilească aici...

– Dumneata ești într-adevăr în stare să spui cu ușurință orice! izbucni ea. N-am să te contrazic în privința avantajelor fiscale pe care le prezintă asemenea întreprindere, pentru că mărturisesc că asemenea subtilități îmi scapă. În orice caz, în ceea ce privește restul, te înșeli complet, domnule Wilde!

Bărbatul rămase un timp tăcut.

– Bine, zise el în cele din urmă. Ești liberă să iei această afacere în glumă. Mi-am pierdut fără îndoială timpul... și am făcut în plus greșeala să te cred inocentă! În realitate, ești tot atât de implicată ca și Crawley în treaba asta.

– Dar bineînțeles! Dumneata, în schimb, ești la fel de nevinovat ca un copil care abia s-a născut, nu-i așa? Să nu crezi că sunt atât de proastă. În ziua când ne-am cunoscut, am remarcat foarte bine că-l cunoșteai pe Morris. Prin urmare, l-am întrebat și el a confirmat ceea ce ghicisem.

– Ah! Aș fi curios să știu exact ce ți-a spus...

– Că... ați avut câteva neînțelegeri odinioară.

– Este într-adevăr un mod elegant de a prezenta lucrurile! Dar să lăsăm asta. Pentru că, potrivit spuselor dumitale, nu cunoști toate planurile lui Crawley, acum ce intenționezi să faci?

– Adică?

– Ți-am explicat ce soartă îi rezervă Crawley acestei văi. Pretinzi că ești în cunoștință de cauză privind efectele dezastruoase ale plantării de conifere și am avut chiar impresia că împărtășeai punctul meu de vedere. Așadar, care este atitudinea pe care o vei adopta?

Lauren își îndreptă atenția asupra peisajului. Iată că încerca să facă din ea o aliată... împotriva lui Morris. Cum ar putea să ia poziție împotriva bărbatului pe care-l iubea, cu care în curând se va căsători?

Și apoi, ce știa despre Adam Wilde? Că fusese într-o zi rivalul lui Morris și că dorea la fel de mult ca ei să devină proprietarul lui Sleadale Head.

Își ridică privirea spre interlocutorul ei și adevărul i se impuse brusc.

– Mi-ai înșirat un păienjeniș de minciuni. De altfel, Morris mă prevenise. În realitate, *dumneata* ești acela care vrea să planteze conifere aici, ca să câștigi bani. De aceea, încerci să-ți atragi simpatia mea ca să mă determini să vând Sleadale Head, pentru a avea libertate de acțiune. Ei bine, dragul meu domn, află că te înșeli: nu va fi atât de ușor!

Lauren își încrucișă brațele la piept și continuă cu siguranță de sine:

– Când mă gândesc că am fost destul de proastă ca să te ascult! Morris nu mă va înșela niciodată în felul acesta. El mă iubește.

– Adevărat? Și dumneata, îl iubești de asemenea? Răspunde-mi, Lauren. Ești sigură că nu există un alt motiv care te determină să accepți această căsătorie? Ceva ce încerci să-ți ascunzi chiar și dumitale? Ceva de care ai nevoie și numai el singur îți poate da?

– În general, asta stă la baza oricărei căsătorii, nu?...

– Da, dar de obicei, acest „ceva“ se numește dragoste. Adevărata dragoste. Acel foc care arde zi și noapte, fără răgaz, care te împiedică să te gândești la orice altceva decât la ființa iubită. Asta simți realmente pentru Morris Crawley, Lauren? Și el? Și-a manifestat deja sentimentele lui în acești termeni... sau în termeni aproximativi?

– Nu! Vreau să spun... nu ai dreptul să-mi pui astfel de întrebări! Pleacă! Lasă-mă în pace! Ești un... diavol!

Cu ochii împăienjeniți de lacrimi, îl văzu înaintând spre ea.

– Un diavol, spui? În cazul acesta, nimic din ceea ce fac n-ar trebui să te surprindă...

O trase brusc spre el.

– Nu... te rog.

Dar gura lui o lua deja în stăpânire pe a ei și, la fel ca în ajun, avea impresia că îmbrățișarea aceasta îi anihila orice rezistență. Ca și cum focul care ardea în șemineu o mistuia cu totul, scoțând la suprafață o senzualitate până acum ascunsă. Cu ochii închiși, vibra în ritmul mângâierilor nebune pe care i le dăruia Adam.

Timp de o clipă, conștientă de absurditatea acestei scene, ea se încordă, gata să-l respingă. Apoi, gândul acesta cuminte se pierdu și el în vârtejul voluptuos în care o târa bărbatul. Palmele lui fierbinți îi strângeau șoldurile, urcând după aceea ca să-i cuprindă sânii.

Lauren nici măcar nu-și dădu seama că, ținând-o mereu în brațe, el o întindea pe podea. Îi descheia deja pulovărul, îi acoperea gâtul cu sărutări înainte de a-și înfunda fața în dulcea căldură a pieptului ei. Cu respirația tăiată, tânăra femeie se agăța de el, se arcuia lângă acest corp, ca și cum orice realitate dispăruse pentru a nu lăsa loc decât intensității clipei prezente.

Totul se cufundase în neant. Sleadale Head. Morris.

Morris... Lauren tresări.

Adam se ridică încet, își cufundă privirea în ochii însoțitoarei lui și se îndepărtă imediat de ea.

– Îmi pare rău, murmură el cu buzele strânse. Eu... Să știi în orice caz că n-a fost premeditat.

Tulburată, Lauren se grăbi să-și încheie pulovărul. Adam se ridicase deja. Ea rămânea tăcută. De altfel, ce ar fi putut să spună?

– Iartă-mă, reluă el pe un ton mai ferm. Mă tem că uitasem că ești logodită. Să spunem că am cedat unui moment de nebunie, asta-i tot. Un moment de nebunie... pentru mine, ca și pentru dumneata.

– Absolut, răspunse ea, străduindu-se să-și controleze tremurul vocii.

Se ridică la rândul ei și, întoarsă cu spatele, își puse ținuta în ordine. Cum îndrăznise oare bărbatul acesta s-o trateze astfel? S-o facă să-și piardă cu totul simțul pudorii. Să trezească în ea senzații atât de puternice... pe care nu le simțise niciodată în brațele lui Morris. De altfel, de ce oare Morris nu-i arăta mai multă ardoare? Asta poate că ar fi determinat-o să-l respingă pe acest bărbat...

– În orice caz, asta trebuie să-ți fi confirmat părerea pe care o aveai despre mine, remarcă el pe un ton în care se simțea amărăciune. În ochii dumitale, voi fi întotdeauna un diavol. Dar poate că este mai bine așa...

– Nu erai obligat să ajungi până aici ca să mă convingi! De altfel, adevărul este că nu m-ai convins de nimic.

– Probabil, bombăni el cu mâinile înfundate în buzunare. Am să plec, prin urmare, ca să te las cu noua dumitale jucărie: casa dumitale de păpuși!

Arătându-i fereastra cu un gest al mâinii, adăugă:

– Îți dau doar un sfat: dacă priveliștea aceasta îți place atât de mult cum pretinzi, profită de ea. În câțiva ani, ver-

sanții acestor coline vor fi năpădiți de o armată de pini, de brazi și de celelalte! Dar, în momentul acela, poate că nu vei mai acorda mare însemnătate peisajului de la Sleadale Head. Vei fi probabil pe cale să te bronzezi pe o plajă din Bermude...

*
* *

– Este adevărat?! exclamă Lauren. Ai *realmente* intenția să plantezi conifere la Sleadale Head?!

Așezat în fotoliul mare de piele, Morris trase un fum din țigară. Părea destins, încrezător, dar Lauren distinse totuși o licărire de nemulțumire în privirea lui. El i se adresă cu toate acestea pe un ton atât de firesc încât fu convinsă că se înșelase.

– Conifere la Sleadale? Mărturisesc că această idee nu-mi displace. Care este părerea ta despre asta, Lauren? N-ar fi totuși atât de catastrofal...

– Prin urmare, este *adevărat!* Vei...

El ridică o mână, cu un gest nepăsător.

– N-am spus asta, draga mea. Te-am întrebat numai care este părerea *ta* în această privință. S-ar părea că acest Adam Wilde ți-a vorbit pe larg despre această problemă și aș vrea să-ți exprimi propria ta părere în legătură cu subiectul ăsta. Nu pe aceea pe care a încercat să ți-o transmită el...

Lauren suspină, nehotărâtă. Evenimentele desfășurate chiar în dimineața aceea, produseseră tulburare în mintea

ei. Câteva ore mai devreme, argumentele pe care le expunea Adam i se păruseră plauzibile. Acum, în cadrul confortabil și plăcut al hotelului, nu mai era sigură de nimic. Meritau oare cu adevărat câțiva arbori să fie subiect de scandal, în timp ce evenimente mult mai grave puneau în pericol echilibrul ecologic al pământului?

Se înfioră la amintirea corpurilor lor înlănțuite pe mochetă. Era ceva straniu și înfricoșător în felul cum reacționa la contactul cu acest bărbat. Reciproca părea identică. Era vorba despre o dorință sălbatică, aproape animalică, excluzând orice sentiment.

După plecarea lui Adam, se plimbase pe câmpie, încercând să-și recapete liniștea, analizând la rece cele întâmplate. Numai corpul ei reacționase la mângâierile lui Adam. Nu era nimic alarmant sau anormal în asta: dorea să fie iubită; cu pasiune. Și Morris nu era dispus să încalce anumite reguli.

„Sunt atașat tradițiilor, Lauren, îi spusese el la începutul logodnei lor. Tendința spre îngăduință care domnește în zilele noastre nu-mi place. De aceea, voi fi cel mai fericit dintre bărbați dacă te căsătorești în rochie albă. În felul acesta, noapte nunții noastre va fi și mai frumoasă, draga mea..."

– Ei bine?

Smulsă din reveria ei, Lauren tresări.

– Te întrebam care este *propria* ta părere referitoare la această ipotetică plantare de conifere, adăugă Morris.

– Efectiv... îmi este greu să-ți răspund. Perspectiva de a-mi deschide ferestrele spre niște coline întunecate de o

pădure de brazi nu mă încântă peste măsură. Dar nu pot să-mi formulez un punct de vedere moral deoarece îmi lipsesc datele serioase asupra acestei probleme. Oricum, dacă povestea asta nu este întemeiată, nu văd interesul de a discuta despre ea. Este suficient dacă mă asiguri că nu e vorba decât de un zvon și eu mă voi grăbi să uit totul.

Și Adam Wilde? Îl va uita oare la fel de ușor?

Cu țigara în mână, Morris luă o înghițitură de coniac. Tânăra femeie îl urmărea îngrijorată. Nu va dezminți această supărătoare poveste?

– Morris? insistă ea.

El îi adresă un surâs. Un surâs înghețat, lipsit de farmec. Identic cu cele pe care le adresa fără nici o îndoială adversarilor lui în afaceri, exact înainte de a le da lovitura de grație.

– Deduc din asta că *este adevărat,* rosti ea în cele din urmă, ciudat de calmă.

El își bătu țigara cu vârful degetului și în aer se răspândi o ploaie fină de cenușă.

– Nu te lansa în concluzii pripite, Lauren. Sunt două moduri de a vedea situația. De aceea te întrebam ce crezi *tu* despre asta, fără să ții seama de cele cu care ți-a împuiat capul Adam Wilde. Iar ceea ce ai auzit este adevărat... până la un punct. Dar nu este în orice caz atât de dramatic cum te-a lăsat el să crezi.

– Bine, te ascult. Explică-mi care sunt exact intențiile tale... și, de asemenea, de ce ai considerat util să nu-mi spui nimic până acum.

– Liniștește-te, micuța mea Lauren... Dacă aș fi bănuit că Wilde își va răspândi otrava, te-aș fi ținut fără îndoială la curent cu planurile mele. Dar nu mi s-a părut indispensabil. Eram amândoi de acord asupra elementului principal: să cumpărăm Sleadale Head. Discuțiile privind exploatarea urmau după aceea, normal. Tu ai deja destule probleme de pus la punct – căsătoria, de exemplu – și eu am preferat să nu te plictisesc cu amănunte.

– *Amănunte?!* Pentru tine, acoperirea colinelor cu conifere este un amănunt?

– Exagerezi puțin, îngerașul meu, replică el râzând. Dar nu mă supăr pe tine. Regret numai că n-ai venit la mine înainte de a pleca urechea la trăncănelile lui Wilde.

– *Ție* mă adresez acum. Și discuția mea cu Wilde a avut loc abia în dimineața asta.

– Fie. În orice caz, să nu crezi că am încercat să-ți ascund ceva.

– Nu cred asta, Morris, răspunse ea din vârful buzelor. Îmi... pare rău, dar trebuie să știu. Totul. Pentru a avea sufletul liniștit.

Barul hotelului era gol, cu excepția a două doamne bătrâne care stăteau la taifas în fața focului din șemineu.

– Foarte bine. Îți voi împărtăși planurile mele și, când voi fi terminat, sunt sigur că vei considera și tu că este vorba despre o idee excelentă.

Capitolul 5

Lauren aşteptă cu răbdare ca Morris să mai comande cafea şi un alt coniac.

– Bine, începu el în cele din urmă. De fapt, este foarte simplu. Vei înţelege repede de ce n-am vrut să te deranjez cu treburi care mi se păreau neînsemnate. Numai câţiva arbori, pentru a avea o sursă suplimentară de venit, deoarece nu se ştie niciodată ce se poate întâmpla când te restrângi la o singură activitate. Recunosc că nu te poţi lansa în indiferent ce fel de agricultură sau în creşterea animalelor pe aceste coline.

– Morris, ce vrea să spună exact „numai câţiva arbori"? Cât reprezintă aproximativ, ca suprafaţă?

– Oh... judecând în ansamblu, patru sute de acri.

– *Patru sute de acri?* Mai mult de jumătate din suprafaţa proprietăţii?!

– Da, poate. N-am făcut calculele. Dar, după cum poţi bănui, ar fi vorba de partea cea mai puţin

bogată: aceea pe care există cea mai puțină iarbă. Și va rămâne destul teren pentru ca oile să poată să pască.

– Dar, Morris, arborii aceștia sunt renumiți pentru efectele lor nefaste asupra solului, pe care-l sărăcesc. Vor distruge mediul înconjurător: aici nu vor mai exista nici plante, nici insecte și nici păsări...

– Ah! Recunosc cu ușurință discursul prietenului nostru ecologist! Ascultă, îngerașul meu, specia aceasta nu este mai rea decât celelalte. În ceea ce privește insectele și celelalte, eu n-am să mă plâng dacă se vor duce în altă parte! Haide, Lauren, se cunosc tot atât de bine și stricăciunile pe care le provoacă veverițele, cerbii și celelalte. Nu, te rog să mă crezi, n-am să mă plâng dacă vor exista ceva mai puține animale sălbatice la Sleadale Head!

Lauren îl privi lung, gânditoare. Argumentele acestea nu erau lipsite de înțelepciune... dar reflectau ele oare întreaga realitate? Cu siguranță. Bărbatul cu care era pe punctul să se căsătorească n-ar minți-o...

– Ascultă, Lauren, reluă Morris, terenurile acestea nu sunt cu adevărat bogate. Inițiativa aceasta va duce la dezvoltarea văii. Va crea locuri de muncă. Desigur, ecologiștii vor face scandal – Adam Wilde a început deja! – dar oamenii aceștia protestează îndată ce se deplasează o pietricică de la locul ei. De altfel, când acești arbori vor fi doborâți peste treizeci de ani, o nouă generație de ecologiști va asmuți mulțimile...

Înfășurându-și pe degete o șuviță de păr, ea murmură, sceptică:

– Poate că ai drepate, dar în dimineața asta, când m-am plimbat, am găsit această natură atât de frumoasă... Ar fi totuși îngrozitor să se strice totul cu arborii aceia mari și stufoși...

– Zona care înconjoară casa va rămâne bineînțeles complet degajată, astfel că priveliștea va fi identică. În ceea ce privește „frumusețea" acestor coline, nu știu exact până unde te-ai dus, dar ele nu sunt decât niște lande foarte umede... În orice caz, îți garantez că nu se va remarca nici o schimbare.

– Nu va fi... prea apăsător?

– În Elveția, oamenii sunt încântați de aceste păduri. De ce n-ar fi la fel de minunat aici?

Morris avea răspuns la toate.

– Asta... nu-ți va servi drept... acoperire pentru impozite? întrebă ea cu o voce abia auzită. În sfârșit, un fel de „aranjament" fiscal...

Abia rosti aceste cuvinte și le regretă imediat. Cu trăsăturile crispate, Morris își strivi furios țigara în scrumieră.

– „Aranjament fiscal"? repetă el pe un ton usturător. Nu înțeleg *deloc* despre ce vorbești, Lauren.

– Eu... de fapt... nu știu prea bine.

– Presupun că este încă una din sugestiile lui Adam Wilde? Aș fi curios să știu exact cuvintele pe care ți le-a spus strălucitul nostru ecologist!

– Nu mi-a spus că ar fi vorba despre o manevră ilegală, Morris. A făcut doar aluzie la niște subvenții care ar avea drept consecințe unele degrevări fiscale. A afirmat de

asemenea că, dacă ai vinde, n-ar trebui să plătești impozit pe capital, că oamenii care ar cumpăra ar fi și ei foarte interesați de acest regim fiscal și că...

Devenind brusc conștientă de înțelesul acestor cuvinte, ea îl privi insistent, făcând ochii mari.

– Dar... tu n-o să vinzi Sleadale Head, nu-i așa, Morris? Nu casa noastră, ferma noastră! N-aș putea suporta să văd pământurile noastre devastate de oameni de afaceri fără scrupule, care nu se gândesc decât să scoată bani din ele!

El rămase cufundat în mutism. Trăsăturile îi erau împietrite, înăsprite de furie. Lauren nu recunoștea această față, de obicei atât de afabilă, a bărbatului care se arătase întotdeauna tandru și politicos față de ea. Privirea lui manifesta o asemenea răceală, o asemenea hotărâre...

– Morris... șopti ea.

El tresări.

– Lauren, există unele probleme pe care nu le înțelegi în afaceri. Ale mele, de exemplu! Eu nu conduc un snack-bar, draga mea. Un priceput om al finanțelor se presupune că este atent la viitorul lui. Mă urmărești?

Ea încuviință cu un semn din cap.

– Iată! Tot ce încerc să fac este să asigur viitorul nostru. Să-l pun la adăpost de orice eventualitate. Și, dacă mi se oferă posibilitatea de a folosi avantajele fiscale ale acestei țări, nu văd de ce m-aș lipsi de ea! Pentru asta există.

Lauren îl asculta, tăcută.

– Nimeni nu este în stare să prevadă viitorul, continuă el, ca și cum prezida o conferință. De noi depinde să luăm

măsurile de precauție care se impun ca să ne apărăm de un posibil dezastru. Este tot ce râvnesc, Lauren. Și acum, cred că am dezbătut suficient chestiunea asta. Sper că vei uita repede cuvintele ridicole ale lui Adam Wilde... și că vei evita să-l mai întâlnești. Nu-mi place prea mult influența pe care se pare că o are asupra ta.

Și el nu știa nimic despre scena care se desfășurase după conversația lor...

– Morris... aș vrea să-mi povestești în ce condiții v-ați cunoscut, tu și cu el. Data când v-ați... confruntat.

El se încruntă, suspinând.

– Asta aparține trecutului, Lauren. N-are nimic de-a face cu Sleadale Head.

– Puțin, totuși, remarcă ea aplecându-se spre el. Atâta timp cât nu voi ști ce s-a întâmplat, nu voi fi sigură de...

Se opri.

– Sigură de ce? De mine?

– Nu... nu, nu mă îndoiesc de tine, evident.

Încercând să se convingă pe ea însăși, adăugă :

– Am doar nevoie să fiu sigură de... de alte lucruri.

– Care anume?

– Aș vrea să înțeleg de ce se pare că te detestă atât de mult. Sau... de ce îl urăști.

– Să-l urăsc? Te înșeli, Lauren. Nu merită să-i acord o asemenea importanță. De altfel, sunt ani de zile de când nu m-am mai gândit la el.

Privirea lui dezmințea ceea ce afirma.

– Fie. Deoarece consideri că este vorba de o chestiune neînsemnată, presupun că n-o să te supere prea mult să-mi vorbești despre ea...

Morris o cercetă îndelung, apoi ridică din umeri și luă o înghițitură de coniac.

– Să fim bine înțeleși, Lauren: accept să cedez capriciului tău, dar aș dori ca această problemă să fie după aceea închisă. Definitiv. Subiectul acesta nu-mi este deosebit de plăcut...

Figura lui se posomorî.

– Adam Wilde m-a umilit... și eu iert rareori genul acesta de lucruri.

Tânăra își încruntă imperceptibil sprâncenele. Morris... umilit de un bărbat mai tânăr decât el? El care avea atâta nevoie să se afirme, să fie recunoscut ca unul dintre cei mai buni în domeniul său.

Adam Wilde nu era nici el lipsit de orgoliu.

– Te ascult, murmură ea, cuprinsă dintr-o dată de milă pentru cel pe care Adam îl jignise.

– De acord, pentru că insiști. Poate că asta te va ajuta să-ți faci o idee mai corectă despre acest individ sinistru.

Reflectă, cu capul între mâini, apoi începu:

– Ți-am spus deja că am stat ceva timp în Canada, acum câțiva ani, nu-i așa?

– Da.

Morris îi povestise destul de laconic acest episod din viața lui. Ea se întrebase uneori de ce nu se stabilise în țara aceea, care oferea fără nici o îndoială imense posi-

bilități pentru un om de anvergura lui. Dedusese din asta, fără să-i pună vreodată întrebarea, că preferase în cele din urmă Anglia.

– Acolo l-am cunoscut pe Wilde, reluă el, cu o cută amară în colțul buzelor. Afacerile îmi mergeau bine. Începusem prin a cumpăra o mică întreprindere, căreia i-am extins și diversificat apoi activitățile. Începeam să fiu considerat drept un om important în oraș. Nu era decât începutul... Aveam planuri mari. Și apoi a sosit Adam Wilde și totul s-a dus de râpă.

– Dar... cum?

Cu ochii ațintiți asupra unui punct îndepărtat din fundul sălii, Morris părea că n-o auzise.

– Exista acolo un teren mare, continuă el încet. Un teren prea sărac pentru a putea practica pe el vreo activitate agricolă. Eram pe punctul de a semna un acord pentru a instala acolo o uzină de materiale de construcții. Urma așadar să creez o nouă zonă industrială, cu o parcelare pentru locuințele muncitorilor. Pentru mine era vorba de un fel de prototip pe care intenționam cu timpul să-l extind în toată țara. Investisem deja o anumită sumă de bani în această întreprindere, pe care cei mai buni arhitecți canadieni urmau s-o dezvolte. Eram convins că nimic – și nimeni – nu m-ar fi putut opri de acum înainte. Și...

Cum el se oprise, ea șopti:

– Și Adam Wilde a făcut-o...

– Da! Acum înțelegi de ce îmi este atât de penibil să pomenesc despre afacerea asta și de ce țin să nu se mai

vorbească niciodată despre ea. Wilde era foarte tânăr pe vremea aceea. Abia sosise în regiune. A aflat de planul meu și a hotărât pur și simplu că lui îi revenea sarcina să mă împiedice să-l realizez. Numai Dumnezeu știe de ce! Nu ne văzuserăm niciodată. A pus în mișcare un plan menit să distrugă popularitatea de care mă bucuram în oraș... și iată! Acesta a fost sfârșitul carierei mele în Canada.

– Dar... ce a făcut exact, Morris? Și de ce?

– A lansat o petiție și a făcut în așa fel încât să obțină un mare număr de semnături. A reușit să convingă pe toată lumea că această uzină va avea efecte dezastruoase asupra mediului înconjurător. Ți-am spus deja că omul acesta este foarte periculos. Este un escroc, nici mai mult, nici mai puțin! E dotat cu o carismă redutabilă. A convins pe toți locuitorii regiunii că această întreprindere, destinată s-o facă prosperă, va fi dintre cele mai nefaste. S-au întors toți împotriva mea și a trebuit să renunț. Să plec. Nu mai aveam nici un viitor în țara aceea. Acesta a fost motivul pentru care m-am întors în Anglia, Lauren. Pe de altă parte, Adam Wilde părea hotărât să se stabilească în Canada și eu ajunsesem la concluzia că nici o națiune din lume nu era destul de mare ca să ne adăpostească pe amândoi.

– El este acum în Anglia, remarcă ea cu o voce calmă. Și ține în mod vizibil la Sleadale Head.

– Dar n-o are! exclamă Morris triumfător. De data asta, el este cel care a pierdut! Lauren... înțelegi acum de ce nu vreau să-l mai vezi? Ca să nu te influențeze.

Ea ardea de dorința de a-i pune mai multe întrebări, dar înțelese că el nu va spune mai mult. Considerând că discuția era încheiată, el se pregătea să urce în camera lui ca să se culce.

– De ce ai insistat ca *eu* să fiu aceea care să cumpere ferma, Morris?

El își ridică privirea. În ochii lui nu putea citi nimic în afară de hotărâre.

– Pentru că nici nu se punea problema ca Wilde să aibă cea mai mică șansă de a pune mâna pe această proprietate. Nu știu exact în ce este amestecat în momentul acesta, dar, dacă Sleadale mi-ar aparține, ar intra în cadrul intereselor mele profesionale și nimeni nu este invulnerabil, nici măcar eu. În schimb, dacă *tu* ești proprietarul, situația este cu totul alta. Fără îndoială, nu înțelegi foarte bine, este puțin cam complicat, dar poți avea încredere în mine. În orice caz, un lucru e sigur: Adam Wilde n-o să mă mai deposedeze. Am învățat cel puțin asta de la el: să nu las nici un amănunt să-mi scape. Și de atunci, n-am uitat această lecție.

Morris aruncă o privire ceasului de la mână și se ridică.

– E timpul să mergem la culcare, draga mea.

Atinse ușor fruntea tinerei femei cu un sărut și părăsi barul.

Lauren înaintă încet spre șemineu și întinse mâna spre flăcările care scăzuseră, încercând să-și alunge din minte amintirea cuvintelor pe care i le spusese Adam Wilde. Mângâierile și sărutările lui. În zadar.

Nu va trăi niciodată momente atât de intense în brațele lui Morris, știa bine. O știuse întotdeauna, dar refuzase să recunoască.

Se așeză, copleșită, într-unul din fotoliile mari ale barului.

Apariția lui Adam Wilde semănase confuzie în viața ei, îndemnând-o să-și pună întrebări asupra onestității viitorului ei soț; și, de asemenea, asupra perspectivelor ei de fericire alături de acesta.

Incapabilă să-și găsească somnul, Lauren se hotărî să aprindă din nou lumina. Comandă ceai și, așezată în capul oaselor în patul ei, își rememoră împrejurările în care-l cunoscuse pe Morris Crawley.

*
* *

– Au murit două vaci.

Lauren și mama ei tresăriră auzind aceste cuvinte.

– Tată... glumești?

– Din nenorocire nu, Lauren. Du-te și verifică dacă vrei. Sunt în țarc.

Domnul Duglas ridică receptorul telefonului, adăugând cu o voce sfârșită:

– Ca și cum aș avea obiceiul să glumesc cu asemenea lucruri!

Cu mâinile tremurând, doamna Duglas încetase să mai tricoteze. În ochii ei se citea o adâncă durere. Tânăra se apropie imediat de mama sa și-și trecu brațul în jurul umerilor ei într-un gest protector.

Tatăl ei vorbi foarte scurt cu veterinarul. Imediat ce închise telefonul, ea întrebă:

– Vine imediat?

– Da. Am fost norocoși că era acasă!

Jack Duglas își trecu nervos mâna prin părul cenușiu, care începea să se rărească.

– Oare ce s-a putut întâmpla? oftă el. Păreau foarte sănătoase la ora mulsului. Și apoi, pff!... Aș face mai bine să mă duc să verific dacă celelalte...

– La ce folosește, tată? Mai bine așteaptă sosirea veterinarului.

Rostind aceste cuvinte, Lauren i-o arătă din ochi pe mama ei. Aceasta fixa podeaua, deprimată.

Jack șovăi, apoi se apropie de soția lui și-i luă mâna.

– Iartă-mă, draga mea. Ar fi trebuit să-ți anunț vestea cu mai puțină brutalitate, dar eram eu însumi în stare de șoc.

– Nu te... neliniști pentru mine, Jack. Sunt alte probleme de rezolvat. Dar este atât de... neașteptat.

Jenny Duglas schiță un surâs slab și se ridică.

– Mă duc să fac un ceai. Ne va face bine la toți.

În timp ce ea se agita în bucătărie, Lauren se întoarse spre tatăl ei.

– Ce este asta, după părerea ta?

– De unde să știu? suspină el. Un virus, în orice caz...

Prin ochii lui trecu o umbră. Ochi puțin mai deschiși la culoare decât cei ai fiicei sale. Ea înțelese atunci că el ghicise originea răului, dar că se temea să vorbească despre asta.

Tânăra servi ceaiul și întinse o ceașcă tatălui ei.

– Bea asta. Te va ajuta puțin...

– „Puțin"! repetă el cu un râs plin de amărăciune. N-am nevoie să fiu ajutat puțin, ci mult! Este o catastrofă! Sfârșitul visului nostru. Ferma *noastră...* este ceea ce ne-am dorit întotdeauna. Și acum, că o avem, iată ce se întâmplă. Am avut deja un an prost cu oile, dar asta se putea recupera. Dacă asupra vacilor se abate o epidemie, s-a zis cu noi! Nici măcar n-ar fi trebuit să încercăm.

Căzu pe un scaun, distrus.

– Este imposibil, tată. Te înșeli, cu siguranță...

Jack Duglas administrase mult timp o fermă, economisind ban cu ban ca să devină propriul lui stăpân. Și cumpărse în cele din urmă această mică fermă, cu câteva oi și câteva vaci. Trecuseră abia doi ani de atunci.

Nu. Era de neconceput ca rezultatul atâtor ani de muncă dură să se facă praf și pulbere în felul acesta, doar în câteva ore. Și totuși... Lauren știa din experiență că fermierii sunt la discreția unor elemente incontrolabile: clima, bolile.

Privi cu inima strânsă mâinile tatălui ei. Mâini care purtau urmele unei munci aspre, îndeplinite fără o clipă de răgaz.

Nu putea fi decât un coșmar din care se vor trezi.

Dar coșmarul deveni realitate în cursul orelor care urmară. Lauren asistă neputincioasă la vizita veterinarului. Acesta își puse diagnosticul, dispunând în același timp efectuarea unor analize. El sfătui familia Duglas să nu vândă laptele până se vor afla rezultatele.

Tânăra nu va uita niciodată noaptea aceea. Petrecuse ore lungi încercând să-și liniștească părinții.

Spunându-le că moartea a două vaci nu însemna în mod obligatoriu sfârșitul. Că celelalte poate că nu erau atinse.

Era fiică de fermier. Lucrase la o stână după ce terminase Școala de agricultură. Știa la fel de bine ca și tatăl ei de ce se temea. Și, în adâncul ființei, știa de asemenea că temerile lui erau întemeiate.

Boala se întinse aproape la toate vitele mari. Vacile care n-au pierit au trebuit să fie sacrificate. După cum prevăzuse Jack, erau ruinați.

*
* *

Lunile următoare se dovediră îngrozitoare. Jack și Jenny Duglas rătăceau prin fermă asemenea unor automate. Numai câteva accese de mânie împotriva destinului nedrept îi scoteau din această letargie.

Suma pe care urma să le-o verse compania de asigurări le va permite să-și cumpere câteva animale. Dar când? Și ce puteau face până atunci?

Morris Crawley adusese soluția acestei probleme.

Jack Duglas îl cunoscuse cu ocazia vânzării unei ferme. El asistase ca să-și ocupe timpul. Fără animalele lui, nu-și găsea locul și rătăcea pe pământurile de acum înainte pustii.

Un prieten comun le făcuse cunoștință și-i invitase pe amândoi la masă.

– Am oarecum impresia că revin la viață! îi spusese Jack Duglas fiicei sale, câteva săptămâni mai târziu. Este

pe cale să cumpere ferma aceea mare din apropiere de Leominster și mi-a cerut să mă ocup de ea până la rezolvarea treburilor mele. De asemenea, cred că vrea să ne ajute să pornim din nou. Un fel de asociere.

– Ceea ce vrea să spună că nu vei mai fi independent...

– Am avut porția mea de independență, Lauren! Nimeni spre care să te întorci când ceva merge prost, să-ți asumi totul singur... foarte mulțumesc! Oricum, Morris nu este fermier, prin urmare mă va lăsa se administrez proprietatea după cum mă taie capul. Este un om în care poți avea încredere. De altfel, vei avea ocazia să judeci singură: vrea să ne invite pe toți trei să cinăm la Green Dragon.

Lauren nu renunțase totuși la neîncrederea ei. Cel puțin până când l-a cunoscut pe Morris Crawley. După aceea, farmecul acestui bărbat îi risipise toate îndoielile.

Se înțeleseseră de minune amândoi, chiar din prima seară. Morris se arătase atât de atent, atât de politicos... Nu ezitase deloc să-i propună să cineze în doi.

– Ești adorabilă, Lauren, îi spusese el într-o seară, cu un zâmbet admirativ. Cum se face că o fată atât de frumoasă și de inteligentă ca dumneata nu a fost încă „răpită"?

Ea râsese.

– Nu știu prea bine! Presupun că există puține ocazii de a-l întâlni pe Făt-Frumos când lucrezi într-o fermă înconjurată de coline, cu oi drept singură companie...

– Bineînțeles. Și... nu ți se întâmplă niciodată să dorești să-ți schimbi viața?

– Din când în când, dar mărturisesc de asemenea că mă pasionează munca pe care o fac.

Câteva zile mai târziu, Morris o anunța că intenționa să părăsească lumea afacerilor ca să se stabilească la țară și să exploateze o fermă.

– M-am săturat de aceste veșnice curse contra-cronometru, declarase el luându-i mâna. Aș vrea să duc o viață normală, sănătoasă. M-am gândit la asta văzându-i pe părinții dumitale. Au trecut desigur prin momente foarte dificile de curând, dar ei continuă totuși să creadă în anumite valori care mie mi se par esențiale.

Făcuse o pauză, după care, fără s-o slăbească din ochi, adăugase:

– Îi invidiez, Lauren. Aș vrea și eu să mă căsătoresc cu o femeie capabilă să-i placă viața pe care i-o voi oferi. O viață liniștită, într-o fermă departe de orice civilizație. Știu bine că puține femei sunt apte să se deprindă cu rigorile acestui stil de viață.

– Într-adevăr, replicase ea cu toată inocența. Cineva ca mine ar putea...

Se oprise imediat. Dar el se apleca deja spre ea și, cu zâmbetul pe buze, murmura:

– Ce părere ai, Lauren? Ai suporta să te căsătorești cu mine și să locuiești într-o fermă izolată? Ai suporta să devii doamna Crawley?...

*

* *

Sprijinită cu spatele de pernă, Lauren se întreba acum de ce răspunsese afirmativ. Era oare – sau crezuse că este – îndrăgostită de Morris? Având în vedere împrejurările, nu se simțise oare ușurată auzind această propunere? Sau măgulită, deoarece venea de la un bărbat ce se bucura de o poziție socială deloc de neglijat, care, pe deasupra, îi oferea viața la care visase întotdeauna.

Numai dacă nu cumva dorise în mod inconștient să-și arate recunoștința pentru că-l ajutase pe tatăl ei s-o scoată la capăt?

Jack Duglas nu mai era același om. El conducea marea fermă cu mână de maestru, refăcându-și în același timp, încetul cu încetul, propria lui fermă. Nu-i destăinuise niciodată lui Lauren amănuntele târgului pe care-l încheiase cu Morris, iar ea se ferise să-i pună cea mai mică întrebare. Îi ajungea cu prisosință să-și vadă părinții din nou fericiți.

Confundase oare recunoștința cu dragostea?

Lauren își turnă oftând încă o ceașcă de ceai. Problemele ridicate de Adam Wilde rămâneau totuși. Pe cine trebuia oare să creadă: pe acesta sau pe Morris? Explicațiile nesigure și justificările logodnicului ei n-o convinseseră în întregime...

Și mai rămânea, bineînțeles, dorința nebună pe care Adam Wilde o trezise în ea. Amintirea vie a sărutărilor lui, a mâinilor lui alergând pe corpul ei. Frustrarea...

Stinse lumina și, ghemuită sub pături, încercă să adoarmă. De ce trebuise oare ca și el să fie interesat de Sleadale Head?...

Capitolul 6

Trecuse de ora patru dimineața când Lauren adormi în cele din urmă. Drept urmare, se trezi mai târziu decât de obicei și, când coborî, Morris aproape își terminase micul dejun.

El examina cu atenție un dosar și-și ridică privirea, surprins, atunci când ea se așeză în fața lui.

– Oh! Bună dimineața! Ai dormit bine?

Fără să-i aștepte răspunsul, continuă:

– Ascultă, draga mea, sunt obligat să plec la Londra. Am primit o scrisoare care mă îngrijorează puțin. Nimic catastrofal, dar cred că este preferabil să rezolv personal această afacere. Nu te superi dacă rămâi singură aici, nu-i așa?

– Nu, bineînțeles.

În realitate, tânăra femeie se simțea ușurată că nu trebuie să se înfrunte cu prezența lui Morris după momentele de disperare prin care trecuse în cursul

nopții. Îndoielile privind viitoarea ei căsătorie persistau. Puțină singurătate și liniște o vor ajuta poate să vadă mai limpede lucrurile.

– Oricum, nu voi rămâne acolo decât o zi sau două, reluă Morris.

O privi cu mai multă atenție.

– Dar... ce ți s-a întâmplat, Lauren? Ai o figură îngrozitoare.

– Eu... nu, mă simt bine. Mă doare puțin capul, asta-i tot.

– Bun. Nu te iau cu mine, pentru că voi fi foarte ocupat. S-ar putea chiar să fiu nevoit să mă duc la Amsterdam, ceea ce va întârzia întoarcerea mea. Ești sigură că asta nu te supără? Îți las Range Rover-ul. Ar trebui să profiți ca să faci o excursie prin împrejurimi.

– Da, este o idee bună.

Morris își privi ceasul și se ridică.

– Uf! Trebuie să-mi fac bagajele. Voi veni să te sărut înainte de plecare.

Lauren urmări cu privirea silueta care se îndrepta cu pași hotărâți spre scară. Morris i se părea schimbat în dimineața asta. Era mai entuziast. Perspectiva de a lua din nou legătura pentru câteva ore cu lumea finanțelor, la Londra, îl înflăcăra vizibil. Își dădu atunci seama că el nu manifestase o asemenea ardoare de când sosiseră aici. Cu excepția momentului când se întorsese de la licitație și-i anunțase vestea cea bună.

Sleadale Head nu reprezenta așadar pentru el decât o miză?

Lauren își turnă o ceașcă de cafea și unse cu unt o felie de pâine pe care o puse pe farfurie. Nu-i era foame.

Avea impresia că între ea și Morris se săpa o prăpastie. Le va fi oare benefică această scurtă despărțire?

Îi va urma sfaturile și va explora Lake District în Range Rover. Va merge poate la Windermere sau la Langdale. Va vedea Derwenwater sau Comiston Water. Regiunea nu era lipsită de locuri atractive și îndepărtarea de Sleadale îi va face tot atâta bine ca de a nu-l vedea pe Morris timp de câteva zile.

O oră mai târziu, îmbrăcată cu pantaloni kaki din catifea reiată și cu un pulovăr irlandez de culoare bej-deschis, era gata de plecare. Se îndreptă spre recepție ca să lase cheia și-l zări pe Adam Wilde. Stătea rezemat în coate de biroul recepționerului.

Lauren șovăi, apoi străbătu distanța care-i despărțea. Nu exista nici un motiv să fugă de acest bărbat. Nu-i era teamă de el.

– Bună, îi aruncă el.

– Bună. Scuză-mă, aș vrea să-mi las cheia. Și... este inutil să aștepți, dacă pe Morris sperai să-l vezi. A plecat la Londra.

– Adevărat?

Lauren își regreta deja cuvintele. Desigur, recepționerul n-ar fi întârziat să-l informeze, dar totuși...

– Rămâne mult timp acolo?

– Din păcate, nu te pot lămuri.

Îi întoarse spatele și se îndreptă spre ieșire.

– De fapt, nu pe Crawley îl căutam, declară el venind în urma ei. Voiam să discut cu dumneata. Și, pentru că ești singură...

Lauren se opri și-l privi.

– Sunt într-adevăr singură, dar am impresia că nu mai avem *nimic* să ne spunem, domnule Wilde. Drumurile noastre s-au încrucișat, dar acum se despart.

– *Dumneata* poate că nu mai ai nimic să-mi spui. Nu este și cazul meu.

– De ce nu te adresezi logodnicului meu?

– Aș fi cu adevărat foarte surprins ca Morris Crawley să accepte să discute cu mine! Ți-a spus fără îndoială că ne-am mai întâlnit deja...

– Da, iar ceea ce am aflat n-a fost în măsură să amelioreze părerile mele despre dumneata...

–Contrariul m-ar fi mirat. Îmi închipui că versiunea lui Crawley...

– Morris nu m-a mințit!

– Ah! Ți-a povestit totul amănunțit... sau ai avut dreptul la un rezumat revăzut și corectat cu atenție de el? Lauren, ești sigură că ești în posesia adevărului... sau preferi doar să crezi că așa stau lucrurile?

Cuvintele acestea redeschideau o rană pe care ea se străduia s-o închidă din seara trecută. Îl privi lung, incapabilă să răspundă.

– Așadar? insistă el. Nu vrei să mă asculți? Astăzi ești complet liberă pe mișcările dumitale. Am putea să ne petrecem ziua împreună. Îți voi arăta locuri pe care nu le cunoști. Îți voi împărtăși lucruri pe care nu le știi...

În privirea lui juca o licărire provocatoare.

Morris o pusese în gardă în privința acestui bărbat. În privința puterii lui de convingere. În plus, fusese deja ea însăși victima farmecului lui.

– Dar... poate că ți-e teamă. Teamă să asculți o versiune a faptelor care te-ar deranja. Teamă de mine... sau de dumneata.

– Este ridicol! Nu văd de ce mi-ar fi teamă!

Ce își imaginau oare – atât Morris cât și Adam Wilde? Că nu era decât o femeie slabă și maleabilă după dorință? Că era o persoană schimbătoare, lipsită de personalitate?

– Foarte bine, declară ea liniștită. Te voi însoți și te voi asculta. După aceea, dacă nu te supără, voi judeca eu însămi.

El păru surprins și, pentru prima oară, un zâmbet deschis apăru pe buzele lui.

Lauren era însă ferm hotărâtă să nu se lase impresionată de atitudinea lui, oricare ar fi ea. Adam Wilde urmărea să-i câștige încrederea. Încerca să se folosească de ea ca de o armă ca să-l lovească pe Morris Crawley.

Și, mai presus de orice, pentru un motiv care-i scăpa, căuta să recupereze Sleadale Head. Dar ea nu se va lăsa înșelată.

*

* *

– Cunoști lacurile? întrebă el.

Adam conducea, cu ochii ațintiți asupra drumului care ducea la Penrith.

– Drept să spun, deloc.

Ora „mărturisirilor“ va veni mai târziu. Până atunci, se vor limita la o conversație fără importanță.

– Vin pentru prima dată în această regiune, adăugă ea, și la urma urmei sunt mai curând mulțumită că mi-ai propus această vizită cu ghid! Am impresia că o cunoști bine...

Se întoarse spre el, devorată brusc de curiozitate.

– Ai trăit în Canada, dar nu ești canadian, nu-i așa? Poate că te-ai născut aici...

– Nu foarte departe, într-adevăr. A trecut mult timp de când n-am revenit, dar cred că locurile nu s-au schimbat mult.

Drumul era destul de bun până la Penrith. Ducea înainte până în Scoția, îi spuse Adam. Apoi se construise o autostradă și vechea cale ajunsese mai puțin frecventată. Ea mergea de-a lungul parcului național din Lake District.

– Iarna poate fi foarte frig aici, remarcă el în timp ce traversau micul sat Shap. Vânturile sunt adeseori foarte violente.

În împrejurimile Penrith-ului, priveliștea era mai puțin accidentată, dar îndată ce cotiră spre Ullswater, munții se ridicară din nou în jurul lor, sălbatici, pietroși, ca niște santinele severe stând de pază în jurul lacului.

Cum tânăra femeie scoase o exclamație uimită, Adam opri vechiculul la marginea drumului.

– Splendid, nu-i așa? întrebă el, cu privirea îndreptată spre apele de un albastru argintiu. Este lacul meu preferat. Fiecare are frumusețea lui dar, după părerea mea,

Ullswater este în cea mai deplină armonie cu peisajul înconjurător. Este... minunat, feeric. Astăzi arată liniștit, dar când se dezlănțuie o furtună, poate fi de temut. Vai de cel care se arată prea încrezător și iese cu vasul!

– Navighezi?

– Puțin. Acum nu prea mult. În ultimii ani am fost prea ocupat ca să mă dedic acestui sport atât de des cât aș fi vrut. Aș vrea să cumpăr un mic velier și să încep din nou. În fine... dacă rămân.

– Dacă rămâi? Credeam că ai închiriat Little Sleadale pentru un an de zile.

– Un an trece repede, Lauren. Dacă între timp nu găsesc un loc care să-mi placă, va trebui să examinez situația dintr-un alt punct de vedere...

Figura lui se întristase și Lauren se simți dintr-o dată stânjenită. Dacă n-ar fi trișat la licitație... Dar și ea era foarte atașată de Sleadale Head. Și, la urma urmei, față de un străin, nu era normal să se arate egoistă?

Cu toate acestea, îi era greu să-l considere pe Adam Wilde drept un străin. În clipa asta, avea impresia că-l cunoștea dintotdeauna.

Porniră din nou la drum. Adam conducea încet pentru ca însoțitoarea lui să poată admira peisajul. Se opriră să se plimbe în satele Glenridding și Patterdale, situate la poalele munților.

– Mai este încă multă lume aici, remarcă Lauren în timp ce se plimbau pe străduțele pline de turiști. Credeam că sezonul s-a încheiat.

– Aici este întotdeauna lume. Școlile și universitățile organizează excursii, unele cluburi de asemenea. Este o regiune care atrage, bineînțeles, oamenii în căutare de liniște. Ai făcut vreodată o excursie adevărată în munți? Nu există nimic mai frumos decât să asiști la răsăritul soarelui de pe înălțimea unui pisc. Ar trebui să încerci într-o zi.

– Mi se pare că ți-am spus deja că am lucrat la o stână... replică ea, puțin ofensată. Prin urmare, mi s-a întâmplat să fac marșuri cu o turmă. Dar și din plăcere.

– Oh, iartă-mă! Uitasem că...

El clătină din cap și tăcu. Reveniră la mașină fără să vorbească. Atmosfera de complicitate care se stabilise între ei era de-acum destrămată.

– Cât timp ai rămas în străinătate? întrebă ea așezându-se lângă el.

– Câțiva ani. Am plecat pentru a învăța lucruri noi despre agricultură și creșterea animalelor, și nu m-am întors. Oricum, nimic nu mă reținea aici și voiam să fac avere.

– Ai reușit?

– Da, răspunse el cu un aer indiferent, ca și cum nu acorda banilor decât o importanță foarte relativă. Mi-am dat seama însă că nu poți cumpăra întotdeauna ceea ce dorești cu adevărat.

Ea nu răspunse, preferând să nu atace acest subiect delicat. Se îndreptau spre Ambleside când ea se hotărî din nou să vorbească.

– Ai petrecut toți acești ani în Canada?

– Cea mai mare parte din ei. Este o țară în care un bărbat tânăr și hotărât poate realiza lucruri mari. Logodnicul dumitale ți-a vorbit fără îndoială despre asta...

Lauren rămase tăcută. Îi va împărtăși oare acum versiunea lui asupra faptelor?

– Eram tânăr și hotărât, continuă el. Am înțeles în cele din urmă că nu mai doream să joc rolul de colonist. Voiam să mă întorc acasă.

Adam micșoră viteza.

– Ajungem la Ambleside. Privește, în spatele podului, vezi construcția aceea mică de pe coasta colinei?

– Oh, da! S-ar spune că este într-adevăr o casă din basme.

– Oamenii din sat spun că era locuită de o familie cu paisprezece sau cincisprezece copii. Nu mai știu foarte bine. Și cred că nici părinții înșiși nu mai știau! Era cu siguranță foarte plăcut să se regăsească împreună în jurul mesei mari. În zilele noastre, lucrurile acestea se pierd.

Își privi ceasul și adăugă:

– Ne vom opri pentru a prânzi.

– Să prânzim?

– Da. Doar nu credeai totuși că aveam intenția să te las să mori prin inaniție! Există un han mic și frumos între Ambleside și Windermere. Am rezervat o masă cu vedere spre lac. Sunt sigur că o să-ți placă.

Ea clătină din cap. Probabil că telefonase atunci când se opriseră într-unul din sate. Care erau oare planurile lui Adam Wilde?

Restul drumului se desfășură în tăcere. Cufundată în gândurile ei, Lauren vedea defilând pe lângă ei arbori cu frunzișul roșcat.

De la plecarea lor, trebuia să admită că Adam se arătase foarte plăcut, ceea ce nu făcea decât să accentueze farmecul pe care-l exercita asupra ei.

Încercă să-și rememoreze cuvintele lui Morris, stârnindu-i neîncrederea. Dar frazele pe care le rostise în ajun se pierdeau într-un fel de nebuloasă; ca și figura lui, de altfel.

*
* *

– Locuiam în Canada de aproximativ trei ani când am auzit pentru prima dată vorbindu-se despre Morris Crawley.

Așezată în fața lui Adam, Lauren își întoarse privirea de la priveliștea splendidă care se oferea ochilor ei. Va aborda în sfârșit subiectul care o interesa.

– Cum îți spuneam adineauri, mă descurcasem destul de bine. Plecasem acolo ca să studiez noi metode de exploatare agricolă. N-aveam nici un viitor aici, și mă hotărâsem să tai cordonul ombilical, să încep o viață nouă în altă parte. Canada mi se părea țara visată pentru a mă lansa în genul acesta de aventură. M-am împrietenit repede cu câțiva canadieni. Profesional vorbind, eram satisfăcut. Viața de acolo îmi plăcea și eram dispus să mă stabilesc definitiv.

– Și în ce fel sosirea lui Morris ți-a prejudiciat planurile?

Apele albastre se întindeau spre Munții Langdale. Culmile acestora se profilau cu eleganță pe azurul cerului. Peisajul acesta îi reamintea oare Canada? Alesese oare tocmai ținutul acesta ca să se exileze, deoarece credea că aici va găsi un mediu familiar?

– Morris a sosit în orașul acela însuflețit de dorința de a se îmbogăți și mai mult, reluă el. Reputația lui ajunsese înainte acolo. Avea bani, experiență, și nimic nu-l oprea.

– Până aici, nu văd nimic blamabil.

– Acolo, ca și aici, nu toată lumea are norocul să reușească. Există întotdeauna oameni împinși la faliment, din diverse motive. Morris aștepta, asemenea unui vultur, ca o afacere să ajungă pe marginea prăpastiei, ca să-și facă apariția. El contacta atunci proprietarul și-i făcea o ofertă de cumpărare. Nu propunea niciodată o asociere, o investire de capital pentru redresarea întreprinderii. Nu, el voia totul, la un preț derizoriu. Și obținea ceea ce urmărea.

– Dar... dacă relansa totuși afacerea, era cu toate acestea un lucru bun, nu?

– Vezi dumneata, Crawley este un adept al politicii storcătorii de lămâie. El ia toată zeama, se folosește de ea pentru a-și umple și mai mult casele de bani și, când nu mai este nimic de stors, azvârle cojile și trece la altceva. Lăsând în urma lui sute de salariați în șomaj.

Stânjenită, tânăra femeie își plecă ochii.

– În fine, când a sosit în orașul în care locuiam, se bucura de o anumită reputație, dar oamenii încă nu erau

conștienți de pagubele pe care le făcea în jurul lui. Era cunoscut ca un om de afaceri dinamic. A găsit rapid un teren pe care voia să-l cumpere și să-l exploateze.

Lauren se hotărî să intervină:

– Mi-a vorbit despre asta. Mi-a mai spus de asemenea că voia să dezvolte regiunea. Voia să ridice o uzină de materiale de construcție, ceea ce însemna locuri de muncă și o incontestabilă înflorire economică. Intenționa chiar să facă locuințe pentru muncitori. Și, după aceea, să extindă această industrie în toată țara, în aceleași condiții. Și că asta nu s-a putut face *din cauza dumitale!*

El o fixă îndelung pe tânăra femeie, cu maxilarele încleștate. Apoi se întoarse spre fereastră.

– Privește. Acum câteva minute, admirai frumusețea armonioasă a acestui peisaj, te minunai de puritatea aerului. Ți-ar plăcea să vezi, în mijlocul acestui cadru, ridicându-se clădirile masive ale unei uzine? O uzină care și-ar deversa deșeurile în apele lacului? Te-ar încânta să existe macarale, camioane, zgomot și fum?

Lauren îi urmări privirea. Era într-adevăr imposibil să-și imagineze distrugerea unui asemenea peisaj pitoresc.

– Dar... era cu siguranță cu totul altceva.

– Altceva? Da, firește. Canada este o țară foarte mare. Prin urmare, ai dreptul să-i distrugi pământurile, parcelă cu parcelă. Va rămâne întotdeauna destul. Nimic mai fals, Lauren! Canada nu este mare. În orice caz, nimic nu este destul de mare ca să aibă cineva dreptul să se dedea la un

asemenea masacru! Vezi ce este pe cale să se producă în Amazonia, această regiune imensă care este pe bună dreptate numită plămânul planetei. În zilele noastre, sub acoperirea progresului și industrializării – în realitate, este vorba de umplerea buzunarelor unor anumiți domni! – nu se mai respectă nimic și se pune totul în pericol! Să devastăm, să bătătorim! Mâine? Regretabil, nu vom mai fi aici să vedem!

– Morris avea intenția să creeze locuri de muncă... repetă ea cu voce slabă.

– Nimic nu-l împiedica s-o facă la câțiva kilometri de acolo. Îmi amintesc foarte bine că existau alte terenuri de vânzare în împrejurimi. Terenuri, nu situri! Dar, bineînțeles, costau mai scump...

– Dumneata... l-ai împiedicat să...

– Nu. Cei care au reacționat au fost chiar locuitorii regiunii. Când și-au dat seama că era pe punctul de a-și vinde o parte din patrimoniul lor național, au luat atitudine. Pe seama lui Crawley au început să circule zvonuri puțin favorabile. Ei i-au pus în vedere că micile lui combinații erau terminate. Rolul meu s-a mărginit la a le explica ce consecințe putea antrena o întreprindere de asemenea anvergură în locul acela.

Cu bărbia sprijinită în mâini, Adam o privi insistent, cu un aer grav.

– Dacă vei considera că n-am avut dreptate, va trebui să acuzi de asemenea o populație de o sută de mii de oameni...

Lauren își învârtea mașinal lingurița în ceașca de cafea. Adam era cu siguranță foarte convingător, dar nu tocmai asta îi recomandase Morris, să n-aibă încredere în bărbatul acesta?

Și totuși, în mod ciudat, dorea să-l creadă. Era convinsă de accentele de sinceritate pe care le simțea în vocea lui, de indignarea exprimată de fața lui.

În ajun, explicațiile lui Morris n-o mulțumiseră decât pe jumătate. După discuția lor, sucise și răsucise de o sută de ori în mintea ei frazele pe care i le spusese.

– De ce... te-ai întors aici? îl întrebă ea cu voce scăzută. De ce voiai să cumperi neapărat Sleadale Head? Numai pentru că... știai că Morris se va prezenta drept cumpărător?

– Doamne Dumnezeule, nu! Au trecut mulți ani de la povestea aceea din Canada. La drept vorbind, aproape uitasem de existența lui Morris Crawley. Reciproca m-ar surprinde, în schimb... Logodnicul dumitale nu este genul de om care să alunge în fundul memoriei o asemenea umilință. Sunt convins că a visat mult timp la răzbunare. Și hazardul ne-a plasat din nou pe același drum.

– Vrei să spui că este vorba de o simplă coincidență?

– Da. În orice caz, în ceea ce mă privește. *El* ar fi putut să știe, bineînțeles...

Adam se încruntă.

– Dar... da, poate! Ar trebui să-i pui întrebarea, Lauren: să-l întrebi de ce Sleadale Head avea atâta importanță

pentru el. În orice caz, sunt aproape sigur că are intenția să câștige bani, cum ți-am spus, plantând o enormă pădure de conifere. Dar, chibzuind mai bine, banii pe care i-ar aduce afacerea asta nu reprezintă o sumă considerabilă, în comparație cu averea pe care o posedă. În schimb, faptul că sunt și eu interesat, complică mult situația. Iată o idee care nu-mi trecuse prin minte...

– Și dumneata? îl întrerupse ea prompt. De ce voiai *neapărat* să cumperi această fermă? De ce te-ai întors din Canada, tocmai acum?

El nu răspunse. Figura lui nu mai exprima nici mânie, nici indignare. Privirea lui părea pierdută în depărtare, încețoșată de nostalgie.

Lauren întinse instinctiv mâna și o trecu peste cea a însoțitorului ei.

– Adam... spune-mi ce reprezintă proprietatea aceasta pentru dumneata. De ce îi acorzi o asemenea importanță?

El tresări.

– Este... casa *mea,* răspunse el cu o voce încordată. Este locul unde am crescut. Am sosit acolo când aveam șase luni și aveam optsprezece ani când am plecat.

Capitolul 7

Tăcerea a fost tulburată de chelnerul care aducea nota de plată. El se înclină ușor și apoi dispăru, vizibil surprins de atmosfera tensionată care domnea în jurul acestei mese.

– Era... casa dumitale? repetă în cele din urmă Lauren, uluită.

În clipa aceea știu cu exactitate pe care dintre cei doi bărbați trebuia să-l creadă. Înțelese fulgerător că Adam îi relatase faptele reale, în timp ce Morris – fără să fi mințit neapărat – le împodobise în felul lui.

Știu de asemenea că nu-i va mai acorda niciodată orbește încrederea ei.

Lauren alungă aceste gânduri și-și îndreptă din nou atenția spre însoțitorul ei care-și depunea cartea de credit pe farfurioară.

– Vrei să spui că... părinții dumitale locuiau acolo? Dar atunci, de ce...?

Îi scăpa ceva.

– De ce Sleadale Head nu-mi aparține? Lucrurile nu s-au petrecut în felul acesta, Lauren. Ascultă...

El chemă chelnerul ca să achite nota.

– Aș vrea să mergem în altă parte. Am putea să mergem puțin...

Ea încuviință, arzând de curiozitate.

Tăcuți, urcară din nou în mașină. Părăsiră împrejurimile satului, depășind oglinda albastră a lacului Rudal Water, ale cărui ape atingeau aproape micul drum. Adam căuta un loc liniștit unde să nu vină nimeni să-i întrerupă.

Tânăra femeie se întreba de ce era atât de vie dorința ei de a-l asculta pe Adam. Și de ce ținea el atât de mult să-i povestească acest episod din viața lui?

Adam opri în sfârșit vehiculul la capătul unui drum îngust. Coborâră din mașină, traversară o punte de lemn și continuară să meargă. Un murmur de apă se apropia pe măsură ce înaintau.

Și acolo, în fața lor, după ocolirea unui grup de arbori, apăru un perete de stâncă de pe care cădeau mai multe cascade cristaline. Tufe mari de iarbă lucitoare ieșeau dintre pietre. Un abur de picături fine de apă împodobea vegetația înconjurătoare, asemenea unei mantii irizate, mângâiate de razele oblice ale soarelui.

– Oh!... șopti ea.

– Da. Mărturisesc că și eu mă minunez întotdeauna la fel în fața acestei scene. Dar vino, în vârful acestor stânci există un mic lac. Se numește Easedale Tarn.

În spatele însoțitorului ei, Lauren urca poteca întortocheată pe care se scurgeau firișoare de apă. Jos, valea se întindea, maiestuoasă. O vale la fel de frumoasă ca aceea de la Sleadale Head. Morris avea oare realmente intenția de a înăbuși aceste mari întinderi acoperindu-le cu conifere? Nu acționa oare în felul acesta ca să-și ia revanșa asupra celui care-i rănise odinioară cu cruzime orgoliul?

Adam se întorcea din când în când spre ea ca să se asigure că-l urma fără greutate. Ea îi vedea profilul aproape acvilin profilându-se pe cerul albastru care începea deja să se întunece.

Morris avea și el o față cu trăsături voluntare. O voință pe care o exercita – era aproape convinsă acum – asupra subordonaților lui. Nu era cu siguranță omul care să se lase înduioșat de problemele angajaților săi. Existau combatanții și învinșii. El făcea parte din prima categorie.

Ajunseră în sfârșit la ochiul de apă în formă de semilună, în care se reflectau crestele înconjurătoare. Adam înaintă până la o stâncă plată.

– Ei bine, să ne așezăm.

Părea dintr-o dată atât de distant! Rătăcit în trecut.

Lauren se hotărî în fine să rupă tăcerea.

– Adam, nu înțeleg prea bine... Foștii proprietari ai Sleadale Head se numeau Barton.

– Într-adevăr. Părinții mei n-au trăit niciodată acolo. Cred că în viața lor trebuie să fi văzut ferma o dată sau de două ori, nu mai mult. Îți voi explica totul.

Cu toate că... faptul de a-mi povesti viața logodnicei lui Morris Crawley mi se pare în definitiv destul de straniu!

Ea înlătură obiecția cu un gest al mâinii.

– Fie... Geoff Barton și soția lui locuiau prin urmare la Sleadale. Dar eu nu eram fiul lor. Ei n-au avut niciodată copii. Sue Barton era numai nașa mea. Tatăl meu și mama mea au murit într-un accident de tren când efectuau o călătorie. Amândoi erau copii unici. Părinții tatălui meu erau decedați, iar bunica din partea mamei era prea în vârstă ca să crească un bebeluș. Sue și Geoff m-au oprit așadar la ei. Până la vârsta de optsprezece ani.

Tânăra femeie asculta, înmărmurită, povestea acestei tragedii. Adam trăise probabil zile fericite la Sleadale Head, altfel n-ar fi revenit.

– Și... de ce ai plecat? Ei nu voiau să rămâi ca să-i ajuți să administreze ferma?

– În realitate, nu era destul de lucru. Geoff n-a exploatat niciodată cu adevărat toate posibilitățile acestei proprietăți. Scoteau doar banii necesari pentru traiul a trei persoane, nu mai mult. Presupunând că rămâneam definitiv la fermă și că mă hotăram să întemeiez o familie, ar fi trebuit să reorganizez totul, și el nu dorea asta. Ritmul acesta de viață le convenea foarte bine, iar eu nu țineam să le impun altul. Și apoi, doream să descopăr noi orizonturi, să mă ocup de propria mea educație. Pe de altă parte, nu eram copilul lor: membrii familiei lor aveau drepturi asupra acestui domeniu. Prin urmare, am plecat în Canada.

Vocea lui slăbi, și Lauren înțelese că această plecare îl afectase mult mai mult decât lăsa să se vadă. Sleadale fusese casa lui, iar cei doi Barton, familia lui. Ruptura aceasta corespundea mai mult cu o necesitate decât cu o dorință. Acesta era fără îndoială motivul pentru care se întorsese în aceste locuri.

– Nu i-ai revăzut niciodată?

– Ba da. Îi vizitam din când în când. Le datoram mult și-i iubeam. Cu toate că nu a existat niciodată o adopție legală, îi consideram drept tatăl meu și mama mea. Țineam să afle că reușisem și că n-aveau prin urmare de ce să-și facă griji pentru viitorul meu.

– La moartea lor... ce s-a întâmplat? murmură ea.

– Au lăsat moștenire ferma unui nepot al lui Geoff. Ceea ce mi s-a părut de altfel normal și drept: era cel mai nevoiaș din familie. Dar numai atunci când am aflat vestea am înțeles cât de atașat eram de Sleadale Head. Mi-am dat seama că visam să trăiesc din nou acolo, să exploatez ferma după metodele noi pe care le aflasem în timpul călătoriilor mele.

– De ce n-ai luat legătura cu nepotul în momentul acela?

– Pentru că era prea târziu. Când a murit Geoff, eram departe. Sue îl precedase cu câțiva ani. Și, când am aflat, ferma era deja pusă în vânzare. Aș fi putut desigur să-i fac o propunere lui Bob, dar nu mi se părea foarte corect. Era preferabil ca lucrurile să se desfășoare normal, cum era

prevăzut, în sala de vânzări la licitație. Aveam cu prisosință mijloacele de a mă prezenta drept cumpărător. Am vândut prin urmare tot ce posedam în Canada, și... cunoști urmarea.

Cramponată de stâncă, tânăra femeie vedea lacul clătinându-se periculos sub ochii ei. Cum putuse oare să-și închipuie, acum câteva zile, că bărbatul acesta își pusese toate speranțele în Sleadale Head?

– Dumneata... administrai și acolo o fermă? Și... nu ți-a mai rămas nimic...

– Doar o importantă sumă de bani! replică el pe un ton glacial.

Ezită puțin, apoi reluă:

– Ai avea bineînțeles posibilitatea să remediezi această situație...

– Eu?

– N-ai uitat ce ți-am spus în ziua aceea, nu-i așa? Cred că, la fel ca mine, nu dorești ca valea aceasta să fie înghițită de o pădure de brazi. Și, orice ți-ar fi îndrugat Crawley, bănuiești că va merge până la capăt cu planurile lui. Că va distruge locul acesta fără să clipească!

Lauren își plecă ochii, neputând să mai suporte greutatea privirii lui. Îi era brusc teamă. Adam avea oare dreptate? Sentimentele pe care i le purta ea lui Morris fuseseră desigur zdruncinate de evenimentele care se produseseră în aceste ultime zile, dar era oare posibil să fi făcut o asemenea greșeală de judecată cu privire la logodnicul ei?

Iată că această îndoială îngrozitoare o hărțuia din nou! Oare pe cine trebuia să creadă? Pe Adam Wilde, sau pe bărbatul care sărise în ajutorul părinților ei? Care o ceruse în căsătorie...

– Există un mijloc de a salva această vale, continuă Adam cu o voce încordată. Și numai *dumneata* ai putea reuși.

Lauren făcu ochii mari de uimire.

– V... vrei să încerc să-l conving pe Morris să abandoneze această idee? Serios, Adam, e zadarnic. Dacă este realmente hotărât să planteze conifere, n-o să mă asculte. E convins că are dreptate și consideră că argumentele mele sunt de o naivitate dezarmantă. Îmi spune „fetiță"...

Lauren sesiză rezonanța acestui cuvânt chiar în clipa când îl pronunța. De ce nu-și dăduse niciodată seama până acum că Morris manifesta o atitudine paternă atât de exagerată față de ea?

– Dacă ceea ce spui este adevărat, te plâng, replică el. Sunt totuși surprins că îți pierzi timpul cu un asemenea bărbat. Dar, la urma urmei, este problema dumitale! Sper numai că vei coborî din nou cu picioarele pe pământ înainte să fie prea târziu! Oricum, nu intenționam să-ți cer să intervii pe lângă el. Cu atât mai mult cu cât ar bănui imediat că eu sunt sursa acestei cereri și va refuza pe loc. Ceea ce aș dori este în definitiv destul de simplu...

O privea insistent, cu o licărire febrilă în ochi.

– Vinde Sleadale Head, Lauren! Ferma este pe numele dumitale și Crawley nu poate face nimic ca să te

împiedice. Vinde totul și înapoiază-i banii, asta îți poate ușura conștiința. Dar, mai cu seamă, vinde-o cuiva care va ști să îngrijească această proprietate așa cum merită.

În picioare în fața ei, o ținea ferm de umeri.

– Îți voi restitui toată suma, continuă el. Nu există o altă soluție, o știi la fel de bine ca mine.

Cu gâtul uscat, se eliberă din mâinile lui și întoarse capul.

– Privește-mă în ochi, Lauren, insistă el ridicându-i bărbia.

Ea se ridică și făcu un pas înapoi, în prada unui sentiment teribil de culpabilitate. Datorită farmecului însoțitorului ei, practic nu se gândise în ziua aceea la Morris. Dacă nu pentru altceva, ca să facă o paralelă între Adam Wilde și el. O paralelă defavorabilă acestuia din urmă... Și iată că acum Adam îi cerea să-l trădeze pe Morris! Să-l deposedeze.

Morris era logodnicul ei. Se dovedea desigur diferit de bărbatul pe care credea că-l cunoaște, dar îi va cere explicații asupra câtorva chestiuni neclare. Purta încă inelul de logodnă pe care i-l oferise.

Înțelegea poziția lui Adam. Regreta modul cum se comportase la vânzarea la licitație. Cu toate acestea, răul era făcut de-acum, dar era de neconceput să accepte târgul pe care i-l propunea. Cum ar putea să revândă cadoul de căsătorie pe care i-l făcuse logodnicul ei? Ar fi fost o jignire din care Morris nu și-ar reveni niciodată. Gestul acesta ar zădărnici planurile lor de viitor.

– Nu, Adam, suspină ea. Îmi pare rău. Este imposibil, știi bine. Voi încerca totuși să-l conving pe Morris să renunțe la acest plan...

Se va strădui mai cu seamă să descopere motivele acestui plan. Dacă nu acționa astfel decât din spirit de revanșă față de Adam Wilde... ei bine, va trebui să-și revizuiască judecata; și, eventual, să repună în discuție căsătoria ei cu Morris Crawley.

Adam era cu spatele întors. Cu ochii fixați pe silueta lui înaltă, ea începu să spere că el va îndepărta totul cu un gest nepăsător, o va strânge în brațe și-i va acoperi fața cu sărutări... Își mușcă buzele, apăsată de propriile ei gânduri.

Drumul de întoarcere se desfășură într-o tăcere deplină. După ce opri mașina în fața hotelului Crookbarn, Adam o privi lung, cu brațele puse pe volan.

– Cinăm împreună? rosti el în cele din urmă.

– Eu... Poate ar fi mai bine să ne spunem la revedere acum, Adam.

În timpul acestei zile, relația lor căpătase un nou început. Pericolul pe care-l presimțise în ziua când el dăduse buzna în camera ei nu făcea decât să se accentueze.

Ea crezu că-i va accepta sugestia, dar el clătină din cap.

– Nu, Lauren. Țin neapărat să cinăm împreună. Îți promit că nu voi vorbi despre Sleadale.

– ...De acord.

Va fi ultima lor întâlnire.

Trebuia să se întrebe mai târziu, mult mai târziu, ce le-ar fi rezervat viitorul dacă s-ar fi cunoscut în alte împrejurări.

*
* *

Se făcuse aproape ora zece seara când Adam o conduse pe tânăra femeie până la ușa camerei ei.

– Îți mulțumesc mult, Adam. A fost...

Se opri, incapabilă să găsească un cuvânt destul de potrivit ca să descrie clipele minunate pe care le trăise în compania lui. Cu atât mai extraordinare, poate, cu cât nu vor mai exista altele. Cu mintea liberă de toate acele constrângeri pe care le implică grijile viitorului, se lăsase în voia plăcerii acestei seri ireale. Flecărind, râzând, mângâindu-și însoțitorul cu privirea.

Când el se aplecă s-o sărute, ea nu încercă să se eschiveze. Dimpotrivă. Agățată de gâtul lui, căuta și ea căldura buzelor lui. Se strângea lângă el, răspunzând cu toată ființa ei acestei îmbrățișări. O îmbrățișare pe care o aștepta de dimineață.

La ce bun să mai nege dorința intensă pe care el o stârnea în ea? De ce să refuze fericirea nebună pe care o va simți în brațele lui? Numai o dată. Noaptea aceasta.

Se îndepărtă ușor de el și deschise ușa camerei.

– Vino... șopti ea.

Îmbrățișați în continuare, pătrunseră în cameră. Lauren avea impresia că nu se va sătura niciodată de sărutările lui, de mângâierile lui. I se tăie respirația când el îi descheie bluza și când degetele și gura lui alergară pe pielea ei goală.

Îndoielile și scrupulele erau de-acum departe. Agățată de el, înțelese brusc că nu-l iubise niciodată pe Morris. Niciodată în felul acesta. În nici un fel.

Bărbatul pe care-l iubea era Adam Wilde. Era prin urmare firesc să i se dăruiască lui.

El o ridică în brațe, înaintă până la patul mare, apoi privi lung fața înconjurată de buclele negre răspândite pe pernă.

– Lauren... ești sigură că vrei și tu? Dacă continuăm, este fără speranță de întoarcere... știi bine.

Ea încuviință trecându-și brațele în jurul gâtului lui.

Adam o dezbrăcă cu gesturi lente, ceea ce-i făcea dorința aproape insuportabilă. Ardea de dorința de a-i aparține. În întregime. Să i se predea fără nici o reținere. Să-și potolească setea reciprocă.

Trupurile lor goale erau lipite unul de altul. Buzele lor de asemenea.

– Adam, eu...

– Nu, taci, murmură el cu o voce răgușită. Nu vorbi. Nu acum.

Voia să-i spună că-l iubea. Că era a lui. El ghicise fără îndoială.

Îmbrățișarea lui deveni mai strânsă. Ea îi simți greutatea corpului peste al ei.

În clipa aceea sună telefonul.

Adam se opri imediat. Ea se agăță de el, dar el clătină din cap și se ridică.

– Ridică, Lauren... reuși el să articuleze.

– Dar...

– Trebuie să răspunzi. Recepționerul știe că ești aici. Și... m-a văzut cu siguranță urcând cu tine.

El întinse mâna spre telefon și-i dădu receptorul. Ea îl luă cu degete tremurătoare, încercând să revină la realitate. În urechea ei răsună vocea lui Morris.

– Lauren? Tu ești, draga mea? Ascultă, am rezolvat afacerile acelea mult mai repede decât prevăzusem și m-am lansat pe autostradă. Scuză-mă că nu te-am prevenit înainte, dar eram nerăbdător să te văd. Lucrurile au mers foarte bine. Lauren... mă auzi?

Făcând apel la toată voința ei, reuși să răspundă pe un ton normal:

– Eu... da, bineînțeles, Morris. Dar... nu înțeleg foarte bine. Te întorci? În seara asta?

– Sunt *aici,* îngerul meu! exclamă el, încântat. Bun, fac un duș și sosesc. Nu dormeai, cel puțin?

– Nu...

Capitolul 8

– Iată cum stau lucrurile!

Morris era așezat în fotoliul cel mare. În fața lui, Lauren îl privea scrutător. I se părea că-l vede pentru prima oară pe bărbatul acesta. Cum putuse oare să creadă că era îndrăgostită de el? Îi privea părul cu tunsoare riguroasă, buzele arborând un zâmbet mulțumit, aerul lui satisfăcut. Acea amabilitate care o atrăsese la început dispăruse cu totul de pe figura lui.

– Ei bine, dragostea mea, nu te bucuri? îi aruncă el râzând.

– Iartă-mă. Cred că sunt puțin prea obosită ca să fi înțeles toate subtilitățile acestor tranzacții. În concluzie, asta vrea să însemne că ai cumpărat această companie, nu-i așa?

– Întocmai! Este o mică afacere încântătoare, plină de posibilități. Vor trebui operate, bineînțeles, câteva schimbări pentru a deveni mai rentabilă, dar va fi curând operațională.

– De ce această nouă achiziție, Morris? Credeam că voiai să te retragi din afaceri. Pentru asta a fost cumpărată Sleadale Head, nu?

– Știi bine cum se întâmplă, dragostea mea! Un adevărat om de afaceri nu poate sta locului. Și, de altfel, m-am gândit și cred că ar fi o prostie să abandonez totul. Este preferabil să păstrezi câteva castane pe foc...

– Prin urmare, cumperi în continuare lemn!

Morris ridică ușor din umeri.

– Era o ocazie prea frumoasă ca să nu profit! Și apoi, îmi va folosi pentru....

Lauren îl asculta cu o ureche distrată, luptând cu senzația de neliniște care o cuprindea. Împotriva mâniei. Și încercând mai presus de orice să-l alunge pe Adam din mintea ei.

*
* *

Când Lauren înțelesese, la telefon, că logodnicul ei se întorsese și că se află în camera lui, doar la câțiva metri de ea, se simțise cuprinsă de un val de panică.

– Trebuie să pleci! Imediat! exclamase ea după ce închisese telefonul. Morris este... în camera lui. Face un duș și *sosește!*

Adam o privea fix, nemișcat.

– Și ce-i cu asta? Este foarte neplăcut dacă mă găsește aici?

– Este o glumă, Adam? Da, ar fi într-adevăr destul de „neplăcut“ ca logodnicul meu să vadă un bărbat în patul meu...

Ochii ei erau acum la fel de întunecați ca o noapte fără stele.

– Presupun că-i vei spune despre *noi.* În consecință, este mai puțin jenant...

– Lui... să-i spun despre noi?

– Lauren, doar nu intenționezi să continui această ridicolă mascaradă de logodnă!

– Nu. Nu știu, Adam, adăugase ea suspinând. Cum vrei să reflectez la toate astea în numai câteva secunde? Dar, în orice caz... este imposibil să ne găsească *așa!* Îmbracă-te, cel puțin.

– Liniștește-te, n-am intenția să-l primesc dezbrăcat. Calmează-te. Deocamdată este la duș. Și m-ar mira să se prezinte fără să te anunțe încă o dată, de teamă să nu te surprindă în ținută ușoară... Ce gentleman extraordinar este Morris al nostru!

– Iată un reproș care ție nu ți se poate face! îl ironizase ea sărind din pat.

Se îmbrăcase în grabă, cu ochii ațintiți asupra corpului puternic, încă nemișcat.

– Te rog, Adam!... Riscase să bată la ușă dintr-o clipă în alta și nu mă simt în stare să-l înfrunt...

– De acord, plec.

Venise în fața ei și-i pusese mâinile pe umeri.

– Îi vei spune?

– Ce?

– Că nu mai vrei să te căsătorești cu el, bineînțeles! Nu poți totuși să pretinzi că-l mai iubești după ce s-a petrecut între noi. Numai dacă nu m-am înșelat în privința ta, Lauren. Ai vrut doar să-ți oferi o mică aventură înainte de marele salt?

– Nu. *Nu!* Dar... n-a fost timp de vorbit.. eu...

– Cuvintele nu sunt întotdeauna cel mai bun mijloc de comunicare. Și aveam impresia că tocmai se stabilise o anumită legătură între noi.

Cu o expresie sumbră, își îmbrăcase hainele.

– Foarte bine, îi aruncase el cu mâna pe clanța ușii. Faci cum vrei. Te las cu mica ta ședință. Dar să nu crezi că intenționez să-mi retrag cărțile din joc în felul acesta! Logodită sau nu... tu ești soția mea! Și dacă nu-i spui nimic lui Morris Crawley, voi lua *eu* asta asupra mea!

Dispăruse trântind ușa. Lauren aștepta, împietrită, convinsă că cei doi bărbați se vor întâlni pe palier.

Câteva clipe mai târziu, telefonul suna din nou. După cum prevăzuse Adam, Morris îi anunța sosirea lui imediată.

– Ah! Nimic nu se compară cu un duș bun, draga mea! Vrei să ceri băiatului de pe etaj să ne aducă ceva de băut? Sosesc.

– Foarte bine, Morris.

*
* *

Morris se întrerupse.

– Nu găsești că planul acesta va fi cel mai bun?

Lauren clipi din ochi. Nu ascultase decât parțial cuvintele lui Morris, dar îi ajungea cu prisosință.

Se simțea chinuiă. Încrucișând brațele la piept respiră adânc.

– Presupun că afacerea aceasta nu s-a ivit de la o zi la alta, remarcă ea, foarte liniștită. Intenționai fără îndoială s-o cumperi de câtva timp. În realitate, n-ai avut niciodată nici cea mai mică intenție să te stabilești la Sleadale Head ca să crești oi. M-ai mințit chiar de la început.

El izbucni în râs.

– Dar ce scorneli îmi înșiri, inimioara mea? Haide, nu dramatiza lucrurile. Este vorba numai de a merge înainte.

– Asta ai făcut întotdeauna, nu-i așa?

– Da, și datorită acestui fapt ocup poziția de astăzi.

– Aceea de prosper om de afaceri.

– Evident.

– Și tot atât de evident pe aceea de mincinos! i-o trânti ea.

El îi aruncă o privire glacială.

– Ascultă, Lauren...

– Cunoști un alt cuvânt care să se potrivească mai bine cu situația? continuă ea, netulburată. Din câte îmi amintesc, în ziua în care mi-ai propus să ne căsătorim, erai ferm hotărât să trăiești la țară, nu-i așa? Departe de agitația nestăpânită care caracterizează lumea finanțelor. Firește, eu nu ți-am pus cuvântul la îndoială. Și acum, te hotărăști să cumperi o nouă companie, vorbești de expansiune, de rentabilitate etc. Deduc din asta, în mod logic, că m-ai mințit!

Morris scoase un suspin.

– Nu înțelegi, Lauren...

– În orice caz, înțeleg foarte bine că, atunci când un om spune un lucru și face altul, asta se numește o minciună!

– Mi-ar plăcea să încetezi să mai folosești acest cuvânt! țipă el.

Un văl de tristețe întuneca ochii tinerei femei.

– Și mie mi-ar plăcea, Morris. Din nefericire, nu cunosc altul care să fie susceptibil să califice atitudinea ta...

Morris luă o înghițitură de whisky. Fața lui era stacojie, dar se forța vizibil să nu-și lase mânia să izbucnească.

– Bun! Vom relua prin urmare mica noastră conversație... Ți-am explicat deja că luptam pentru a construi viitorul nostru. Nu ne putem permite să ne bizuim doar pe această fermă ca să trăim!

– Cu toate acestea, este existența pe care o duc mii de oameni. Tatăl meu, de exemplu.

– Iată exact un exemplu strălucit de reușită! o luă el peste picior. Este de la sine înțeles că n-am intenția să sfârșesc ca tatăl tău! Să jonglez în fiecare lună ca să plătesc facturile, să îmbătrânesc înainte de vreme... Mulțumesc frumos! Țin să am suficienți bani ca să-mi ofer ce-mi place, când îmi place. Și este valabil și pentru tine, bineînțeles. Soția mea se va scălda în lux. De aceea, să mă scuzi, nu înțeleg într-adevăr de ce te plângi...

– Îți reproșez lipsa de onestitate față de mine. Poate că tata n-a acoperit-o pe mama cu bijuterii, dar nici n-a mințit-o vreodată. Ea a fost întotdeauna la curent cu planurile lui, cu acțiunile lui, și asta contează mult.

– Lauren... eu evoluez într-o lume foarte deosebită, tu o știi bine. În marea finanță, nu este recomandabil să-ți dezvălui planurile. Nici măcar față de viitoarea soție. O mică gafă riscă să ducă la căderi dezastruoase. Nu pot să-ți spun *totul.*

– Este tocmai ce dezaprob.

Tânăra femeie își trecu mâna peste frunte, istovită. Nu mai avea puterea și nici curajul de a continua această discuție. Trebuia prin urmare să dea o lovitură decisivă.

– Ai întemeiat viitorul nostru pe o minciună, Morris.

El își ridică sprâncenele, batjocoritor.

– Vrei să spui că nu te vei căsători cu mine decât dacă devin un mic fermier, ca tatăl tău? Să lupt pentru eșec! Este un nou slogan...

– Mărturisesc că nu mai știu foarte bine cum stau. Un lucru este sigur, în orice caz: te credeam un om integru. Cu mine, cel puțin. Și... nu te mai recunsoc.

De data asta, în oftatul lui Morris se simțea limpede exasperarea.

– Doamne-Dumnezeule! Nu mi-aș fi închipuit niciodată că simplul fapt de a vrea să-ți asigur viitorul poate lua asemenea proporții! Presupun că nouăzeci și nouă la sută dintre femei ar fi încântate că soțul lor vrea să le facă să trăiască în lux.... și a trebuit, bineînțeles, să dau peste procentul de unu la sută rămas!

– Eu nu ți-am cerut cu siguranță să mă împodobești cu smaralde și diamante! Cât despre viitorul despre care vorbești, eu credeam că era deja planificat. La Sleadale. Câte zile ai de gând să petreci acolo... între numeroasele

tale călătorii la Londra? În aceste condiții, explică-mi cum intenționezi să crești oi. Se pare că animalele acestea nu se descurcă singure în natură, ci că *trebuie să te ocupi de ele!* Ce fel de viață vom duce, Morris?

– Ei bine, tocmai eram pe punctul să abordez subiectul acesta în momentul în care ai început să mă ataci! replică el luându-și un aer de demnitate jignită. Ai dreptate, această fermă nu se poate exploata cum prevăzusem la început. De altfel, am hotărât în cele din urmă că este preferabil să se planteze conifere pe toată suprafața. Se vor face casei lucrările necesare și vom veni aici să ne petrecem weekendurile. Vom câștiga bani și vom beneficia în plus de o reședință de țară agreabilă. Evident, activitățile mele mă vor reține cea mai mare parte a timpului la Londra. Prin urmare, vom căuta o locuință în cartierul Bursei. Ceva destul de mare ca să poți avea câteva animale.. pentru că se pare că ții la ele.

– Car... tierul Bursei! *Câteva animale?*

Lauren clătina din cap, stupefiată.

– Morris... ceea ce spui... este... Îți bați joc de mine, nu? Este absolut imposibil! Și ai vrea, în plus, să ocupi valea cu conifere? Dar ăsta este vandalism! N-am să permit! Te voi împiedica s-o faci!

– Serios? Și cum o să faci, draga mea?

– Mă voi opune prin toate mijloacele. Nu uita că ferma aceasta este pe numele meu. Nu ai dreptul să intervii pe acest teren fără permisiunea mea. Și nu vei planta un singur brad pe aceste coline!

Lauren vedea roșu în fața ochilor. Cum îndrăznea bărbatul acesta să se comporte astfel?

– Ah, da? Nu-mi reproșai chiar tu adineauri că nu sunt integru? Poți să-mi reamintești cine a plătit Sleadale Head, te rog?

– Tu. N-am intenția să-ți aduc vreo pagubă. Dar, dacă vrei, răscumpăr eu ferma.

– Cu ce bani? îi aruncă el, mușcător. Nu mă face să râd, Lauren! Nu ai nici măcar două sute de lire în contul tău din bancă!

– Nu. În schimb, am un cumpărător dispus să-ți restituie integral suma pe care ai plătit-o. Îți voi da acești bani și după aceea nu vom mai vorbi despre Sleadale Head.

– Un cumpărător? Și cum a aflat el că...

Se întrerupse, cu un surâs subțire pe buze.

– Înțeleg... Wilde! Aleargă încă după ferma asta? Trebuie să și-o dorească afurisit de mult!

Morris lovi ușor brațul fotoliului, cu un aer triumfător. Prin urmare, Adam avea dreptate. După atâția ani, era încă însetat de răzbunare...

– Ei bine, draga mea Lauren, când îl vei revedea pe acest domn Wilde, să-i spui că Sleadale este *a mea* și că n-am nici un chef s-o vând. Mai cu seamă lui! De altfel, ce crezi că ar vrea să facă? Același lucru ca mine, pariez! Să planteze conifere.

– Nu! exclamă ea. Adam iubește cu adevărat locul acesta. El ar vrea să-l exploateze în mod corect...

– Ah! Acum este *Adam...*

Morris se aplecă ușor în față.

– Prin urmare, în ciuda avertismentelor mele, te-ai întâlnit cu el în timp ce eram la Londra. Îmi închipui că ți-a făcut și alte „propuneri“ decât cele privind casa... Un bărbat ca Wilde nu vorbește numai despre afaceri cu o femeie frumoasă. Prin urmare? Poate că ai și tu câteva mici lucruri să-mi spui... pentru a salva prețioasa ta cinste.

Sub privirea atentă a lui Morris, tânăra femeie simți că i se aprind obrajii. Dar, la urma urmei, ce importanță avea? Nu insistase oare Adam ca ea să-i dezvăluie adevărul lui Morris? Și, după ceea ce tocmai aflase, nu mai ținea cu siguranță să prelungească această logodnă.

– Ai dreptate, l-am revăzut pe Adam, declară ea, străduindu-se să nu-și trădeze tulburarea. Și, într-adevăr, relația noastră nu este doar amicală. De aceea, mi se pare mai corect să punem capăt legăturii noastre.

Scoase de pe deget inelul pe care i-l oferise și i-l întinse.

Morris privi impasibil inelul.

– Asta înseamnă că nu mai ai intenția să te căsătorești cu mine?

– Da. Îmi pare rău, Morris.

– Te vei căsători cu Wilde? Un bărbat pe care acum o săptămână nici nu-l cunoșteai...

– Nu știu. N-am vorbit despre asta.

– Ah, nu? răcni el. Și ce-ați făcut, atunci?

Obrajii tinerei femei se îmbujorară din nou.

– Cu siguranță, el n-are nimic din gentlemanul care am încercat eu să fiu. Ceea ce a fost, poate, o greșeală...

– Nu asta-i problema, Morris! Noi n-am mai abordat subiectul dragostei și al căsătoriei. Tu nu erai aici și... totul s-a petrecut foarte repede. Știu doar că-mi place, că mă atrage. Mi-am dat prin urmare seama că aș fi greșit căsătorindu-mă cu tine, pentru că...

– Eu nu te atrag, încheie el.

– Oh, Morris!... Am crezut într-adevăr că te iubeam. Ai fost atât de drăguț cu familia mea. Voiai să duci o viață sănătoasă, cu mine. Dar m-am înșelat. Acum am înțeles. Este preferabil să ne oprim aici. Legătura noastră ar fi ajuns mai devreme sau mai târziu la un eșec. Îți înapoiez inelul.

El tot nu-l luă.

– Și Sleadale.

– Ar fi mai bine s-o cumpere Adam. Este foarte atașat de ea. El ar avea grijă de ea și sunt sigură că nu va planta acolo un singur brad. Cât despre tine, cred că vei găsi cu ușurință un loc asemănător... dacă mai ții încă să ai o fermă.

– Mmm... Voi vedea. Deocamdată, Sleadale nu mă interesează foarte mult. Este o afacere bună, dar sunt altele mult mai bune. Nu...

Clătină din cap, în timp ce fața tinerei femei se însenina.

– În orice caz, însă, Wilde n-o va avea! reluă el pe un ton tăios. Nu văd de ce i-aș vinde ferma *mea,* în timp ce el mi-a furat deja logodnica... Poți să-ți pui inelul la loc pe deget, Lauren. Când am un plan în cap, eu îl duc până la capăt. Și am hotărât că vei fi soția mea.

– Dar... nu mă poți obliga să mă căsătoresc cu tine!

– Crezi? Și tatăl tău?

Buzele lui erau ridicate într-un zâmbet diabolic.

– Nu înțeleg ce legătură are tata cu asta...

– Bietul om! remarcă el, gânditor. A lucrat din greu toată viața lui... Când credea că este în sfârșit liniștit, o epidemie i-a decimat animalele. Da, într-adevăr o viață foarte grea.

– Morris, eu nu...

– Se pare că acum și-a revenit puțin. Cu ajutor, bineînțeles.

Cum ea tăcea, cu sprâncenele încruntate, el reluă:

– Dacă acest ajutor se întrerupe, ar fi o catastrofă. Să pornească din nou de la zero, la vârsta lui...

– Morris! exclamă ea, îngrozită.

– Tatăl tău nu mai posedă nici cea mai mică bucățică din ferma lui, Lauren. Deoarece i-am răscumpărat-o eu. Este chiriașul meu, prin urmare, pot să-l dau afară când vreau. La fel cum pot să-l concediez de la Leominster, unde îmi administrează proprietatea.

– Nu vei îndrăzni, totuși...

– Sunt gata oricând să sar în ajutorul celor din familia mea. Dar, dacă refuzi să te căsătorești cu mine, n-am nici un motiv să-l consider pe tatăl tău drept membru al familiei mele. Înțelege bine... Prin urmare ești liberă să hotărăști.

– Ești o canalie mârșavă!

– Am auzit lucruri mai rele! Asta nu mă deranjează.

– O să mă obligi să mă căsătoresc cu tine?

– Ai întotdeauna tendința să dramatizezi lucrurile, Lauren. Auzindu-te, s-ar putea crede că ar fi vorba de o temniță! Doar cu câteva zile în urmă, erai încântată să devii doamna Crawley. N-ar fi trebuit să te las singură, la discreția acestui individ. Iată însă că un bărbat frumos intră în scenă și domnișoara își pierde capul! Dacă nu-l întâlneai pe Wilde, n-ai fi acordat nici cea mai mică atenție acestei afaceri cu coniferele. Și nici restului!

Se ridică și se îndreptă spre ușă.

– Ar trebui să te consideri fericită, adăugă el. Altul ar fi luat înapoi inelul și totul s-ar fi terminat. Dar eu sunt dispus să fiu înțelegător deoarece ești tânără și naivă. După o noapte de somn bun, vei vedea cu totul altfel lucrurile. Sunt sigur că o să-mi mulțumești că nu te-am luat în serios. Și, când această atracție superficială pentru Wilde se va face simțită... gândește-te la părinții tăi. Ei nu mai sunt tineri.

Era deja cu mâna pe clanța ușii când ea înaintă și-l prinse de braț.

– Morris, stai puțin!... N-o să-l dai afară pe tata, nu-i așa? El are încredere în tine, te consideră drept salvatorul lui. Nu ești în stare să dai dovadă de o asemenea cruzime...

– Te înșeli. Așa este viața, din când în când trebuie să mergi împotriva celorlalți ca să-ți păstrezi capul deasupra apei. Bunătatea n-a dus niciodată la nimic bun.

Ea insistă, disperată:

– Nu pleca atât de repede. Ascultă, amândoi suntem obosiți, dar trebuie să lămurim situația.

– Este ca și făcut. În ceea ce privește amănuntele care-ți lipsesc, îți voi spune că într-adevăr te-am mințit pretinzând că voiam să trăiesc la țară. Dar, fără asta, tu n-ai fi acceptat niciodată să te căsătorești cu mine. Cu toate acestea, sunt convins că te vei obișnui cu viața la Londra și că, până la urmă, o să-ți placă. În fine, până atunci, am cumpărat Sleadale Head, pentru motivele pe care ți le-a furnizat Wilde. La început, mă priveai favorabil pentru că-l ajutasem pe tatăl tău, și ai confundat recunoștința cu dragostea. Eu știam bine că nu mă iubeai. Asta n-are importanță, eu nu pretindeam, firește, să mă iubești. Dragostea! O emoție stupidă și inutilă care strică viața multor oameni... Sunt la vârsta potrivită pentru căsătorie, te-am ales să-mi fii soție și nu voi abandona cu siguranță această idee sub pretextul că Wilde face pe donjuanul.

– Și mie... mi-ai rezervat rolul de doamna Crawley, remarcă ea cu o voce slabă. O păpușă care să te reprezinte la cocteilurile mondene și care să organizeze recepții pentru a-ți primi cu demnitate asociații...

– Aș vrea de asemenea să am doi copii. Unul de sex bărbătesc, dacă se poate... După aceea, n-ai de ce să te temi, nu te voi hărțui cu insistențele mele. Și, după cum ți-am mai spus, vei fi liberă să-ți oferi tot ce-ți place.

Lauren îl privea îngrozită pe Morris. Universul pe care i-l descria îi făcea greață: o închisoare aurită din care era

exclus orice sentiment. Fără dragoste. Fără prieteni. Copii trimiși bineînțeles la cele mai celebre colegii din Europa de la cea mai fragedă vârstă.

Neantul.

– Ia-ți înapoi inelul, Morris, declară ea pe un ton ferm. Nu țin să mă înmormântez. Nici chiar în lux.

– Răbdarea mea are limite, Lauren. Voi sfârși prin a accepta.

– Asta și sper.

– Prin urmare, ții să fii izvorul nefericirii părinților tăi? După asta, n-o să le mai rămână *nimic!*

Lauren se jucă în tăcere cu inelul. Morris n-o iubise niciodată cu adevărat. O alesese așa cum își alegea hainele, locuințele. Era una – printre atâtea altele – dintre posesiunile lui. Nu-i păsa de dragoste. Nu va ezita să-și pună amenințarea în practică, și acesta ar fi sfârșitul pentru Jack și Jenny.

Cu moartea în suflet, își puse pe deget inelul al cărui diamant strălucea în mii de focuri.

Capitolul 9

Niciodată până acum viața nu-i impusese o alegere atât de dureroasă, se gândi ea a doua zi dimineața, pregătindu-se să-l întâlnească pe Adam.

Cum îi spusese lui Morris, acesta nu rostise cuvântul „dragoste". Dar ei abia se cunoscuseră. Și, în ciuda acestui scurt interval de timp, atracția lor reciprocă era atât de violentă încât nu găsiseră puterea să-i reziste. Prietenia lor aflată la început era, de asemenea, încărcată de promisiuni.

Îi răsunau și acum în urechi cuvintele pe care le rostise înainte de a părăsi în grabă camera: „Trebuie să-i vorbești despre asta... tu ești soția *mea".*

Soția lui. Cuvântul acesta simplu tăinuia o întreagă lume de pasiune, de complicitate, de încredere, de plăcere. O fericire la care ea nu va ajunge niciodată.

Viitorul care o aștepta de acum înainte alături de Morris era dificil. Perspectiva de a împărți viața lui, patul lui – deoarece își exprimase cu claritate dorința de a avea copii – nu-i inspira decât repulsie.

Căsătoria aceasta va fi un dezastru. Simțea o imensă milă pentru cei doi copii care se vor naște într-un univers din care orice formă de dragoste era alungată.

Dar ce să facă?

Dacă fugea, Morris se va răzbuna pe părinții ei. Dacă îi povestea întregul adevăr lui Adam, îi va propune oare s-o ajute? În adâncul inimii, era sigură de asta. Relația lor era totuși prea recentă ca să-l implice în această poveste. Nu putea să-i ceară, la o săptămnă de când se cunoscuseră, să-și ia trei persoane pe cap!

Poate că dragostea pe care o simțea pentru el nu era reciprocă. Poate că nu considera povestea lor decât o aventură trecătoare și ar crede că încerca să-l supună unui fel de șantaj moral. Nu. Era preferabil să nu încerce această soluție.

Lauren își petrecuse noaptea rătăcind de colo până colo prin camera ei. În zadar. Era prinsă cu totul în cursă de Morris Crawley.

Se aplecă pe fereastră. Soarele strălucea, indiferent la toate. Ar fi preferat să nu-l mai revadă niciodată pe Adam. I-ar fi fost mult mai ușor să dispară fără să-i spună la revedere. Sau mai curând adio. Dar nu era posibil. Îi datora o explicație, oricât de greu i-ar fi.

Și nici n-ar fi putut suporta să plece fără să se piardă pentru o ultimă oară în albastrul ochilor lui. Dorea să-i audă vocea. Să-i admire îndelung trăsăturile care-i deveniseră familiare.

Se îndreptă spre baie și-și perie părul. Fața ei era marcată de oboseala acestei nopți albe.

Apoi ridică din umeri. Nu-i era de nici un ajutor să se înduioșeze de propria soartă.

Care va fi reacția lui Adam atunci când va afla că „soția lui" se pregătea să se căsătorească în fața legii cu un magnat al finanțelor? Va fi jignit, o știa. Dar ce versiune trebuia oare să-i prezinte? Să-i spună că va cunoaște curând iadul? Să-l lase să înțeleagă că, gândindu-se bine, viața lângă un om foarte bogat nu putea să-i displacă?

Mânia este un bun analgezic. Dacă Adam ar bănui că i-ar stăpâni gândurile de-a lungul calvarului care o aștepta, va căuta s-o contacteze. Ea nu va avea puterea să-i reziste și părinții ei vor plăti consecințele.

Lauren își frecă obrajii ca să le dea puțină culoare și coborî scara cu surâsul pe buze.

*

* *

Vila de țară de la Little Sleadale era situată la oarecare distanță de fermă. Tânăra femeie nu se dusese încă niciodată acolo. Opri Range Rover-ul în apropiere și porni pe

jos spre casa mică de piatră cenușie, adăpostită de stânci și de copaci. Un pârâu curgea nu departe de acolo. Susurul plăcut al apei accentua înfățișarea fermecător de tihnită a locului.

– O vizită? Oh, Lauren, ce surpriză plăcută!

Adam o văzuse pe fereastră venind. El ieși imediat ca s-o întâmpine. Purta un pulovăr bleumarin și pantaloni de catifea reiată de culoare bej. Părul lui negru era ciufulit și el afișa acel surâs tandru și copilăros care o făcea să se emoționeze. Cum naiba să găsească puterea să renunțe la el pentru a se căsători cu bărbatul acela neîndurător care de acum înainte nu mai exercita nici cel mai mic farmec asupra ei?

– Sărută-mă, dragostea mea. Cum a fost ieri seară, cu Crawley? Ce supliciu să te las să-l înfrunți singură!... Dar era ceva ce trebuia să rezolvi între patru ochi cu el.

O strângea deja la piept, iar buzele lui dulci și calde puneau stăpânire pe ale ei. Lauren închise ochii, abandonându-se plăcerii clipei. Dacă timpul s-ar fi putut opri, prelungind această îmbrățișare la nesfârșit...

Se îndepărtă de el, oftând.

– Hei! Ce ți s-a întâmplat, Lauren?

O sorbea cu privirea, neliniștit.

– Nimic. Nu văd ce putea să mi se întâmple.

– Cum asta, nimic? Ai rupt-o cu el? N-a venit până la urmă?

Făcu apoi un pas înapoi.

– Mai porți încă *acest inel?*

– Să intrăm, Adam, te rog.

Figura lui se posomorâse.

– Desigur. La urma urmei, tu ești proprietara...

Lauren intră și se simți imediat cucerită de atmosfera confortabilă care se degaja din acest interior. Încăperile erau toate albe, cu grinzi aparente, un mobilier vechi din lemn de culoare deschisă, țesături în tonuri calde. În șemineu ardea un foc. Ce bine ar fi fost să se instaleze seara aici, privind flăcările dansând în vatră!...

Lauren se grăbi să alunge imaginea aceasta din mintea ei.

– Ce s-a întâmplat? repetă Adam.

Ea înaintă spre șemineu și se întoarse spre el.

– M-am gândit că trebuia să te văd ca să evităm orice neînțelegere.

– „Neînțelegere"?

– Da. În legătură cu... ieri seară.

Lauren își trecu limba peste buzele uscate. Scena aceasta se dovedea tot atât de penibilă precum își imaginase. Și Adam, înțepenit într-un colț al salonului, nu-i ușura desigur sarcina.

– Poate ai crezut că... reluă ea, asta va antrena anumite obligații?

– *Obligații?*

– Eu nu știu. Tu ce-ai crezut? întrebă ea, disperată.

Adam străbătu repede distanța care-i despărțea și-i puse mâna pe umăr.

– Pentru că îmi pui întrebarea, am să-ți răspund. Am crezut că între noi începea o poveste frumoasă. Că vom clădi poate ceva împreună. Și am crezut mai cu seamă că erai conștientă de asta. Am crezut de asemenea că-i vei spune lui Crawley că totul s-a terminat între voi și că te vei *căsători cu mine.* M-am înșelat?

Luptând să-și stăpânească lacrimile, tânăra femeie simți presiunea mâinii lui accentuându-se.

– Adam, mă doare. Da. Îmi pare rău. Am venit tocmai ca să-ți spun că te-ai înșelat. Tu... ai tras concluzii pripite.

Îi dădu drumul atât de brutal încât ea fu cât pe ce să-și piardă echilibrul.

– De altfel, cred că și eu m-am înșelat! continuă Lauren pe un ton indiferent. Eram convinsă că, la fel ca mine, doreai să trăiești o mică aventură agreabilă. Nu mi-am imaginat nici o secundă că urmăreai altceva...

– „O mică aventură agreabilă"? Este un joc care nu mă amuză, în general. Și am destulă experiență ca să ghicesc că nici tu n-ai obiceiul să-l practici. Nu știu ce se ascunde după toate astea, Lauren, dar, în orice caz, nu sunt *deloc* convins de această versiune a faptelor!

Ea ridică din umeri.

– Va trebui cu toate acestea s-o admiți! Am regretat bineînțeles pe moment, că... în fine, că am fost întrerupți. În defvinitiv, se pare că a fost mai bine așa, deoarece se pare ești puțin demodat și pentru tine câteva ore în pat implică în mod obligatoriu raporturi

de posesiune... Iată, asta-i tot. Acum trebuie să plec. Am venit să-ți spun că Morris s-a întors și că nu vom mai avea ocazia să ne revedem. Păcat, dar cu atât mai bine!

Se îndreptă spre ușă, blestemând soarta care o obliga să joace un rol atât de detestabil. În clipa când se pregătea să treacă pragul, Adam îi bară trecerea.

– Nu! Nu vei pleca așa, Lauren! Nu înainte de a-mi spune *adevărul.* Discursul tău este foarte frumos, dar nu cred o vorbă!

Apoi schimbă tonul.

– N-ai încredere în mine? murmură el. Nu vrei să-mi explici ce-i cu schimbarea asta bruscă de atitudine? Dacă ai neplăceri, dacă Crawley face presiuni asupra ta – nu știu care, dar n-are importanță – trebuie să-mi spui. Voi face tot ce pot ca să te ajut...

Lauren își ridică privirea spre el. Tentația era atât de puternică... Să-și pună capul pe umărul lui, să-și descarce sufletul. Dacă se iubeau cu adevărat, nu era oare cea mai bună soluție?

Nu. Era imposibil. Asupra părinților ei continua să apese teribila amenințare. O amenințare care ar deveni realitate dacă nu respecta târgul pe care Morris i-l impusese.

– Nu insista, Adam. Acceptă doar ce ți-am spus. N-am rupt logodna cu Morris și n-am intenția s-o fac. Acum, lasă-mă să ies, te rog.

– Vrei să spui că... tragi o linie peste tot ce am fi putut trăi împreună, ca să te căsătorești cu porcul acela? Ți-ai pierdut mințile? Lauren... tot n-ai înțeles cu ce fel de om ai de-a face?

– Ba da...

– Mă îndoiesc. Crawley al tău este lipsit cu totul de scrupule.

Îi luă mâna și o conduse spre fereastră.

– Privește! Îți imaginezi că-și va abandona afacerile lui veroase ca să se stabilească aici? Visezi!

Adam era atât de aproape de adevăr... Întoarse capul, temându-se ca el să nu citească în ochii ei toată groaza pe care i-o inspira Morris.

– La fermă? rosti ea pe un ton indiferent. Oh! S-a hotărât până la urmă că ar fi mai interesant să se planteze conifere pe întregul teren. Vom veni aici să ne petrecem weekendurile.

Adam rămase cu gura căscată.

– Nu știu ce s-a întâmplat ieri seară, zise el în cele din urmă, dar am impresia că ai suferit o serioasă spălare a creierului.

– Bun. Cred că s-a spus tot ce era de spus. Poți continua desigur să locuiești aici, deoarece ai închiriat vila pentru un an.

Se îndreptă din nou spre ușă, temându-se ca el să n-o rețină. N-ar fi avut curajul să reia jocul acesta.

– Nu vom avea cu siguranță ocazia să ne revedem, Adam, adăugă ea din prag. Adio!

El o urmări cu privirea, apoi întinse mâna spre ea.

– Nu poți pleca așa, Lauren!

O strângea deja în brațe, o săruta, o mângâia. Și ea se agăța de el, răspunzând cu înflăcărare acestei îmbrățișări.

– Te iubesc! Din tot sufletul. Am încercat totuși să mă conving de contrariu, dar ieri seară, după ce te-am părăsit, am înțeles că fiecare zi petrecută departe de tine ar fi o zi pierdută. Știu că și tu mă iubești, Lauren. De aceea, te rog să-mi explici totul.

– Nu, Adam. Nu mă întreba nimic. Eu... trebuie să plec.

– Dar de ce? Răspunde-mi, Lauren: mă iubești? Nu-i așa că mă iubești?

Copleșită, ea încuviință cu un semn din cap și apoi izbucni în plâns. Adam o luă în brațe și o legănă ca pe un copil.

– Nu plânge, dragostea mea. Liniștește-te, totul se va ranja. Crawley nu se poate interpune între noi. Logodna ta cu el nu mai are nici o valoare. Doar n-o să rămâi cu acest bărbat, condamnându-ne să trăim amândoi în nefericire...

Se îndepărtă încet de el, căutând o batistă. Adam i-o întinse pe a lui.

– Eu... *trebuie* să mă căsătoresc cu Morris Crawley, Adam. Nu-mi pune întrebări, te rog. Lucrurile sunt de asemenea natură, încât nu este nimic de făcut. Prin urmare... nu-mi face situația și mai grea, lasă-mă să plec.

N-ar fi trebuit să vină. Durerea, stupoarea, mânia pe care le citea în ochii acestui bărbat pe care-l iubea erau insuportabile. Dacă s-ar fi mulțumit să-i scrie, el nu ar fi ghicit niciodată cât de mult ținea la el. Ar fi tras pur și simplu concluzia că era o ființă ușuratică și că își oferise o distracție în absența logodnicului ei.

– Sunt nedumerit, remarcă el. Păreai totuși fericită cu mine și sunt convins că nu te căsătorești cu Crawley din dragoste. Am treizeci și cinci de ani, Lauren. Nu sunt un adept al aventurilor de o noapte. Am trăit de două ori cu femei care au însemnat ceva în viața mea. N-am încercat niciodată, cu nici una dintre ele, o senzație de o asemenea plenitudine. Credeam că de data asta totul va fi în ordine...

Sprijinită cu spatele de perete, Lauren rămânea tăcută.

– Și acum, nu mai știu foarte bine... reluă el ca și cum vorbea cu sine. Ieri seară erai totuși gata să faci dragoste cu mine. Dacă n-ar fi sunat acel telefon blestemat, am fi petrecut toată noaptea împreună și tu n-ai fi avut curajul să mă părăsești. Și apoi... a avut loc discuția aceea misterioasă despre care refuzi să-mi vorbești. Nu te poți căsători cu Crawley. Ar fi... o necuviință! Te voi împiedica prin toate mijloacele!

Se apropie din nou de ea și o sărută. Acest sărut trăda toată violența disperării lui. Lauren nu încercă să se opună când el o luă de mână și se îndreptă spre canapea. Întinsă lângă el, simțea crescând în ea acea înflăcărare devastatoare pe care n-o cunoscuse decât în brațele lui.

Respirând greu, Adam o strângea lângă el, își plimba cu înfrigurare mâinile peste corpul ei.

– Mă iubești, Lauren. Spune-mi că mă iubești!

– Da, Adam, te iubesc. Vreau să trăiesc cu tine până la sfârșitul zilelor mele. Aici, la Little Sleadale. Sau oriunde în altă parte. Dar...

El se ridică într-un cot și o privi insistent.

– Dar?

Ea clătină din cap.

– Sărută-mă...

Adam șovăi, apoi își înfundă fața în pieptul ei. Înnebunită de dorință, Lauren răspundea mângâierilor lui, așteptând clipa fermecată când el o va face a lui. După aceea, va pleca. Pentru totdeauna. Dar nimeni nu-i va putea fura aceste clipe de fericire. Nici chiar Morris.

Își ținu respirația când văzu fața lui deasupra ei.

– Lauren... știi ce înseamnă asta?

– Asta înseamnă că te iubesc. Și că, orice s-ar întâmpla, nu te voi uita niciodată. Vino acum, Adam. Fă-mă a ta...

Cu trăsăturile crispate, el căzu lângă ea. În ciuda căldurii acestui corp mare foarte apropiat de al ei, Lauren se simți străbătută de un fior de gheață.

– Adam?...

El nu răspunse, ținându-și ochii închiși.

– Adineauri, rosti el în sfârșit cu o voce încordată, n-am insistat după acel „dar“. Mă temeam să aud ce avea să urmeze. Cu toate acestea, știam. Chiar dacă fac dragoste cu tine acum, tu vei pleca. Mă înșel?

– Nu. Te iubesc, dar mă voi căsători cu Morris. Poate că fac o greșeală... dar voiam să păstrez gustul care l-ar fi avut viața noastră dacă...

El o strânse cu toată puterea la piept și ea crezu că va descoperi în sfârșit bucuria de a-i aparține.

– Este imposibil, Lauren, suspină el. Să nu crezi că am scrupule față de Crawley. Nu. Dar dacă mi te dăruiești, nu te voi mai lăsa niciodată să pleci. O știu bine. Și, de altfel, nici tu nu vei mai avea puterea să mă părăsești. Ești liberă să te hotărăști. Sau facem dragoste, fără „dar", sau ne oprim imediat – și pentru totdeauna.

Și dacă Morris încerca doar o metodă de intimidare? Dacă va accepta în cele din urmă ca ea să-i înapoieze acest inel de logodnă?

Nu avea dreptul să-și expună părinții acestui risc.

– Nu, Adam, este imposibil. Cu toată dragostea pe care o am pentru tine.

– Și refuzi în continuare să-mi spui de ce trebuie să te căsătorești cu Crawley?

– Asta n-ar face decât să complice situația.

Adam se ridică în picioare, livid. Fără s-o privească măcar, își recuperă hainele și se îndreptă spre cameră.

– Sper că vei fi plecată când voi ieși din camera aceea, zise el cu o voce răgușită. Adio, Lauren.

– Adio, Adam, reuși ea să rostească.

Încă mai tremura când se așeză la volanul Range Rover-ului.

Capitolul 10

– ...și m-am dus la croitor. Nu mai lipsește decât o probă și rochia de mireasă va fi gata.

– Nemaipomenit! zise Morris ridicându-și ochii din ziar. Sunt nerăbdător s-o văd. Dar știu bine că trebuie să aștept ziua cea mare, altfel asta poate aduce nenorocire.

Lauren se cutremură. *Nenorocire...* Căsătoria aceasta era oricum condamnată. Era greu ca situația să poată fi mai rea...

Nu. Nici nu se punea problema să se lase pradă acestor gânduri negre. Nu se hotărâse oare să treacă prin toate aceste încercări fără să se clintească? Chiar cu surâsul pe buze.

Se așeză într-unul din fotoliile de piele din salon. Morris închiriase pentru ea un mic apartament în care locuia până la căsătorie. O locuință luminoasă, mobilată cu un gust rafinat, în care nu se simțise niciodată în largul ei. O menajeră venea în fiecare zi, pregătind chiar și mesele.

– Sunt nerăbdătoare să gătesc! zise ea.

Morris se încruntă ușor.

– Dar, draga mea, încă n-ai înțeles bine că în vremurile acestea nu se cuvine. Doamna Simmonds se va ocupa de toate, ca de obicei. Și când vom găsi o locuință mai mare, voi angaja mai mult personal.

Vizitau cu regularitate case din cartierul Bursei. Palate moderne și sofisticate, lipsite de căldură. Exact pe dos față de Sleadale Head.

– Vei avea multe alte preocupări, adăugă el. Și apoi, n-ar fi convenabil ca doamna Crawley să lucreze în bucătărie!

– Și de ce nu, mă rog? Nu aparținem totuși familiei regale, Morris! În plus, sunt sigură că li se întâmplă și lor să dorească să pregătească mici feluri de mâncare.

– Probabil, draga mea. Dar nu despre asta este vorba. Aștept mult de la tine, Lauren. Imaginea pe care o vei da despre tine se va răsfrânge firește asupra carierei mele. Trebuie să fii întotdeauna perfectă, la recepții ca și acasă. Este foarte important pentru poziția noastră, înțelegi?

Ea încuviință cu un semn din cap. Prin urmare, va fi un simbol al reușitei! Și copiii lor vor îndura aceeași soartă. Băiatul va fi trimis la Harrow sau Eton, ca să cunoască acolo înalta societate; fata la Cheltenham sau Roedean, unde va primi educația tuturor fetelor cuminți menite unor căsătorii strălucite.

Imposibil. Ea nu va reuși niciodată să intre în pielea acestui personaj. De ce nu-l întâlnise oare pe Adam

înainte de Morris? Ca întotdeauna în astfel de momente, gândurile ei se îndreptau spre Jack și Jenny Duglas.

*
* *

Din fericire, numeroasele demersuri cerute de pregătiriea căsătoriei nu-i lăsau deloc timp să-și plângă soarta.

– Ocupă-te de toate, Lauren, îi propuse Morris. Ești pe deplin liberă să hotărăști potrivit gustului tău. Esențialul este să nu lipsească nimic.

Nu va lipsi decât dragostea. Dragostea la care trebuise să renunțe tocmai după ce o cunoscuse.

Avea uneori impresia că nu este implicată direct în această uriașă farsă. Că dirijează toate aceste operațiuni ca un automat, în contul unei alte persoane. Croitorul, coaforul, preparatorul meniului, florarul... toți oamenii aceștia se roteau într-un vârtej ireal.

Nici Morris nu făcea vreodată, mai mult decât ea, aluzie la Sleadale Head. El nici măcar nu mai sugera să folosească locul acela drept casă de vacanță. Se părea că ferma se scufundase în uitare.

Într-un fel, situația o mulțumea pe Lauren. N-ar fi putut suporta să asiste la începuturile degradării văii. Morris dăduse deja cu siguranță ordine privind plantarea de conifere...

Apoi, ar fi suportat și mai greu absența lui Adam din locul acela încărcat de amintiri.

*
* *

Ziua căsătoriei se apropia implacabil.

Seara, nereușind să-și găsească somnul, Lauren se gândea la Adam. Unde se afla oare? Părăsise vila de la țară? O ocupa în continuare, bucurându-se de ultima suflare a acestei văi unde își petrecuse copilăria? Poate că până la urmă se hotărâse să cumpere o altă fermă. Numai dacă nu se hotărâse să se întoarcă în Canada.

Se ridica tot mai des noaptea din pat ca să-și pregătească o ceașcă de ceai în mica bucătărie, apoi rătăcea disperată prin apartament. Venind la Londra, crezuse că timpul îi va micșora suferința, dar nu se întâmplase așa. Dimpotrivă.

Trebuia să-l revadă pe Adam. Gândul acesta devenea o adevărată obsesie. Și, de asemenea, să revadă Sleadale. Sub cerul cenușiu de noiembrie, poate că proprietatea își pierduse farmecul și ea va reuși mai ușor să și-o alunge din minte.

Lauren tresări auzind soneria telefonului. Cine putea oare s-o sune atât de târziu? Era aproape miezul nopții. Adam? Nu, desigur. Era imposibil.

Recunoscu imediat vocea mamei sale.

– Iartă-mă că te sun la ora asta, draga mea. Te-am trezit?

– Nu. Eu... încă nu dormeam, mamă. Ești bine? Tata la fel?

– Da, da. De fapt, ți-am telefonat pentru că nu vom putea veni, din păcate, marți, cum fusese prevăzut. Amânăm călătoria pentru săptămâna următoare. Asta nu te deranjează prea mult?

– Nu, bineînțeles.

În realitate, vestea aceasta o ușura pe tânăra femeie. Perspectiva de a se preface fericită în timpul șederii lor o înspăimânta. Și, mai cu seamă, nu voia ca ei să bănuiască faptul că se căsătorea cu Morris din cu totul alt motiv decât dragostea.

– Sper că nu s-a întâmplat nimic grav? adăugă ea, brusc neliniștită.

– Nu, liniștește-te. Îți voi explica totul când ne vom vedea. Ziua de luni ți-ar conveni? Oh! Și nu încerca să ne suni între timp, Lauren: nu vom fi aici. Plecăm mâine dimineață, foarte devreme. Pentru asta te-am sunat acum.

– Unde plecați? Și ferma? Sunt sigură că s-a întâmplat ceva...

Părinții ei nu lipseau aproape niciodată de acasă, iar atunci când se întâmpla, o preveneau cu cel puțin două luni înainte. Ce însemna oare această plecare misterioasă?

– Îți voi povesti totul săptămâna viitoare, draga mea, replică Jenny Duglas cu o voce veselă. Și, mai ales, nu te neliniști...

Lauren închise telefonul, uluită.

Morris va lipsi și el săptămâna aceasta. Poate că se pregăteau să se întâlnească undeva, pentru a strânge mai mult legăturile care-i uneau... Pe tânăra femeie o cuprinse

un val de furie. Se repezi la telefon. Trebuia să-și avertizeze părinții, să le ceară să nu accepte nici un târg cu el.

Mama ei, însă, nu va înțelege de ce îi incită să n-aibă încredere în bărbatul cu care era pe punctul să se căsătorească. Lauren puse încet receptorul la loc, copleșită.

*
* *

O ceață deasă învăluia câmpia înconjurătoare. Serviciul de meteorologie anunțase temperaturi sub zero grade în nordul Angliei, însoțite de posibile căderi de zăpadă.

Lauren conducea cu prudență micul ei Austin. Morris insistase în mai multe rânduri să-i ofere o mașină, mai confortabilă, mai potrivită cu poziția lor socială, dar ea refuzase.

Se înfioră. Încălzirea vehiculului funcționa destul de prost. Asta ar fi trebuit și mai mult s-o împiedice să întreprindă această călătorie în dimineața asta. Se întâmplase pe neașteptate. Abia trezită, se hotărâse să meargă la Sleadale. Știa bine că această inițiativă nu-i va fi deloc benefică. Că va trebui după aceea să se întoarcă la Londra, să pună la punct ultimele amănunte organizatorice ale căsătoriei, acum foarte apropiată.

Cu atât mai rău. Nu făcuse altceva decât să-și asculte instinctul. Aproape că nu dormise după ce-i telefonase mama ei, cu două seri în urmă. Simplul fapt de a revedea valea aceea pașnică o va ajuta poate să-și regăsească liniștea.

Și... Adam? Dacă se afla la Little Sleadale, va rezista oare dorinței de a-l revedea, de a-i vorbi, de a se refugia în brațele lui pentru a uita viitorul groaznic care o aștepta? Aproape că spera ca el să fi părăsit vila. Ar fi scutită cel puțin de durerea cumplită prin care trecuse în timpul ultimei lor întrevederi...

Când ajunse la Lancaster, ceața se ridicase. După-amiaza se apropia de sfârșit și soarele dispărea la orizont într-un nimb de ceață. Încercă brusc o senzație de bucurie recunoscând piscurile munților din Lake District, care se înălțau semețe spre cer.

Se făcuse aproape noapte când ajunse la drumeagul care ducea la Sleadale. Aici încetini, apoi opri mașina, cuprinsă de panică. De ce se aruncase în această aventură? Își pierduse capul?

Își vârî mâna în buzunarul mantoului și degetele ei se încleștară pe un obiect metalic. Era cheia de la Sleadale Head. Fără să mai ezite, acceleră și se angajă pe drumul întortocheat. Nu făcuse totuși acest drum ca să se întoarcă acum, că era atât de aproape.

Cu mâinile încleștate pe volan, înainta încet pe terenul accidentat. Luna strălucea pe cer, acoperind valea cu un văl argintiu. Când zări silueta solidă a casei, bătăile inimii i se accelerară.

În picioare în curte, trase adânc în piept aerul curat care îi îngheța fața. Se bucura din toată inima că se lăsase condusă de instinct.

Numai aici, departe de înghesuiala și de zgomotul Londrei, departe de Morris și presiunile pe care le exerci-

ta asupra ei, va reuși să analizeze cu calm evenimentele recente care îi dăduseră peste cap viața. Totul începuse aici.

*
* *

Soarele palid de noiembrie se strecura printre jaluzele. Lauren se trezi și clipi de mai multe ori din ochi, surprinsă de acest decor neobișnuit. Recunoscu apoi marele salon în care își petrecuse noaptea, înfășurată în sacul de dormit, după ce aprinsese un foc în șemineu.

Se întinse și privi în jurul ei. Ostilitatea pe care o simțise într-o zi în această casă dispăruse cu totul. Se ridică și se îndreptă spre fereastră. Un strat de brumă acoperea baza colinelor. Soarele urca încet pe cerul albastru pastel. Valea nu i se păruse niciodată atât de frumoasă.

Lauren se încruntă. În tăcerea înconjurătoare, i se părea că auzise un zgomot îndepărtat dinspre drum. Cine putea veni oare la Sleadale?

O singură persoană.

Își adună îngrozită hainele și se îmbrăcă în grabă. Oricât de mult dorea să-l revadă pe Adam, nu avea curajul să-l înfrunte astfel, în această casă unde se cunoscuseră și care le era atât de dragă amândurora.

Într-o străfulgerare, îl revăzu pe Morris, existență planificată pe care i-o rezerva. Un pustiu sumbru. Dar ea nu îndrăznea să distrugă totul. Or, dacă îl revedea pe Adam – acum era sigură de asta – nimic nu va stăvili pasiunea pe

care el o stârnise în ea. Nu va mai găsi puterea să-l părăsească.

Auzea încă vocea mamei sale la telefon. Oare în ce plan dubios îi mai antrena Morris pe părinții ei ca să se asigure că ea va rămâne încătușată de el?

Lauren ieși foarte repede din casă. Austinul era parcat în curte. Zgomotul unui motor se apropia. Se așeză la volan și se grăbi să ascundă această dovadă a prezenței sale în spatele uneia dintre clădirile anexe. Apoi se repezi spre colina din spatele casei, felicitându-se că-și adusese cizmele cu ea, fără care n-ar fi putut niciodată alerga pe terenul acesta acoperit de brumă.

Cu respirația tăiată, se opri la câțiva metri de vârf, chiar în clipa în care Land Rover-ul lui Adam apărea în curte. Abia avu timp să se ascundă în spatele unei stânci. Apoi se ridică ușor, nerezistând dorinței de a arunca o ultimă privire bărbatului pe care-l iubea.

El coborî din mașină, își roti privirile în jur și ridică apoi capul în direcția ei. Se lăsă imediat la adăpostul stâncii. Câteva secunde mai târziu, intrigată, se ridică din nou. Uimită, îl văzu deschizând portiera de lângă șofer. Prin urmare, nu venise singur? Din mașină coborî o siluetă. Apoi alta.

Stupefiată, Lauren îi recunoscu pe Jack și Jenny Duglas.

Adam se îndreptă atunci spre colina care îi servea drept refugiu și strigă:

– Lauren! Mă auzi?

Făcu o pauză.

– De ce nu cobori, draga ea? Cred că avem multe lucruri să ne spunem...

Capitolul 11

Lauren se ridică încet. Coborî în curte, unde părinții ei o sărutară, strângând-o cu putere în brațe, ca și cum tocmai se produsese o catastrofă.

Ea nu îndrăznea să-l privească pe Adam.

– Nebună mică! exclamă imediat Jenny. De ce nu ne-ai spus...

– Să nu vorbim despre asta acum, interveni Jack pe tonul acela morocănos pe care-l folosea când era emoționat. A crezut că face ce era mai bine.

– Știu, dar ar fi putut să bănuiască, totuși, că...

Jenny se opri și clătină din cap, oftând.

Adam se apropie atunci de ei. Lauren își ridică în sfârșit privirea spre el. După aceste interminabile săptămâni de despărțire, părea și mai înalt, și mai frumos. Era ușor tras la față.

– Să intrăm, zise el liniștit. S-ar putea ca discuția să dureze mult. Nu putem însă începe imediat. Așteptăm pe cineva care trebuie să sosească.

– Cineva, repetă ea cu o voce gâtuită. Morris?

– M-am gândit că trebuie să asiste la ultimul act. Sunt câteva lucruri de lămurit și, în măsura în care-l privesc și pe el...

Lauren se întoarse spre părinții ei.

– Nu înțeleg absolut nimic! Mai întâi, de ce sunteți aici? Cum ați aflat că voi veni? Și... cum l-ați cunoscut pe Adam?

Jenny își luă fiica de braț.

– N-am crezut nicidecum că te vom găsi aici. Și apoi, ieri seară, fiind acasă la Adam, la Little Sleadale, am auzit zgomotul unui motor de mașină pe drum. Bărbații au ieșit și tatăl tău a recunoscut Austinul.

– N-am vrut să te deranjăm, adăugă Adam. M-am gândit că ai părăsit Londra pentru că aveai nevoie să te retragi în singurătate. Cât despre prezența părinților tăi la Sleadale... ei bine, era prevăzută de câteva zile.

– Prin urmare, de aceea ați amânat călătoria voastră la Londra? Dar tot nu înțeleg...

– Asta mai târziu! Și acum, să intrăm în casă. Nu cred că Crawley o să se bucure de acest consiliu de familie... se așteaptă să mă vadă singur.

În timp ce Jack și Jenny urcau treptele, el o opri pe Lauren și o luă în brațe.

– Cum ai ghicit că mă ascundeam pe colină? murmură ea.

El o strânse la piept, râzând.

– Elementar, dragul meu Watson! Urmele de pași pe brumă! Privește... Urmele cizmelor ei se distingeau într-adevăr pe fina peliculă albă. Ai fi fost un slab detectiv... Nu poți fugi de mine, Lauren, adăugă el sărutând-o.

– Dar este imposibil, Adam! Nu știu de ce i-ai convocat pe părinții mei și pe Morris aici, dar asta nu va schimba nimic pentru noi doi. *Trebuie* să mă căsătoresc cu el.

– Ai încredere în mine... de data asta!

O luă de mână și se alăturară celor doi Duglas care-i așteptau în salon.

Adam aprinse un foc în șemineu în timp ce ea se așeza lângă părinții ei. El se întoarse apoi în curte când auzi zgomotul unui motor tulburând liniștea. Lauren își privi părinții, neliniștită.

Range Rover-ul frână brusc în curte. Se auzi zgomot de pași și cei doi bărbați intrară în salon.

Morris se opri, surprins.

– Lauren! Dar... ce faci aici? Și... Jack? Jenny?

Se întoarse spre Adam.

– Este o glumă, Wilde?

– Câtuși de puțin. În realitate, când am organizat această reuniune, nu știam că Lauren va fi alături de noi. Nu eram sigur nici măcar că Jack și Jenny vor veni. Dar, în fine, pentru că suntem toți aici – toți cei pe care te-ai înverșunat să-i distrugi! – vom putea în sfârșit să ne explicăm. Pentru început...

– O clipă! i-o reteză Morris.

Le privi rând pe rând pe cele trei persoane menționate de Adam și reluă, livid:

– Pe cine de aici am încercat să distrug? L-am salvat pe Jack de la faliment, i-am găsit o slujbă și am aranjat chiar în așa fel lucrurile ca să nu-și piardă ferma. În

ceea ce o privește pe Lauren, ea va duce o viață de vis. Și să nu-mi spui că asta îi displace! Era dispusă să locuiască aici, la această fermă, unde ar fi îmbătrânit cu mult înainte de vreme. În loc de asta, va cunoaște luxul, o viață îmbelșugată. De altfel, n-am auzit-o o singură dată să se plângă! Atunci? Pe cine am vrut să distrug?

Adam afișa un calm olimpian.

– Nu l-ai salvat deloc pe Jack. L-ai închis într-o închisoare de unde credea că nu va mai putea ieși niciodată. Și la fel a fost și cu Lauren. Ai obligat-o să se căsătorească cu dumneata folosindu-te de părinții ei ca ostatici. Ai hotărât *singur* că viața la Londra i s-ar potrivi de minune, deoarece, oricum, nu acorzi nici o atenție gândurilor ei.

Înaintă spre Lauren și-și trecu brațul în jurul umerilor ei.

– Lauren nu te interesează decât în măsura în care va oferi o imagine mulțumitoare despre dumneata prietenilor dumitale!

Morris se pregătea să protesteze, dar Adam îl opri cu un gest al mâinii.

– N-am terminat, Crawley! De data asta, planurile dumitale sunt dejucate. Ai pierdut încă o dată controlul asupra situației. Ca în Canada. Și știi de ce? Pentru că uiți că ai de-a face cu ființe omenești. Dumneata tratezi oamenii ca pe niște mărfuri și după aceea te întrebi de ce nu sunt mulțumiți...

Se întoarse apoi spre Lauren și trăsăturile lui se destinseră.

– În ziua când ai venit să mă vezi la vilă, am înțeles că făcea presiuni asupra ta.

– *La vilă?* răcni Morris. Lauren! Ce înseamnă asta?

– Și nu putea să fie legat decât de părinții tăi, continuă Adam, neluând în seamă această intervenție. Îmi explicaseși vag unde locuiau și în cele din urmă i-am găsit. Am discutat mult împreună și am tras concluziile care se impuneau.

– Aflasem deja lucruri nu foarte plăcute despre Morris, interveni în discuție Jack. Felul lui de a trata unii angajați, planurile lui în regiune. Și, când Adam a venit să ne vadă...

Lauren clătină din cap, gânditoare. Descoperiseră adevărul împreună. Dar ce aveau de gând să facă? De ce se adunaseră aici? Și de ce fusese convocat Morris?

– Nu înțeleg... începu ea.

În clipa aceea, interveni Morris. Vocea lui era plină de furie.

– Nici eu, Lauren! Constat cu plăcere că ești la fel de surprinsă ca mine de această ridicolă înscenare.

Apoi i se adresă lui Jack.

– Eu care aveam încredere în dumneata... Te-ai lăsat înșelat de cineva lipsit de experiență, Jack. Te credeam un om rezonabil când ți-am cerut să administrezi ferma Leominster... Având în vedere împrejurările, mă tem că sunt obligat să-mi revizuiesc hotărârea.

Scoase un oftat.

– Lauren, cred că nu ne mai rămâne decât să ne întoarcem la Londra și să uităm scena asta penibilă. Am pierdut destul timp aici.

– Încetișor, Crawley! Încă n-ai auzit totul. Mi se pare că Jack ar vrea și el să-ți spună câteva cuvinte.

Lauren îl privi uimită pe tatăl ei înaintând spre Morris.

– Într-adevăr. Este adevărat că ai apărut în viața mea într-un moment crucial, Morris, și că ți-am fost recunoscător pentru asta. Datorită dumitale, am putut scoate capul afară din apă și să reîncep să muncesc. Numai după aceea ți-am înțeles manevrele.

– Lauren, repetă Morris nervos, ce-ar fi să...

Jack nu avea însă intenția să se oprească atât de repede.

– Nu este ușor să găsești de lucru în regiunea noastră. Am aflat-o pe spinarea mea. Te-am văzut concediind oameni fără nici un motiv întemeiat. Și *pe mine* m-ai obligat să le dau vestea! Pot să te asigur că nu eram deloc mândru, după aceea...

– Acesta este motivul pentru care n-ai reușit niciodată în viață! îi aruncă Morris. O fermă este o uzină! Cu diferența că aici oamenii înlocuiesc mașinile. Nu există loc pentru sentimente! Dar, dacă te simțeai jenat, sunt surprins că nu ți-ai dat demisia...

– N-am făcut-o... pentru Lauren.

Urmă o tăcere apăsătoare.

Lauren se întoarse în sfârșit spre tatăl ei, albă ca varul.

– Vrei să spui că... nu voiai să mă rănești? În timp ce eu n-am rupt-o cu el ca să...

– Ca să mă păstreze în slujbă. Știu, Lauren. Asta este concluzia la care am ajuns mama ta, Adam și cu mine. Recunosc că-i putem mulțumi lui Adam al tău...

– Adam *al meu?*...

– Asta da! exclamă Morris cu un râs sarcastic. Poți într-adevăr să-i mulțumești! Datorită lui, ești în șomaj! Pentru că nu-ți imaginezi că te voi păstra după toată povestea asta...

– Tocmai aveam intenția să-ți trimit o scrisoare de demisie. Am găsit o slujbă în Yorkshire Dales. O fermă foarte frumoasă, pe care o voi conduce potrivit principiilor mele.

Jack izbucni în râs văzând figura stupefiată a fiicei sale.

– Ei da, Lauren! Nu mai ai nici o grijă să-ți faci nici pentru mama ta, nici pentru mine. Putem avea încredere deplină în noul nostru proprietar!

– În fine, sper... remarcă Adam. Altfel, soția mea îmi va face viața un infern, acasă!

– Adam... tu... ai cumpărat această fermă?

– Da. Sper că este o investiție bună. Și, având în vedere că aveam nevoie de cineva ca s-o administreze, deoarece n-am intenția să locuiesc acolo...

– Ne-am dus s-o vizităm acum două zile, îi explică Jenny cu un zâmbet radios pe buze. Oh! Este un loc încântător, Lauren. Sunt sigură că vom fi – în sfârșit! – foarte fericiți acolo. Și apoi, vom fi aproape de voi...

– Cred că există o mică greșeală de apreciere! interveni Morris. Lauren nu va locui cu siguranță aici. Sleadale Head nu-i aparține, cu toate că numele ei figurează pe actul de vânzare. Și, în numele sacrosanctei ei onestități, cred că nu îndrăznește să pretindă contrariul! Era vorba despre un cadou de căsătorie. O căsătorie care nu va fi oficiată niciodată. În orice caz, din câte am înțeles... pentru că nu și-a dat osteneala să mă anunțe ea însăși!

Tânăra femeie îl privi insistent și-i întinse inelul pe care-l purta încă pe deget.

– Poftim, Morris. Cred că hotărârea aceasta nu te va surprinde peste măsură. Firește, renunț la drepturile mele asupra fermei Sleadale. Țin însă să-ți spun că voi face tot ce pot ca să te împiedic să distrugi această vale.

– Oh! În cele din urmă, am abandonat povestea aceea cu coniferele, replică el punând inelul în buzunar. De altfel, am abandonat proprietatea în totalitate: nu mi-a adus decât necazuri. O vând. Sau, mai degrabă, este vândută, nu mai lipsește decât semnătura ta.

Îi fixă, rând pe rând. Privirea lui întârzie asupra lui Adam.

– Sper ca destinul să nu te mai aducă *niciodată* în calea mea, Wilde!

Acestea fiind zise, Morris ieși din casă și dispăru în Range Rover.

– Și eu sper la fel, oftă atunci Adam. Iată o afacere care n-a fost ușor de rezolvat.

– Dar... eu tot nu înțeleg foarte bine... șopti Lauren.

– Adam îți va explica totul, draga mea, îi spuse Jenny zâmbind. Ești foarte palidă. Ar trebui să vă duceți amândoi să respirați puțin aer curat. Între timp, vom face un foc aici.

Îi împinse spre ușă.

Făcură câțiva pași în tăcere, mână în mână.

– Adam... de ce ai cumpărat ferma aceea de la Dales? Și...

– Crezi că suntem obligați să vorbim acum despre asta?... murmură el luând-o în brațe.

Cu fața ascunsă la pieptul lui, ea șopti:

– Am crezut că nu te voi mai revedea niciodată...

– Ai făcut totul pentru asta! Dar *eu* nu eram nicidecum dispus să renunț la tine! Prin urmare, m-am dus să-ți văd părinții. Am lămurit problema după ce am stat mult de vorbă. Când i-am spus tatălui tău că voi cumpăra o fermă la Dales și că aș avea nevoie de un fermier...

– Dar... de ce? Nu te poți ocupa tu însuți de ea?

– Mi-e greu să administrez două ferme în același timp, Lauren!

– *Două?* Ai cumpărat două ferme?...

– Ți-am spus că m-am întors cu mulți bani din Canada. Și încă mi-au mai rămas. Dacă ții cu adevărat la lux, eu...

– Oh, nu, te rog! Nu voi putea să mai aud acest cuvânt fără să mi se facă greață. Adam, te implor, mor de curiozitate! Unde este cealaltă fermă? tot la Dales?

– Nu.

El o privi lung, cu seriozitate, apoi izbucni în hohote de râs.

– Biată Lauren! Bun, am să-ți dezvălui secretul meu. *Suntem* în „cealaltă fermă". După ce am fost cât pe ce să ne batem pentru Sleadale Head, vom locui în sfârșit aici, împreună.

Așteptă, delectându-se cu privirea stupefiată a tinerei femei.

– Tu... Adam, este o glumă... ai cumpărat *realmente* Sleadale! exclamă ea. Dar Morris n-ar fi acceptat niciodată să...

– Morris nu știe, dragostea mea. Am recurs la un intermediar care a acceptat această manevră în schimbul unei frumoase sume de bani... Domnișoară Duglas, am pierdut mulți bani din ziua când mi-ai aruncat peste picioare geanta ta cea grea! Dar a fost foarte bine așa. Fără Sleadale, Crawley te-ar fi dus cu el direct la Londra și probabil nu ne-am mai fi revăzut niciodată. Ai și alte întrebări de pus... sau mă lași în sfârșit să te sărut?....

Sfârșit